

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL AVALLONE

KORKU ÇİZGİSİ

NAPOLEON SOLO

'KORKULU İŞLERE GÖRE BİR AJAN,

T.A.D:1

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tantei.org>

Tehlikeli Ajanlar Dizisi : 1

Michael Avallone

Çeviren :

Engin SUNAR

KORKU ÇİZGİSİ

NAPOLEON SOLO

'KORKULU İŞLERE GÖRE BİR AJAN,

Çizgiiz.com - Çizgi Arşivi - <https://www.cizgiiz.com>

Kapak resmi : Oral ORHON

Dizgi : Altın Matbaası

Baskı : Sıralar Matbaası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

U. N. C. L. E.

(Birleşik Zabıta Kuvvetleri Şebekesi' Teşkilâtı)

New York'ta Birleşmiş Milletler binasının bulunduğu cadde üzerinde, birkaç blok ötede yanyana dizilmiş kahverengi taşlarla yapılmış binalar vardır. Bu binaların güney ucunda ötekilere göre yeni görünen üç katlı beyaz bir bina daha bulunmaktadır. Kahverengi binaların zemin katları biçimsiz ve fakir dükkânlarla doludur. Tam ortaya isabet eden binanın zemin katında ise Del Floria adında bir terzi dükkânı iş görmektedir. Beyaz binanın birinci ve ikinci katında, tanınmış bir lokal olan **Maskeli Kulüp ve Lokanta** bulunmaktadır. Üçüncü katını, kapısında U. N. C. L. E. harfleri bulunan tabelâsıyla tamamen bir teşkilât işgâl etmektedir. Baştanbaşa ağırbaşlı bürolarla dolu olan bu kat-ta birçok memur sabahtan akşama kadar gelen giden iş sahipleriyle ve yazı işleriyle meşgul olurlar. Burası bir yardımlaşma kurumu veyahut bir Vakıf Kurumu havasını taşımaktadır.

Aslında bu bloktaki bütün binalar U. N. C. L. E. teşkilâtının malıdır. Eğer bu binaların ön kısımları kaldırıl- saydı arkada üçkatlı yepyeni ve büyük bir binanın daha bulunduğ u ortaya çıkardı. Arkadaki bu binada en modern plânlara göre dizilmiş ve düzenlenmiş bürolar bulunmak- tadır. Bu bürolarda birçok millete, ırka ve inanca mensup genç, çevik ve faal insanlar çalışmaktadır. İçerde tamamen teknik işlerde kullanılan en son model aletler ve cihazlar bulunmaktadır.

Binada hiç merdiven yoktur. Bütün iniş ve çıkışlar asansörlerle yapılır.

Binanın zemin katının altından Doğu nehrinde denize doğru açılan uzun bir tünel kazılmıştır. Binanın damında ise büyük neon reklâmları tutan kolonlar son derece kuv- vetli alıcı ve verici radyo antenlerini gizlemektedir.

Bu bina U. N. C. L. E. teşkilâtının kalbini, beynini ve gövdesini içinde toplamıştı.

Teşkilâтта çalışan insanlar bilhassa karışık milletler- den seçilmişti. Bunların görevleri her zaman memleket sı- nırlarını öylesine aşmaktaydı ki meselâ, Asyada Himalâ- yaların tepesinden alınan bir telsiz mesajını bile teşkilât en iyi şekilde değerlendirmeye çalışırdı; Milletlerarası rad- yo andlaşması, Himalâya'da verici bir radyo bulunduğ unu göstermese bile.

U. N. C. L. E. Teşkilâtını iç düzenine bir bakılacak olursa şunlar görülür:

KISIM I : İdare ve İşletmeler

KISIM II : İşletmeler ve uygulama

Not : U. N. C. L. E. harflerinin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan **UNCLE** kelimesi İngilizcede ayrıca **AMCA** mânasına da gelmektedir.

KISIM III : Uygulama ve Haberleşme

KISIM IV : Haberleşme ve Emniyet

KISIM V : Emniyet ve Personel.

Teşkilâtın uygulama kısmının baş ajanının adı Napoleon Solo'dur.

STEWART FORMES'A NE OLDU?

İnsan ölüsü daima merak uyandıran bir şeydir.

İster zengin, ister fakir veya ister dilenci, ister kral olsun bir insanın nasıl öldüğü daima insanlar için, meselâ İstanbul'da yumurtanın kaçâ satıldığından daha ilgi çekici bir olaydır. Hele ölen kimse yabancı şartlar ve esrarlı bir şekilde de ölmüş ise bu olayla bütün emniyet teşkilâtı, ilgililer ve dünya ajanları meşgul olurlar. Bir zamanlar İngiltereyi kasıp kavuran Reaper adlı katil, yeni bir kurbanının canına kıyınca olaydaki esrar nasıl bütün halkı sararsa bir teşkilâta bağlı bir ajanın öldürülmesi ve teşkilât için çok önemli bir olay olur.

İşte Stewart Formes böyle bir insandı. Ölünce de öylesine bir olaya yol açtı.

Formes, Almanyanın Oberteisendorf kasabasında, orta Almanya saatiyle, saat on yedi buçuk raddelerinde hayata veda etti. 37 yaşındaydı. U. N. C. L. E. Teşkilâtında uzman bir kimyager olarak çalışmaktaydı. Kore'de bir te-

pede tam yedi gün düşman saldırısına dayanmış ve sonunda bir el bombasıyla yaralanarak savaş dışı olmuştu. Bu yararlılığından ötürü ona Gümüş Yıldız madalyası takılmıştı. Halbuki, Bavgera Alplarındaki bu kasabada ne bir savaş ne de bir madalya söz konusu değildi. Oberteisendorf kasabasındaki işi sadece Formes'i ekseriya gecenin geç saatlerine kadar meşgul eden bir araştırma işiydi.

Formes öldüğü gün üç şey yaptı.

Kasabada Bayan Morgenstern adında bir kadının evinde kurduğu ufak laboratuvarının arkasında tahta bir banyoda, öğleden sonra saat onyedide, kemikleri çıkık zayıf vücudunu sabunluyordu. Birden son hafta içinde üst üste gelen baş dönmesini yine hissetti.

Formes üzerindeki sabunu akıtmadan ve evin soğuk olmasına bakmadan banyodan çıktı ve yalınayak laboratuvarın arka tarafına gitti. Burada derme çatma bir kafes içinde bir posta güvercini uyuklamakta idi. Ufak bir pusulayı bükerek güvercinin sağ bacağına bağladı ve kuşu salıverdi.

Kuşun doğuya doğru uçuşunu takip etmeğe bile lüzum görmeden geri döndü.

Formes'in yaptığı ikinci şey hemen oracıkta odanın ortasına küt diye yüzü koyun düşmesi ve düşerken üzerinde elbiseleri bulunan sandalyeyi devirmesi oldu. Yere düşünce kolları ve bacakları kıvrılarak, çırpınmaya başladı. Eğer o sırada odada başka birisi bulunsaydı, Cornell Üniversitesini üçüncülükle bitiren bu adamın ağzından deli saçması lâflar çıkararak feryat ettiğini hayretle görürdü. İniltileri ve bağırımları odanın sağır duvarlarına çarpıyor ve yerde çırpındıkça ıslak vücudu yer yer ıslaklıklar bırakıyordu.

Formes ölmeden evvel üçüncü hareketini de yaptı.

Yerde kuduz bir köpeği andırırcasına çırpınmasına rağmen tirtir titriyen elleriyle yerdeki elbiselerini buldu

ve bir taraftan yavaş yavaş can verirken bir taraftan da giyinmeye başladı. Ölmeden evvel bu işi de becerdi.

New York'taki U. N. C. L. E. binasında ses işlemiyen bürosunda masasının başında oturan Alexander Waverly elinde sönmüş bir pipo dalgın dalgın düşünüyordu. İdare ve İşletmeler kısmının başı olan Waverly tabiatı itibariyle kötümser bir insan değildi. Fakat Paris'teki merkezden gelen bir haber onu çok sarsmıştı. Stewart Formes'in son gönderdiği raporda önemli bir iş üzerinde olduğu anlaşılmaktaydı. Şimdi ise, adamcağız işini bitirmek fırsatını bulamadan ölüp gitmişti.

İdare ve İşletmeler kısmını beş ayrı millete mensup beş mühim adam idare etmekteydi. Waverly, işte bu beş seçkin insandan biriydi. O kadar önemli bir yer işgâl etmesine rağmen insan onu gördüğü zaman biraz titizce fakat aslında munis bir üniversite profesörü zannederdi.

Waverly elindeki piposunu cebine koyarak kalktı ve binada tek pencere sahibi odasındaki pencereye giderek Doğu Nehrinin kıyısından göğe doğru bir parmak gibi yükselen Birleşmiş Milletler binasına uzun uzun baktı.

Birden kendi kendine «Bu işi ancak Napoleon Solo haklar» diye söylendi.

Mesajı aldığından beri Napoleon'u aklına getirmemiş olmasına canı sıkıldı. Hemen masasına dönerek masanın bir köşesinde ayrı ayrı renkte olan düğmelerden mavisine bastı.

Birden büronun içinde bir ses duyuldu. «Kısım IV,»

Waverly parmağını burnuna götürerek «Paris'te Enternasyonal otelinde Napoleon Solo'ya bir telgraf yazın» diye emir verdi.

«Buyurun, efendim.»

«Formes Almanya'da Oberteisendorf kasabasında öl-

dü. Hemen cesedi teslim alın. Amcan çok üzgün.» Burada biraz düşündükten sonra devam etti, «Annesine haber ver-
meği unutma. William Daprato'nun selâmı var.»

«Hepsi bu kadar mı, efendim?»

«Evet bu kadar. Tekrarlayayım mı?»

«Hayır efendim. Aldım.»

Waverly mavi düğmeye basarak konuşmayı kesti. Napoleon Solo'yu düşünerek gülümsemeğe başladı. Bundan evvelki ödevlerini bir ölçü olarak kabul etmek gerekirse Solo'nun Paris'te bulunmaktan hoşlanmış olacağı belli idi. Waverly onun Louvre müzesine veya Sol kıyıya giderek bilgisini artırmasını arzu ederdi. Halbuki, Solo'nun kadınlara olan düşkünlüğü de bilinen bir şeydi.

Waverly başını salıyarak tekrar Formes'in ölümü işi-
ni düşünmeye başladı.

Konu üzerinde önemle durulması gereken birşeydi.

«Napoleon neyin var? Canın bir şeye mi sıkıldı? Yok-
sa aldığın telgrafta kötü bir haber mi vardı?»

«Hayır öyle bir şey yok. Yalnız senden bir iki dakika
izin istiyceğim. Acele bir iş var, sevgilim.»

«Napoleon, yüzüme bak. Telgraf başka bir kadından
mı yoksa?»

Yaldızlı koltuğa kendini salıvermiş Napoleon uzun
uzun baktı. Denise Fairmount hakikaten zevkle seyredile-
cek güzellikte bir kızdı. Ateşli ateşli konuşurken yeşil göz-
leri çekici bir parıltıyla parlıyordu. Ayağa kalkarken vücu-
dunu sıkı sıkı saran lame elbisenin parıltıları altında güzel
vücudu daha güzel görünüyordu. Solo, otelin 411 numaralı
lüks dairesi bu güzel kıza ne de yakışıyor, diye düşündü.
Kız sanki başka bir yüzyılın fransız güzelliğini Amerikalı-
laşmayla büsbütün daha çekici bir raddeye ulaştırmıştı.

Gülümseyerek, «Telgraf başka bir kadından olsaydı

hemen yırtar ve kendimi yine senin kollarının arasına atardım,» dedi.

Kızın yüzü ona çevrilmişti. Tuhaf bir parıltıyla parlıyordu. «Pekâlâ, şu çok önemli görünen telgrafını git gizli oku. Ben de içki hazırlayım. Bıraktığımız yerden yine başlarız. Olmaz mı?» diye sordu.

Solo gözünü kırparak, «Şimdi dönerim sevgilim,» diye cevap verdi.

Solo yatak odasına doğru giderken kız arkasından bakarak başını salladı. Odadaki sarı ışık sanki salonun etrafında bir hale gibi ışıldıyordu. Kız içini çekerek bu yakışıklı adamın üzerinde bıraktığı cazibeyi düşündü.

Solo kızın üzerinde hakikaten hiç beklenmedik bir etki bırakmıştı. Daha dün, onu Champs Elysée'de güneş altında başıboş dolaşan turistlerin arasında rastlamış ve güya yolunu kaybetmiş numarası yaparak ahbablık kurmuştu. Bir müddet bulvarda kolkola gezdikten sonra akşam yemeğini Maxim'de yemişler ve geceyi beraber geçirmek için otelin 411 numaralı dairesine gelmişlerdi.

Bunları aklından geçiren kız bir ürperme ile irkildi. Solo tuhaf bir insandı. Çok hoş bir tabiatta olduğuna şüphe yoktu. Fakat ne yazık ki ölmesi gerekiyordu.

Yatak odasına geçen Solo çevik adımlarla ve bir kedi gibi sesizce yatak ucunda duran lâmbanın yanına gitti. Her hareketinden çok kuvvetli ve sağlam bir vücuda sahip atlet yapılı bir insan olduğu görülüyordu. Gülümsemediği zamanlar yüzüne bir çocuk saflığı gelir, ciddî zamanlarında ise yüzünde çok zeki ve irade sahibi bir insanın soğuk ifadesi belirirdi.

Telgraf okurken hiç gülümsemedi.

Işığın altında okuduğu telgrafta şunlar yazılı idi :

Formes Almanyada Oberteisendorfta öldü. Hemen cesedi teslim al.

Amcan çok üzgün. Annesine haber vermediği unuttu. William Daprato'nun selâmı var... Waverly.

Demek, Stewart Formes ölmüştü. Solo'nun yüzündeki çizgiler derinleşti ve kötü kötü düşünmeğe başladı.

(William Daprato'nun selâmı var)

Waverly geri kalan kısımlarını açıkça yazdığı bu telgrafa bu kapalı ifadeyi neden koymuştu? Formes'in ölümü çok üzücü bir olaydı. Hele Solo için. Çünkü Formes ile uzun bir arkadaşlığı vardı. Ona karşı yakın bir dostluk hissi beslemekteydi. Telgrafta Daprato'dan bahsetmekte herhalde başka bir kasti olsa gerekti.

Aklından «Avanak askerlere şeytanca tuzaklar» Sloganını geçirdi. Amerikan birlikleri için Daprato'nun savurduğu bir vecize. Solo telgrafi katliyaarak cebine koydu.

Waverly'nin telgrafının mânasını düşünmeğe vakit kalmadan kızın bulunduğu odadan Denise Fairmount'ın yırtıcı çığlığını işitti.

Bu çığlıkta büyük bir korkunu verdiği heyecan vardı.

«EN YAKIN DOSTLARIMIN İÇİNDE

ÇOĞU CASUS ÇIKAR»

Solo hemen kapıya doğru fırladı. İçeri girmeden durdu ve etrafa bakınarak bir şeyler görmeğe çalıştı.

İlk bakışta gözüne ilişen odayı ayrılırken ne halde bıraktıysa aynı bulmasıydı. Denise koltuğa uzanmış gibi oturuyordu. Yalnız bu sefer vücudu kas katı gergin bir haldeydi. Sanki ufacık bir hareket yaparsa vücudu parçalanacakmış gibi korkulu bir hali vardı. Yeşil gözlerini koltukla yanındaki kahve masasının arasında bir noktaya dikmiş ve elleriyle koltuğun yaldızlı kollarını sım sıkı tutmuş duruyordu.

Odada göze çarpan bir şey göremedi.

Solo mekanik bir hareketle omuzundaki kılıfta taşıdığı tabancasını elini atarken yavaş yavaş kıza doğru ilerledi. Birden bir küfür savurdu. Biraz evvelki romantik hallerine engel olmasın diye tabancasını çıkarmış ve bir yere koymuştu. Nefesini tutarak ilerledi. Gözlerini kızdan ayırmıyordu.

Kıza yaklaşmıştı ki ses ona da erişti. Birden kulaklarında bir gıcıklanma hissetti. Kulağına sanki uzaktaki bir motorun vııırtısı gibi bir ses gelmeye başlamıştı. Birden duraladı. Denise'ten iniltiıer çıkıyordu.

«Kulaklarımı, Allahım, kulaklarım,» diye acıyla bağırmaya başladı.

Solo kulaklarındaki gıcıklanmayı durdurmak için başını silkeledi. Şimdi, sanki binlerce arı birden kulaklarının içinde vızıltıyla uçuıormuş gibi oluyordu. Ses bütün vücudunu sarmaya başladı. Zangır zangır titriyordu.

Denise büyük bir acı içinde çırpınıp duruyordu. Bu arada odadaki ses daha büyümeye başladı ve odanın içini büsbütün kapladı.

Solo'nun gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor ve odanın içindeki ışık adeta gözlerinin önünde uçuşuyordu. Odadaki eşya, koltuklar, masalar ve duvarlardaki tablolar yana doğru yatar bir hâl almışlardı. Yerdeki halı kıvrım kıvrım olmuştu. Ayağının bastığı yer sanki altından kayıp gidiyordu. Bir taraftan da ses gittikçe yükseliyor ve fazlaşıyordu. Kulaklarının zarı neredeyse patlıyacak bir hale gelmişti.

Solo üzerine çöken baş dönmesiyle mücadele ederek ayakta durmağa çabalanıyordu. Kulakları o kadar hassas bir hale gelmişti ki, odanın içindeki en ufak bir sarsıntıdan kaçmak ve bir yere saklanmak istiyordu. Neredeyse aklını kaybedecekti.

Odanın içindeki ses daha da fazlaşılmaktaydı.

Solo sarsıla sarsıla kapının yanındaki duvara doğru ilerlemeye çalıştı. Duvarın yanına erişmişti ki geçirdiğı sarsıntı yüzünden ağır bir külçe gibi dizlerinin üzerine büyük bir gürültü ile yıkılıverdi. Bütün gayreti kapının yanındaki pirize yetişmek içindi. Yarı kapalı gözleriyle pirizin boş olduğunu gördü. Bin bir zorlukla üzerinde anahtarlar bulunan zinciri cebinden çıkarmaya çalıştı. Kendisine çok

uzun gelen bir zamandan sonra zinciri cebinden çıkarttı ve eline rastgelen ilk anahtarı pirizin deliklerinden birine soktu.

Birden odada gözleri kamaştıran bir ışık oldu. Pirizden evvelâ mavimtırak bir alev çıktı ve sonra elektrikler birden sönüverdi. Anahtar kontak yaparak dairenin ışıklarını söndürmüştü. Oda kap karanlık olmuştu.

O zamana kadar Solo'yu çılgına çeviren ses birden kesilivermişti.

Solo, şimdi yüzü koyun yattığı halının üzerine başını dayamış kesik kesik soluyordu. Vücudunu yavaş yavaş bir rahatlık sarmaya başlamıştı.

Havada uçan bir jet uçağının sesi uçak uzaklaştıkça nasıl azalırsa odadaki ses de gittikçe öyle azalıyordu. Sesin böyle birdenbire kesilmesi de evvelce yükselmesi gibi bir şok etkisi yapmış ve onu sarsmıştı.

Odada bir müddet koltuktaki kızın iniltilerinden ve hıçkırıklarından başka bir şey işitilemez oldu.

Sesin kaybolmasıyla başını saran şiddetli ağrı da azalmaya başladı. Kendini son derece yorgun hissediyordu. Solo bir müddet yerden kalkmadı. Derin derin nefes alarak kendini koyuvermişti. Yalnız kalbi çok şiddetli atmaya devam ediyordu. Biraz sonra kalbi de düzelmeye başladı. Kaybolan sestten şimdi, sadece, uzaktaki bir sahile vuran dalgaların çıkardığı uğuldu gibi bir uğultu kalmıştı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Bir müddet sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Cebinden kalem gibi bir el feneri çıkardı. Onun ışığı altında kızın bitkin bir halde koltukta uzanmış durduğunu gördü. Sendeliyerek odanın öbür ucunda duran yazı masasına gitti. Tabancası masanın üst gözünde duruyordu.

Bu tabanca İkinci Cihan savaşının P-8'ine benzeyen daha ziyade Luger tipi bir şeydi. Solo'nun otomatik taban-

casının bir özelliği vardı. Kalın kabzası üzerinde bir S harfi kazılmıştı. O anda tabancasını eline almanın verdiği zevki bütün hayatınca geçirdiği maceraların hiç birinde duymamıştı. Odadaki ses onu öylesine sarsmıştı.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde şamdan vardı. Onu bulunca mumu yakarak kızın yanına gitti. Kontak yüzünden dairenin elektrikleri tamamiyle sönmüştü. Yapacağı işini mum ışığı altında yapması gerekecekti.

Başka bir zaman olsaydı koltukta uzanmış yatan kızın güzelliği mum ışığı altında büsbütün romantik bir manzara gösterirdi. Solo'nun şimdi böyle şeyleri düşünmeye hiç de hevesi ve niyeti yoktu. Bir müddet durup onu seyretti ve sonra boş eliyle kızı dürterek soğuk bir sesle seslendi. «Küçük hanım, gösteri sona erdi.»

Kız gözlerini kırpıştırarak bir inilti çıkardı.

«Denise, kendine gel ve ayağa kalk. Seninle konuşacağım var.»

Kız gözlerini açtı ve soluyarak etrafına bakınmağa başladı.

«Allahım, allahım. Kulaklarım.»

«Benimkiler de öyle. Söyle bakayım, küçük hanım, nereye koydun?»

Şaşkınlıkla Solo'nun yüzüne bakarak, «Neyi nereye koydum?» diye sordu.

Solo buz gibi bir gülümsemeyle kıza bakmaya devam ederek, «Hani şu transistor denilen alet var ya onu soruyorum. Belki bir küpe kadar ufak bir şeydir. Ya nerede olduğunu söylersin ya da kollarını ve bacaklarını birer birer kırarak sana söyletirim.»

Denise şiddetle ayağa kalkarak «Napoleon, ben.» diye bir şey söyleyecek olduysa da Solu onu iterek tekrar koltuğa oturttu. «Ne demek istediğini anlıyamıyorum. Odada

ben de vardım.» diye sızlandı.

Solo sâkin bir sesle cevap verdi. «Evet, senin hempaların işte böyle iş görürler. Demek senin onların yanında hiç değer yokmuş. Yahut, belki de sen verilen talimata göre hareket etmesini beceremedin. Madem ki anlamıyorsun durumu sana sıralayım. Evvelâ, elektronik uzmanı ahbablarım bana elektrik cereyanını şiddetli bir ses akımına çeviren ve MASER denilen bir aletin bulunduğunu öğretiler. İkinci olarak şunu söyliyeyim ki eğer o ses akımı sürüp gitseydi senin ve benim sinir sistemlerimiz üzerinde yapacağı yıpratıcı etkisini hiç birimiz bilemezdik. Kontak yaparak susturmaktan başka bir çare yoktu. Ve en son olarak, bu transistorun senin üzerinde bir yerde olduğuna inanıyorum. Haydi, söyle bakalım nerede saklı?»

Kız bir titreme geçirerek zoraki gülümsemeye çalıştı. «Solo sen beni ne sanıyorsun?»

«Karşı tarafın bir casusu tabîî. Fakat hiç hayıflanma. En yakın dostlarımdan içinden çoğu casus çıkar.»

Denise başıyla anladığını belirterek «Anladım, amma senin transistor dediğin şeyden hiç haberim yok. Bana inan,» diyerek yavan yavan gülümsemeye çalıştı. «Dediğin gibi, onların yanında hiç kıymetimin olmadığı anlaşılıyor. Yahut, senin değer o kadar büyük ki senin yanında beni de feda etmekten çekinmiyorlar.»

Solo gözlerini kısarak düşünmeye başladı. Karşısına yine bir tuzakla çıkmışlardı. Hem de çok güzel bir tuzak. Tabîî bu başına ilk defa gelmiş bir şey değildi. Daha ilk rastlaştıkları andan beri Denise'in onu kendisini koruyamayacak bir duruma düşürerek öldürülmesini kolaylaştırmakla ödevli bir ajan olduğunu anlamıştı. Fakat belki ağzından bir şeyler alırım diye anlamamazlıktan gelmişti.

«Kimin hesabına çalışıyorsun, Denise? Ardıç teşkilâtı mı?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Kız başını eğerek, «Benden lâf alamazsın» dedi.

Kızı hırpalamakla bir şey öğrenemeyeceğini anladı. Denise herhalde sadece güzel bir kadın olarak bu işe atılmamıştı. Zaten casusluk her zayıf ve iradesiz insanın yapabileceği bir iş değildi. Hem onunla vakit geçirirken arkadaşlarının yeni bir baskın yapmaları tehlikesi de vardı.

Kız şimdi ayağa kalmış ve ona bakıyordu. Kolları iki yanına sarkık duruyordu.

«Peki, Mr. Solo, şimdi ne olacak?»

Solo biraz alaylı bir tavırla gülerek «Mum ışığı altında kaldığımıza göre garsona telefon edip şarap istiyeceğim.» dedi.

Kız gözlerinden kıvılcımlar saçarak, «Ciddiyeti bırakarak benimle alay edip hakaret etmen doğru değil.» diye söylendi.

«Ciddi insanlar erken ölürlər.»

Kız kaşlarını çattı ve dudaklarını ısırarak, «Beni öldüreceğini biliyorum. Eğer bunda acele etmezsen sana tatlı bir kaç saat geçirtebilirim. Yani sana kendimi vererek bu son dakikalarımda iyilik yaparım demek istiyorum.»

«Denise, ben de senden hoşlanıyorum. Onun için sana bir iyilik yapacağım.»

Kadın Solo'nun lâflarını yanlış anladı ve ona doğru biraz sokuldu. Dudaklarını ıslatarak yüzünü ona doğru çevirdi.

Solo, işte tam o zaman yumruğunu savurdu.

Yumruk kısa bir mesafeden fakat son derece hesaplı indirilmişti. Denise Fairmount bayılarak koltuğa yığılıverdi. Ağzından bir hayret sesi bile çıkmadan kendinden geçti. Solo kızı koltuğa iyice yerleştirdi. Lame elbisesinin eteğini dizlerinin üzerinde aşağı indirdi.

Kaybedecek vakit yoktu. Zaten bir hayli zaman geçmişti bile. Koltukta uzanmış vatan güzel kadınla artık uğraşmaya da vakti yoktu. Waverly'nin telgrafı cebinde ateş

gibi yanıyordu. Eğer Formes'in ölümünde Denise'in bir rolü olduysa onu nasıl olsa sonra öğrenirdi. Hemen yapacağı iş bulunduğu tehlikeli yerden uzaklaşmaktı. İşin arkasında Ardıçlar varsa tuzaklarını birbirini ardına sıralamasını bilenlerle karşı karşıya idi.

Otelin geri kalan kısmından hiç bir ses ve seda çıkmamıştı.

Belki bu onun yararına idi. Belki de değildi.

Fazla gürültü yapmadan açık mavi valizini hazırladı ve pencerelerini bir bir kontrol etti. Sonradan birisini göndererek Denise'i aldıratabilirdi. İlk işi kendisine bir şey olmadan otelden uzaklaşmaktı.

Kahve masasının üzerine bıraktığı şamdanın ışığı altında Denise'e bir defa daha baktı. Nasıl da masum ve sakin yatıyordu. Kapıya doğru yürümeye başladı. Kızı akıldan çıkarması lâzımdı. Sonunda zehirlenmektense güzel bir yılanın yanına sokulmamak daha iyi idi.

Kapının tokmağını çevirdi. Bir şey olmadı. Bir kerre daha denedi, kapı açılmadı. Birden kafasında tehlike çanları çalmağa başladı. Elindeki valizi yavaşça yere bırakarak tetkike başladı. Kapının kenarlarını yokladı. İçinde tuhaf bir his vardı. Kapının yuvasına girdiği yerdeki aralığın üzerinden parmaklarını gezdirdi.

Kapı bir kasa kapısı gibi hava sızmayacak bir şekilde kapanmıştı. Sanki kapıyla yuvası arasını bir macunla kapamışlar gibiydi.

Cebinden bir kartvizit çıkardı. Bu kartvizitte adının Arthur Connell olduğu ve New York'ta lüks bir mücevher mağazası hesabına alıcı bulunduğu yazılı idi. Zaten üstünde daha başka kartvizitler de vardı. Bu kartı kapının aralığından sokmağa çalıştı. Kart yarıktan içeri bir parça bile girmedi. Sanki arkada madenden bir levha varmış gibi dayanıp kalmıştı.

O sırada, sanki bir aralıktan bir maden parçası geçi-

yormuş gibi bir hışırtı duyunca başını sesin geldiği tarafa büyük pencerelerden birine çevirdi.

Pencerenin içinden madenî bir levhanın geçerek Paris'in ışıklarını yavaş yavaş kapadığını gördü. En sonunda bir kilitlenme sesiyle levha durmuş ve pencereyi tamamiyle den dışarıya gidiyordu.

Aradan bir kaç saniye geçmeden, odanın öteki ucunda bulunan pencerede aynı şekilde madeni bir levha ile kapanıverdi..

Oda birden bir mezar sessizliğine girmişti. Denise koltukta baygın yatıyordu. Solo olduğu yerde mihlanmış kalmıştı. Saçları diken diken olmuştu. Yep yeni bir tehlike ile karşı karşıya olduğu belli idi.

Eğer yanılmıyorsa oda hava işlemez bir hale gelmişti. Kapının ve pencerelerin böyle sımsıkı kapanmasının başka mânası olmazdı. Solo'yu sadece hapsedmek isteselerdi kitle bu işi pekâlâ görebilirlerdi. Onun oradan sağ çıkmasını istiyorlardı demek.

İçindeki hayat verici oksijen kısa bir zamanda tükenecek sımsıkı kapalı bir odada kalmıştı.

Odadaki sessizlik birden bir fısıltıyla bozuldu. Sanki bir yerden hava sızıyordu. Solo elini birden kaldırarak sesin geldiği tarafa çevirdi. Sesin nereden geldiğini görüvermiş ve içi birden rahatlayıvermişti. Tabii odada havalandırma tertibatı vardı. Hava gelecek her yeri kapatmış olmalarına rağmen Ardic'ın adamları modern otellerin hepsinde havalandırma tertibatının bulunduğunu akıllarına bile getirmemişlerdi.

Gülümsüyerek hava deliğine doğru yürüdü. Ne kadar da basit bir yanlışlıktı bu. Zaten öyledir, en basit şeyler en çok unutulandır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>
Elini delige doğru uzattı ve yüzündeki ifade birden

değişiverdi. Ardıç teşkilâtı havalandırma tertibatını hiç te unutmamıştı. Aksine, bu tertibatı kendilerine çalıştırıyordu. Çünkü, delikten akan hava dışardan içeriye değil içerden dışarıya gidiyordu. .

ÖLÜM ODASI

Solo bir an için kendini umutsuzluğa kaptırdı. Ardıç en son onu bir fare gibi kapana sıkıştırmıştı. Kapıyı ne kadar zorlasa fayda vermiyeceğini biliyordu. Kaybedilecek zaman yoktu, birşeyler yapmak gerekiyordu. Hava girmiyen ve daha doğrusu içindeki hava yavaş yavaş çekilen kapalı bir yerde insanın ne kadar dayanabileceğini hesaplamak zahmetine katlanmıya bile değmezdi.

Odadan kurtulmak lâzımdı.

Nasıl kurtulabileceğini araştırmaya başladı. Aklına evvelâ telefon geldi, fakat eline alır almaz telefon ceryanının kesilmiş olduğunu anladı. Buna şaşmadı bile. Elindeki tabancayı kullanmanın da bir faydası olacağını sanmıyordu. Ne kapı ve ne de pencereler tabanca kurşunuyla açılacak bir halde değildiler. Valizinde patlayıcı bir madde bulunmamasına hayıflandı. Hemen her zaman ihtiyatlı olarak üstünde veya valizinde kuvvetli patlayıcılar bulundururken hayatını kurtarmak için ilk defa böyle bir şeye muh-

taç olduğu zamanda bunu ihmâl etmişti. Öyle ya, o günlerde ne bir banka kasasını uçurması veyahut ne de kendini böyle kasa gibi bir yerde kapana sıkıştırılmış bulacağını hesaplamamıştı ki.

Kurtulmak için tek bir çare vardı. O da, Ardıc'ın onu yok etmek için kullandığı silâhtan faydalanmaktı.

Solo hemen koltukta uzanmış yatan kızın yanına gitti. Kaldırmak için çalışırken kızın başı sağa sola sallanıyordu. Kızın yüzüne sağ ve sol iki tokat yapıştırdı. Kız inlemeye başlamıştı. Onu sürükliyerek kahve masasının yanına götürdü ve şarap şişesini zorla ağzına dayayarak içirmeye başladı. Şarap ağzının kenarından üstüne başına dökülüyordu. Solo buna aldırmyarak içirmeye devam etti. Kızın kendine gelmesi gerekiyordu.

Odanın havası ağırlaşmağa başlamıştı. Kıza içirdiğı şaraptan kendisi de içmiş gibi başında bir hafiflik hissetmeye başlamıştı. Şarap boğazından aşağı gitmeye başlayınca kız öksürerek gözlerini açtı.

«Denise kendine gel. kalk bakayım,» diye seslendi.

Ağzında kelimeler zorla çıkarak «Ne.. ne..» diye mırıldanan kız ürkerek etrafına bakındı ve karşısında Solo'yu görünce korku ile irkildi.

«Beni dinle. Sana bir şey yapmıyacağım. Kendine geliyormusun? Ne söylediğimi anlıyorsan başınla evet işareti ver. Başını salla, anladın mı?» Kızı sarsmaya başladı. Kız gözlerini büsbütün açarak başını salladı. Açık kalan ağzından dili dışarı sarkıyor ve ağzının kenarından şarap sızıyordu.

«Hempaların bu odayı sımsıkı kapadılar. Kapı ve pencereler demir levhalarla örtülü. Anlıyor musun? Çok geçmeden odada teneffüs edecek hava kalmıyacak. Hava deliğinden bir taraftan içerdeki havayı dışarı çekiyorlar. Buradan kurtulmak için bir çaremiz var. Senin yardım etmen gerekiyor. Denise beni dinle. Çok geçmeden havasızlıktan

ikimiz de boğulup gideceğiz. Dilin dışarı sarkık bir ceset olarak morgda yatmak istemezsin herhalde. Transistor nerede söyle bana. Yerini göster, yoksa ikimiz de öleceğiz.»

Kız soluyarak Solo'ya baktı ve «Yine bir oyun yapıyorsun. Demin bana yumruk attın...»

«Sana konuşma ve sadece başınla işaret et dedim. Konuşarak oksijen harcama. Anlamıyor musun? Haydi göster.»

Kız Solo'nun gözlerinden hakikaten büyük bir tehlike içinde olduklarını okudu. Başıyla anladığını işaret ederek gözlerini kahve masasına, masanın altına dikti. Masanın üzerindeki mumun ışığı titremiye başlamıştı. Solo masaya koştu ve altına bir kibrit kutusunun yarısından da ufak bir kutunu yapıştırılmış olduğunu gördü. Lenise tekrar koltuğun üzerine yığılmış ve kesik kesik nefes alıyordu. Solo ona bakmağa bile lüzum görmeden valizi yırtarcasına açtı. Yapacağı şeyi biliyordu. Kurtulmak için tek çare tehlikeyi göze almaktı. Transistorun yapacağı zararı biliyordu. Diğer taraftan bu minicik aletin inanılmaz bir kuvvet kaynağı olduğunu da biliyordu.

Valizin içine yerleştirdiği elbiselerini bir tarafa çekti ve altında gizlediği kısa dalga verici aletini buldu.. Otel dairesinin elektriğini kısa devre ile kesmişti ama radyo vericisinin çok kuvvetli bir pili vardı. Pilin aklından geçeni yapacak kuvvette olduğuna inanıyordu.

MASER aletini kapının tam ortasına ve dibe doğru yerleştirdi. Radyo vericisini çalıştırarak valizde bıraktı ve vericinin ses düşmesini sonuna kadar açtı. Kıza dönerek seslendi «Parmaklarınla kulaklarını tika. Sese dayanmak lâzım.»

Bu sözler ağzından daha çıkmamıştı ki odanın içi ardı arası kesilmeyen sert dalgalar halinde vınıltılı bir sesle doldu. Solo kulaklarını iyice tıkamaya çalışarak gözlerini

kapıdan ayırmıyordu. Valizinin yanındaydı. Eğer beklediği olmazsa ses onları öldürmeden vericiyi kapatacaktı.

Fakat MASER aleti kapıya çevrilmiş olduğundan onlara çarpan ses dalgası kapıdan geri gelen ve odanın içine yayılan dalgaydı.

Kapıya bakmağa devam etti. Odanın titrediğini hissediyordu. Odadaki eşyanın daha evvelden de olduğu gibi insana korku veren bir şekilde ses dalgaları çarptıkça yerlerinden oynamağa başladığını gördü. Dudaklarını kanatırcasına ısıırıyordu. Her tarafından ter fışkırıyordu. Acaaba, radyo vericisinden çıkan ses titreşimleri, transistor yoluyla büyüyerek kapıyı devirecek bir kuvvete erişebilecek miydi?.

Denise Fairmount koltukta yine kıvranmaya başlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkuyla ona bakıyordu. Fakat bu sefer karşılaştıkları durumu bildiğinden ağzından hiç ses ve feryat çıkmıyordu.

Solo beklemeye devam etti.

Odadaki eşyalar yerlerinden oynayıp duruyorlardı. O sırada kapı biraz sarsılır gibi oldu. Mentşeleri sanki yuvalarından fırlıyacakmış gibi oynuyordu. Solo kulaklarını elleriyle sımsıkı kapamış olmasına rağmen odadaki ses dalgası dayanılmaz bir hale gelmişti.

Bir taraftan da odanın içindeki hava gittikçe azalmakta olduğundan artık nefes alması da bir azap olmuştu. Kesik kesik nefes alıyor, boğazı yanıyor ve kulakları uğulduyordu. Çektiği büyük sıkıntıya rağmen gözlerini kapıdan ayıramıyordu.

Sanki inanılmaz bir sihirin altında büyülenmiş gibi kalmıştı.

Kapı birden yerinde oynamaya ve sarsılmaya başladı. Tahtaları olduğu yerde büküldü. Ortahğı sarsan bir gürültü oldu ve kapı arkasındaki demir levhaya çarparak onu da yerinden sökerek dışarı doğru fırladı.

El yordamıyla valizindeki vericiyi buldu ve hemen susturdu. Kapının uçmasıyla koridordan odanın içine hava rüzgâr gibi aktı ve mumu söndürdü. Pencereilerin perdeleri adeta cama yapışır gibi oldu. Kırılan kapının parçaları arasında olması gereken MASER aletini aramaya kalkmadı bile. Ses dalgasının en yüksek dereceye çıkmasıyla alet belki de param parça olmuştu. Kıza gelince. —

Kız ortada yoktu. Kaçtığı aşikârdı.

Koridordan doğru koşarken sivri topuklarının çıkarttığı ses kulağına kadar geliyordu. Yapılacak tek şey vardı. O da bu uğursuz otelden başına başka bir şey gelmeden kaçıp gitmekti.

Başındaki sersemliği gidermek için silkindi. Valizine elbiselerini tekrar koyarak kapadı ve odadan çıktı. Patlamadan uyanan otel müşterileri odalarının kapılarından başlarını çıkarmışlar merakla etrafa bakıyorlar ve bazıları da telefonla idareyi aramaya çalışıyorlardı.

Solo arka merdivenden aşağı indi.

Aradan yirmi dakika kadar geçmişti ki Solo aklını tekrar başına toplamıştı. Gecenin o saatinde taksi bulmak zor olmasına rağmen tesadüfen boş bir taksiyi çevirebildi. Bu arada saçlarını taramış, boyun bağını düzeltmiş ve üstüne başına biraz çekidüzen verebilmişti. Gecenin karanlığı içinde Eyfel kulesinin cicili bicili ışıkları görülüyordu. Taksinin şoförü ciddi yüzü ihtiyarca bir adamdı. Ağzında altın dişler görülüyordu.

«Emriniz; efendim.»

«Le Bourget hava alanına. Çabuk lütfen.»

Şoför yüzünü kederle buruşturdu.

«Bir yolcunuz mu geliyor? Gecenin bu saatinde?»

«Hayır dostum, ben uçağa binip gideceğim.»

Şoför bu sefer bahsi kazanmış gibi sırttı. «Fakat, efendim. Bu saatte kalkacak uçak ta yok.»

Solo kaşlarını çatı. Paris hava alanının trafiğini

New York hava alanı gibi ezbere biliyordu. Hemen hemen saat başına bir uçak kalkardı. Cebinden yepyeni bir beş-yüz franklık çıkartarak şoföre uzattı.

«Bana bak evlât Sen otomobili sürmene bak. Haydi.»

Şoför dönerek Solo'nun elindeki paraya baktı ve ne kadar olduğunu gördü. Buna rağmen yine kederli bir edayla, «Galiba olanları işitmediniz efendim,» dedi.

«Ne olmuş bakayım?»

«Birkaç saat evvel Le Bourget hava alanında büyük bir patlama oldu. Beş iniş pisti havaya uçtu. Arkasından büyük bir yangın çıktı. Bu sebepten bütün uçuşlar iptal olundu. Anladınız mı, efendim?»

«Uçak yerine pistler uçmuş.»

«Anlamadım efendim?»

Solo yüzünün mânasını değiştirmeden «Evet dostum anladım. Fakat, sen benim bir gazeteci olduğumu anlıyamadın mı? Bana bak arkadaş, ben New York Times'in Paris muhabiriyim.»

New York Times gazetesi mi?» diyen şoför bulundukları mahallenin yukarı tabaka bir yer olduğunu dikkat ederek, «Özür dilerim, efendim. Hemen gideriz.» dedi.

Şoför arabayı vitesine taktı ve çok geçmeden ana caddeye çıkarak Le Bourget yolunu tuttular. Araba içinde Solo dalgın bakışlarla oturuyor ve dizlerinin üzerine koyduğu valizin üzerinde parmaklarıyla tempo tutuyordu.

Hava meydanındaki patlama o ana kadar geçirdiği olayların üzerine tuz biber ekmişti.

Waverly'den gelen bir telgraf ve hemen arkasından onu öldürmek için yapılmış hazırlıklar.

Şimdi bir uçağa ihtiyacı vardı. Bunu Le Bourget'de bulacağını sanmıyordu. Belki Paris etrafından daha ufak başka meydanlar da olabilirdi. Fakat hiç işitmemişti.

Oberteisendorf'da arkadaşı Stewart Formes'a neler olmuştu, acaba?

Cebindeki telgraf bir ateş parçası gibiydi. Karşılaşacağı durum her halde umduğundan daha karışık ve tehlikeli bir şey olmalıydı. Bay Waverly'nin bile tahmin edemeyeceği kadar tehlikeli olması gerekiyordu.

Taksinin pencerelerinden sızan Paris'in ışıklarına bakınca bu şehirin tam bir huzur içinde uyuduğunu görüyordu. Halbuki kendisinde huzur namına birşey kalmamıştı.

New York'taki U. N. C. L. E. karargâhında ise Alexander Waverly bürosunda bir adamla konuşmakta idi. Bu adam devlet mekanizmasında o kadar büyük bir yer sahibi bulunmaktaydı ki gazete muhabirleri onu bu büroda görseler gözleri faltaşı gibi hayretle açılırdı. Binada hiç kimse Waverly'nin yanındaki adamın orada bulunduğundan haberli bile değildi. Waverly'nin özel asansörü ile yukarı çıkmış ve kimseye görünmeden büroya girmişti. Zaten binaya bu giriş yolunu Waverly'den başka hiç kimse bilmemekte idi.

Napoleon Solo orada olsaydı Waverly'nin halinden kuşkulanırdı. Waverly'nin halinde bir düşünce ve kocaman burnunun üstündeki alnında üzüntünün sebep olduğu derin çizgiler vardı.

Misafiri pencerenin önünde durmuş Birleşmiş Milletler binasını gece karanlığı içinde ısıldıyan ışıklarına bakıyordu. Queens mahallesinin göklerinde birer ateş böceği gibi parlıyan ışıkları sanki askıda duruyorlarmış gibiydi.

Waverly elinden düşmiyen ve bu sefer lületaşından olan piposuyla durmadan oynuyordu. Halinden çok sinirli olduğu belliydi.

Pencerenin önünde bir heykel gibi duran uzun boylu

adam başını çevirmeden, «Waverly, ne dersin? Bu işte başarı ihtimali var mı?» diye sordu.

Waverly oturduğu yerden cevap verdi. «Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.»

«Demek başarısızlık ihtimali de düşünülebilir. O halde, işler çok kötüye gidecek değil mi?»

«Her ihtimali göz önünde tutmamız gerekiyor. Formes açıkça bir şey bildirmedi. Tabii bunu yapamamazdı da. Bu gibi işlerde emniyet kaygusu ekseri elimizi ayağımızı bağlıyor. Fakat...»

«Ağızından baklayı çıkar, Waverly. Üzerinde durduğumuz konu o kadar önemli ki protokol kaidelerini ve diplomatik inceliği bir tarafa bırakmaya değer.»

Waverly oturduğu sandalyeyi çevirerek elindeki pipoyla işaret ederek, «Formes bana en kötü ihtimallerden korkmamız gerektiğini öğretecek kadar bilgi yolladı. Eğer Ardiç teşkilâtı böyle kuvvetli bir silâh bulduysa ki elimizde bulduklarına dair belirtiler var, füzeler ve nükleer bombalardan daha korkunç bir silâhla karşılaşacağımıza şüphe yok,» dedi.

Penceredeki adarı ona döndü. Odanın loş ışığında yüzü pek belli olmuyordu.

«Şu Afrikanın bir köşesindeki ufak köyden mi bahsediyorsun? Adı Utangaville'di değil mi? Sonra İskoçya'nın dağ köylerinden biri olan Spayerville de vardı.»

Waverly sabırsızlıkta, «Evet, evet, dedi, eğer yüksük büyüklüğünde bir silâhla şehirleri böyle ortadan kaldırıbiliyorlarsa bunun sonunun nereye varacağını kimse kestiremez. Bu iki köyü tecrübe için kullanmış olacaklar. Gayet ustaca bir iş. Birbirlerinden uzak ve haritada bile gözükmiyen iki ufak köy. Kimin aklına gelip te bunları tetkik eder. Ardiç teşkilâtına has bir taktik, efendim.»

Misafiri daldığı düşünceden silkindi ve hüznü bir sesle, «Büromda önümde ışıklı büyük bir atlas kürresi

var. Bunu bana yakın tanıdıklarım hediye etmişlerdi. Bu kürre üzerinde ne kadar aradımsa Ardıçlar diye bir şey bulamadım. Bulunmadığını sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Buna rağmen, zaman zaman memleketlerin üzerinden parmağını geçirerek acaba bunlardan hangisi Ardıçların eline geçti? diye düşünmedim değil. Siyasî müşavirlerim bana, bu memleketler için, ortaya çıkmış bulunan Ardıçlar dediğimiz bu süper teşkilâtın beylikleri diyorlar. Ardıçların gayesinin bütün dünyayı idareleri altına almak olduğuna şüphe yok. Niyetleri belli etmeden milletleri birer beylik haline sokmak, bu muhakkak. Belki evvelâ okullar ve hastahaneler veyahut fabrikalar üzerinde işliyecekler, kim bilir? Öbür tarafta biz ise bunlara karşı bir harekette bulunmaktan aciz oturup politika oyunları ile avunuyoruz. Waverly, söyle bana, ne yapmamız lâzım?»

Waverly elindeki pipoyu okşayarak, «Hemen yapılacak iş Formes'in cesedini elimize geçirmek olacaktır.» dedi.

«Nasıl öldü, biliyor muyuz?»

«Bunun cevabını ancak otopsiden sonra öğreneceğiz. İlk işimiz cesedi ele geçirmektir.»

Waverly'nin önemli misafiri başını sallıyarak, «Otopsiden birşey öğreneceğimizi ben pek sanmıyorum. Eğer cesetten böyle bir şey öğrenilmesi imkânı bulunsaydı bize hiç'bir zaman teslim etmek istemezlerdi. Öyle değil mi?»

«Hiç de belli olmaz. Vermek istemeselerdi büsbütün şüpheyi üzerlerine çekmiş olurlardı.»

«Herhalde ne yaptığını biliyorsun. Bugünlerde bende büyük bir kötümserlik var.» Birden doğrularak, «Cesedi kim teslim alıyor?» diye sordu.

«Solo. En iyi ajanım.»

Solo'nun adını söylerken Waverly'nin yüzü gülüyordu.

«Tuhaf bir isim. Neyse, Waverly, ben gidiyorum. Bana dakikası dakikasına haber ulaştırmayı ihmâl etme. Ben de benim üstümdekileri tatmin etmek zorundayım.»

«Biliyorum, efendim.»

El sıkıştırlarken adam, «Waverly» diye başladı.

«Efendim.»

«U. N. C. L. E. teşkilâtının bulunması benim yüreğime biraz rahatlık veriyor. Tabii bu memnunluğumu resmî olarak bildirmeme imkân yok. Biliyorsun!»

«Tabii, efendim, bilmez miyim?»

Gizli asansörle binanın alt katındaki garaja inen ve kendisini otomobili başında bekliyen ajanlara varan misafirin ayrılırken söyledikleri Waverly'yi son derecede memnun etmişti.

İnancına göre Ardıç işini çözmek için Formes'in cesedinin ellerine geçmesi gerekiyordu.

Bu işi becerecek tek adam da Napoeleon Solo dan başka bir kimse değildi.

olduğunu anlamak imkânı yoktu. Taksi şoförü bir patlamadan bahsetmişti. Acaba, bir kaza mıydı, yoksa bir sabotaj mıydı?

Yolda hızla giden, üzerlerinde iş tulumu bulunan yağ pas içinde üç kişiye yol verdikten sonra camakânlı telefon kulübesine girdi. Telefon parasını deliğe attı ve santral sesini bekledi. Santral memuruna Denizaşırı Press Kulübünden bir numara verdi. Biraz sonra İngiliz şivesiyle biri telefonda cevap verdi.

«Partridge, konuşuyor.»

«Mr. Partridge, kovan için en iyi şey nedir?»

— «Arılar.»

«Hiç dinlenmeden ve durmadan ne uçar?»

«Rüzgâr,»

«Kapı ne zaman vazifesini görmez?»

«Yarı açık kalmışsa.»

Solo rahat bir nefes aldı. Kullandıkları parola öylesine basit bir şeydi amma şimdiye kadar aksadığını görmemişti.

«Billy, Le Bourget hava alanı yanıyor.»

Partridge'in öbür uçta acı acı güldüğünü işitti.

«Öyle olduğuna şüphe yok, arkadaşım. Bu akşam ondokuz sıralarında birisi iniş pistlerine büyük bombaları yerleştirmiş. Seninle bir ilgisi var mı?»

«Kim bilir? Sözüm ona bu akşam buradan uçakla hareket edecektim.»

«Nereye gidecektin?»

«Hitlerin arka mahallelerine. Bana bir fikir verebilir misin? Vakit kaybetmemem gerekiyor.»

Arkadaşının bir cevap almadan evvel düşündüğünü görür gibiydi. İngiliz Ordusu istihbaratından emekli binbaşı Partridge şimdi U. N. C. L. E. teşkilâtının irtibat aja-

nydı. Solo'nun o anda karşılaştığı olaylar gibi işlerde değeri büyüktü.

«Araban var mı?»

«Şimdiki halde yayayım.»

«Almanya'da ne kadar içerlere gideceksin?»

«Ta göbeğine. Formes'in cesedini teslim almaya gidiyorum.»

Partridge hızla söze başladı. «Beni iyi dinle. Rouen'in kuzeydoğusunda ufak bir hava alanı var. Pek büyük değil. Fakat orada Landry adında bir Fransız sana istediğin uçağı kiraliyacak. Landry emniyetli bir adamdır. Paradan başka bir şeye tapmaz, siyasetle hiç ilgisi yoktur. Onu gör.»

«Mükemmel. Pekiyi, oraya neyle gideceğim?»

Biraz düşündükten sonra, «Öyle ya. Şimdi sen neredesin?»

Solo telefon barakasının camından dışarı baktı. Hemen yakınındaki bir barakanın sıvalı duvarında bir levhada yazı vardı.

«Le Bourget alanı. 70339 numaralı takım anbarının yanındayım. Ana terminal binasının doğu kısmında takriben ikiyüz metre mesafede.»

«Oradan bir yere ayrı'lma. Birazdan bir jeep gelecek. Arabayı Rouen'de Landry'ye emanet bırakabilirsin.»

«Partridge, ağzını öpeyim.»

«Aldırma. Formes'a üzüldüm doğrusu. Çok iyi bir oğlandı.»

Solo telefonu kapatırken düşünmeye başladı. Çok iyi bir oğlan! Yurdu için canını vermiş birisinin arkasından sadece bu söyleniyordu. Eğer Formes bunu işitseydi, anlardı. U. N. C. L. E. da insana ne bir madalya, ne bir ikramiye ve ne de bir mükâfat verirlerdi. Arkadan sadece

Partridge gibileri, çok iyi bir oğlandı, der ve orada biterdi.

Telefon kulübesinden dışarı çıkınca yüzüne benzin ve yağ kokusuyla karışık bir duman çarptı. Büyük alan ateş içinde olmasına rağmen gecenin serinliğini hissetti, üşümek için yakasını kaldırdı.

Cebinden bir fransız sigarası çıkartarak jet çakmağıyla yaktı. Valizini dikine yere koydu ve üzerine oturdu.

Le Bourget hava alanı bir mahşer gibi kaynıyordu.

İkinci Cihan savaşına katılan Amerikan piyadeleri için Rouen daima bir yok olma noktası olarak iz bırakmıştı. Çünkü, Avrupa harekâtına katılmak için Almanya'ya doğru uzun yürüyüşe buradan başlanırdı. Birlikleri getiren gemiler bir kerre yarı harap olmuş Le Havre'a yanaşıp da askerler karaya ayak bastılar mı harekât sahasına ilerlerken ilk durak yeri Rouen'di. Pearl Harbour faciası sıralarında daha genç bir delikanlı olduğu için askerliğini Korede yapmıştı. Mevzi aldıkları Heartbreak sırtlarında Avrupadan oraya naklolan askerlerden hep Rouen hakkında hikâyeler işitmişti. Zırhlı birliklerinde görevli askerleri Rouen, hatırları zengince idi. Öğrendikleri yarım yamalak Fransızca'ya evvelâ limanın hemen ötesinde bulunan bu şehirde başlamışlardı. General Patton benzin tankerlerini burada doldurmuştu.

Avrupa kalesinin yıkılmasında emeği olan her asker Rouen'de hiç olmazsa bir gün kalmıştı.

Jeeple Rouen'e doğru pek düzgün olmıyan bir yol üzerinde giderken yolun iki tarafındaki ormanın ağaçlarının yolu adeta bir tünel haline getirmiş olduğuna dikkat etti. Rouen şehri hakkında evvelce işitmiş oldukları Waverly'nin yarı şifreli telgrafını aklına getirdi. Daprato o sıralarda Rouen'de bulunmuştu. Mensup olduğu birlik Kuzey Af-

rikada süren uzun bir savaşa katıldıktan sonra Avrupaya aktarılmış ve Daprato orada inzibat işleriyle görevlendirilmişti.

Alman birliklerinin Rouen'i terketmesiyle temizlik araması yapan müfrezesi bir aralık bir birahaneye girmişti. Askerlerden biri eline geçirdiği bir şarap şişesinin tıpasını açınca şişe patlamış, askeri bir et ve kan külçesi haline getirmişti. Daprato bu hali görünce okkalı bir küfür savurarak (avanak askerlere şeytanca tuzak) diye bir vecize savurmuştu. Onbaşı Dapratonun bu sözü çok geçmeden bütün Amerikan ordusuna yayılmıştı. Ağızdan ağıza dolaşa dolaşa Birinci Süvari tümeninde görevli bulunan Üstteğmen Napoleon Solo'nun kulağına kadar erişmişti. İşittiği bu sözler Solo'nun dimağında öylesine yer etmiş ve sadece onun anılabileceği bir mâna kazanmıştı. Sonraları, U. N. C. L. E.'e girmek için müracaatında dosyası hazırlanırken siciline bile bir şifre mahiyetinde bu vecize yazılmıştı. Bu itibarla Waverly'nin telgrafta Daprato ismini kullanması Solo'ya bir şeyler demek istediğini gösteriyordu.

Fromes'in cesedini teslim almak görevinde Daprato'nun sözlerinin ne yeri olabilirdi? Acaba, Waverly, Fromes'in cesedinin bir mayınlı tuzak haline getirilmiş ihtimaline mi nazarı dikkatini çekmek istemişti? Bu pek gülünç bir düşünce olmaz mıydı? Acaba? Ne olursa olsun üzerinde durulması gereken bir soru idi.

Jeepi 75 kilometre bir süratle sürerken aklı hep bu soruya takılıp kalıyordu. Araba yol üzerinde süratle sekerken rüzgârın hızıyla Solo'nun kravatı sağa sola savruluyordu. Bir aralık hava karardı ve gökteki yıldızlar kayboldu. Zifiri karanlıkta yoldaki çukurları ve keskin dönemeçleri vaktinde görebilmek için öndeki camdan dışarısını

seçmeye çalışıyordu.

Partridge'in jeepini Le Bourget'ye bir Amerikan çavuşu getirmiş ve yangın hakkında bir kaç kelime söyledikten sonra arabının anahtarını Solo'ya vererek ortadan koybolmuştu. Partridge'in kendine has usulleri olduğu muhakkaktı. Solo vakit kaybetmeden jeepe atlamış ve havaalanından uzaklaşmıştı. Denise Fairmount'la başından geçenleri unutmamıştı. Havada bir şeylerin döndüğü muhakkaktı, bunların Ardıç teşkilâtı ve dolayısıyla Stewart Formes'le ilgisi olduğu belli idi.

Uzakta Rouen'in ışıkları gözüktü.

Önüne çıkan bir yokuşta jeepi birinci vitese taktı ve yokuşu hızla çıkmaya başladı. Işıklar sol tarafından geliyordu. Saatine baktı ve 22 olduğunu gördü. Jeepin öndeki gözündeki bir harita bularak nerede bulunduğunu tesbite çalıştı. Kolundaki saatte bulunan pusla kuzeydoğuyu gösteriyordu. Biraz ilerde sağa kıvrılan bir yol görünce oraya saptı. Yaptığı tahmine göre Landry'nin alanı her halde yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Hakikaten de uzakta değilmiş.

Bir kaç küme ev ışıklarından ve kötü ışıklı bir iki sokak geçtikten sonra Rouen'in kuzeydoğusuna çıkan toprak yola girdi ve sağda solda çiftlik evlerinin bulunduğu bir yere daldı. Gece karanlığında bir ineğin böğürmesini işitti. Solo dikkatini artırdı. Karanlıkta yolunu şaşırması işten bile değildi.

Etrafını dikkatle gözden geçirirken aradığını görüverdi. İlerde iniş pistini aydınlatan on tane kadar gaz meşalesi vardı. Etraftaki kahve rengi toprağa nazaran daha açık bir renkte bir düzlük ve yanında alçak bir hangar ortaya çıktı. Gecenin karanlığında düzlükte bir uçağın şeklini de fark etti.

Landry onu beklemekte idi.

«Pilotluk biliyor musunuz, dostum?»

«Evet, istediğiniz parayı vereceğim.»

«Güzel. Size ayırdığımız uçak hoşunuza gidecek.»

Adam Fransa'da her yerde görünen bir tipti. Başında bir bere, koca göbekli ve domuz gibi pisti. Pos bıyıklarının altından ucu sönük bir izmarit sarkıyordu. Solo irkildi. Adamda güven veren bir hâl yoktu. Öyle olmakla beraber Partridge güvenilir demişti.

«Hemen hareket etmek istiyorum.»

«Nasıl isterseniz. Motoru çalışır bir halde duruyor. Hemen uçağa geçebilirsiniz.»

Solo cebinden para cüzdanını çıkardı. Landry'nin kirli yüzüne bakarak ne kadar para isteyeceğini tahmine çalıştı. Landry kocaman omuzlarını kaldırarak, «Amerikan dolarıyla öderseniz memnun olurum. Bin dolar, lütfen,» dedi.

«Traveler çeki versem olurmu?»

«Tabii, o da olur.»

Dışardan uçak motorunun uğultusu geliyordu. Solo, vakit kaybetmeden on tane yüz dolarlık çek imza ederek Landry'ye verdi. Landry çekleri alarak kocaman göbeğinin yerinde pantolonunu tutan gülünç bir kuşağın arasına sokuşturdu.

«Yolculuğunuz ne kadar sürecek?» Uçağın ne zaman döneceğini öğrenmek istiyordu. «Nereye gideceksiniz?»

«Oberteisendorf veya yakınlarında bir yere ineceğim.»

Landry şöyle bir hesapladı. «Üç veya dört saat sürer. Uçak mükemmeldir, merak etmeyiniz.»

«Ona hiç şüphem yok. Şimdilik, Allahaısmarladık, dostum.»

Solo uçağın yanına gelince hayret etmekten kendini

alamadı. Önündeki lüks Amerikan yapısı ve milyonerlerin, Riviera zenginlerinin bir oyuncağı sayılan Beechcraft Debonier tipi bir uçaktı. Landry'ye olan güveni birden arttı. Landry demin ayrıldığı barakanın penceresinden bakıyordu. Ona eliyle selâm göndererek tekrar veda etti.

Uçağa yaklaştı. Dönen pervanenin havada çizdiği daire gece karanlığında yüzlerce yıldızlar gibi parlıyordu. Pilot yerinde başında pilot başlığı ve gözlük bulunan birinin oturduğunu gördü. Eliyle uçağa çıkmasını işaret ediyordu. Solo pilot yerinin kapısını açarak valizini arkaya koydu ve iki kişilik pilot koltuğuna geçti. Bu sırada oturan öteye çekilerek ona yer verdi. Solo yanında oturanın nereden geldiğini düşünmeye vakit kalmadan kısa namlulu otomatik bir tabanca karnına dayanmıştı.

Neşeli bir ses, «Yerleş, kapıyı çek ve başka bir harekette bulunma,» diye emir verdi.

Solo'nun gözleri durgunlaşmıştı. Verilen emre itaat etti. Pilot yeri dar olduğundan göğsüne dayanan tabancanın namlusu bir top namlusu ağırlığıyla yapışmıştı.

Tok bir sesle, «Ne o? Bu da Landry'nin müşterilerine sunduğu bir hizmet mi?» diye sordu.

Yanındaki ses, «Hayır bu benim fikrim,» dedi. Uçağın içi yarı karanlık olduğundan yanındakinin nasıl bir kimse olduğunu kestiremiyordu. «Şimdi, Napoleon So' olduğunu bana isbat et. Ona benziyor ve onun gibi konuşuyorsun amma bunlar benim için yeter değil. Bir isbatın var mı?»

Solo derin bir nefes alarak ileri doğru bakmaya devam etti.

«Kimlik kartımı çıkartmak için elimi cebime sokabilir miyim?»

«Elbette. Sakın bir oyuna kalkayım deme.»

Yanındakini kuşkulandırmamak için elini dikkatle iç cebine sokarak içinde kimlik kartlarının bulunduğu plâstik kapı çıkardı ve uzattı.

«Al bakalım, içinden beğendiğini çek. Kim bilir belki bir otomobil ikramiyesi isabet eder.»

«Soytarı;» diye söylenen adam başka bir şey demeden kartları aldı. Solo motorun sesini dinleyerek kollarını önünde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Göz ucuyla yanındakinin kartlar arasından U. N. C. L. E. kimlik kartını seçtiğini ve bunun üzerinde elinde tuttuğu ufak bir aleti gezdirerek bir damla bir şey akıttığını farketti. Karta hiç bir şey olmamıştı. Aldığı neticeden memnun olduğunu gösteren bir homurtuyla kartları Solo'ya geri verdi.

«Mr, Solo her şeyin muntazam olduğunu görüyorum. Şimdi uçuşa geçelim.»

Solo hiç bir şey demeden önündeki uçuş aletleriyle meşgûl olmaya başlayarak uçağı arızalı bir toprak üzerinden doğuya doğru yürütmeye başladı. Pistin başına gelince gaz bastı ve uçak ilerdeki ağaçlara doğru süratle giderken levveyi hafifçe kendine çekti. Tekerlekler hiç bir sarsıntı yapmadan yerden kesildi ve uçak bir sülün gibi yükselmeğe başladı. Aletler herşeyin gereği gibi işlediğini göstermekte idi.

Şimdi toprak altta kalmış, ağaçlarla Landry'nin barakası geride kaybolmuştu.

Solo uykusuzluktan yanan gözlerini oğuşturarak yanındakini süzdü.

«Eeee... Davetsiz yol arkadaşım. Hareketlerinin mânasını bana söyleyecek misin, yoksa hep böyle sessiz ve sedasız oturacak mısın?»

Yanındakinin yüzüne dikkat etti. Pürüzsüz ve düzgün bir burnu vardı. Dudaklar da dolguncaydı. Birden ayılır

gibi oldu. Sorduğuna cevap beklerken gülmeğe başlamıştı.

«Erkek olmadığınız belli. Sonra her halde gecenin bu saatinde şöyle bir uçuş yapayım, diye gelmediğiniz de muhakkak.»

Yanındaki kısa bir kahkaha attı.

«Parsayı kazandın, yiğitim. Bu uçuşta seninle beraber bulunmak görevi ile buradayım. Ben de aynı yere gidiyorum.»

«Öyle mi? Yüzündeki maskeyi kaldıracak mısın, yoksa hep o başlığın altında saklı mı oturacaksın?»

Kız neşeli bir kahkaha daha attı. Halinde bir deniz piyadesi çavuşunun sert ve kati havası ile zindeliği vardı. Solo zarif ve bir ince elin evvelâ gözlükleri ve sonra başlığı çıkardığını gördü. Omuzlara kadar inen ipek kadar yumuşak olduğu belli kıvılcık saç ortaya çıkmıştı. Kızın parlak ve kahverengi gözleri vardı. Yüzünün alt kısmı çikolata renginde hafif bir kremle kaplıydı. Ağzındaki dişler muntazam iki sıra inciler gibi parlıyordu.

«İzin verirseniz kendimi tanıtayım: ikinci pilotunuz Geraldine Terry. Oberteisendorf'a tarife dışı bir uçuştayız. Kimlik kartınızı özel bir ilâçla denedim ve sahte olmadığını anladım. Uçağınızı hazırlaması gereken adamı öldürdüğümü sanmayın. Sadece judo oyunuyla uyuttum ve elbiselerini alarak giydim. Başka bir soracağınız var mı?»

Solo kıza hayretle baktı. İnanılacak gibi değildi. Yanında oturan şu güzel Amerikalı kız hiç bir şey olmamış gibi soğuk kanlılıkla konuşuyor ve yaptıklarını anlatıyordu.

«Geraldine Terry, diye söylendi, Casus bir kız.»

«Lûtfen, Devlet hizmetinde çalışan bir kız deyiniz.» Yanındakiyle göz göze gelmekten kaçınıyormuş gibi hep

İleri bakıyordu. «Bana Jerry Terry diye hitab edebilirsin.»

Uçak saat gibi muntazam işleyerek Fransız topraklarını üzerinden süzölüp gidiyordu.

NAPOLEON SOLO ARTIK SOLO DEĞİL

Solo mırıldanarak «Araba atların önüne geçmiş» diye kendi kendine söylendi. İçin için gülümsüyordu amma tetikte olmaktan geri kalmıyordu. Yanındaki kızın ikinci bir Denise Fairmount olmadığı ne malûmdu. Daha birincisinin başına açtıklarının tesirinden kurtulmamıştı bile.

«Noel arifesini ve ocak başına astığım çorabıma dolan şeyleri düşünüyordum. Kuzum, bu seyahatı beraber yapmak fikri nereden çıktı?»

Jerry birden ciddileşti. Yüzünün ifadesi değişivermişti. Biraz evvelki taze güzellik yerine haşın bir ifade gelmişti.

«Mr, Solo, sormakta haklısınız. Cevabını vereceğim. görevinizle biz de ilgiliz.»

«Devam edin, sizi dinliyorum.»

«Bir sigara rica edebilir miyim?»

Ağızına bir sigara yerleştirerek ateşledi. Bunu yaparken kızın yüz çizgilerinin ne kadar düzgün olduğuna da

dikkat etmekten kendini alamadı. Üzerine aldığı bu son görevin gittikçe ilgi çekici bir hâl almakta olduğunu düşündü.

«Pekalâ, sigaranızı aldınız. Birbirimizin adlarımızı biliyoruz. Siz benim nereye gitmekte olduğumu biliyorsunuz. Anlamak istediğim şudur siz kimsiniz ve benimle niçin beraber geliyorsunuz?»

Kız yumuşak bir sesle cevap verdi. «Solo, ben her zaman şaklaban ve neşeli değilim. Stewart Formes işi sizin ki kadar bizim teşkilâtımızı da ilgilendiriyor. Allahtan ikimiz de aynı taraftanız.»

«Hangi teşkilâta bağlıyım, öyle ise?»

«U. N. C. L. E. teşkilâtındansınız.»

«Pek iyi, ya siz?»

«Ben Birleşik Amerika Silâhlı Kuvvetler istihbaratında çalışan bir kızm.»

Solo kaşlarını çattı. «Sözlerine pek inanmadığımı söylersem bana darılmayın. Şimdiye kadar İstihbarat ajanı olarak kadınların çalıştığını hiç işitmemiştim.»

«Bu kaidenin dışında bulunan ilk ajan benim.»

«Neden? Yoksa, G 2 nin kızı mısınız?»

Kız güldü. «Değilim amma gencim, güzelim ve işimde beni diğerlerinden üstün yapan bir karaktere sahibim.»

«Yok canım! Hele söyleyin bakayım. Bu üstünlük neymiş?»

«Bende her gördüğüm ve her işittiğimi bir daha unutmamacasına muhafaza eden bir hafıza vardır. Hiç bir zaman şaşmaz. Sayısız testler yaptılar.»

Solo düşünmeye başladı. Eğer kızın dediği doğru ise bu hâl teşkilât için büyük bir fayda idi. Herhangi bir şeye, meselâ bir fotokopiye veya bir yazıya bir kere bakıp sanki bir fotoğraf makinesiyle tesbit ediyormuş gibi hafızasına

İşliyebiliyorsa... hakikaten ağırlığı kadar altın değerinde bir ajan olurdu.

«Pekalâ, Jerry şimdilik söylediklerine inanıyorum, uçuş bitinceye kadar. Fakat, lûtfen anlat bana, bu iş sizi neden ilgilendiriyor?»

«Temkinli davranmakta haklısın. Ben de aynı şeyi yaptım. Pekalâ, istediğini söyleyeceğim. Nasıl olsan bin-beşyüz metrede uçuyoruz. Uçakta tuzak mikrofonların bulunmalığı muhakkak. Sen gelinceye kadar her tarafını aradım, bir şey bulamadım. Formes olayını bütün teferuatına varıncaya kadar biliyoruz. Oberteisendorf'ta U. N. C. L. E. hesabına kimya araştırmaları yaptığını biliyorduk. Teşkilâtınız üst kademe yoluyla bizim teşkilâta bunun hakkında bilgi vermişti. Ne kadar önemli olduğu malûm. Formes'in ölümünü, belki, sizinle aynı zamanda biz de haber aldık. Haber, Amerikan konsolusluğu yoluyla size olduğu gibi bize de ulaştı. Silâhlı Kuvvetler İstihbaratı hemen beni gönderdi. Formes'in laboratuvarında öğrenilmesi gereken önemli bir şeyler olabilir, diye düşündüler. Tabii, biz oraya gidinceye kadar ortadan kaldırmadılarsa,»

«Sizinkilere göre bunu kimin yaptığı sanılıyor?»

Jerry dişlerini gıcırdatarak, «Kimler olacak, komünistler, tabii, dedi. Onlardan başka dünyayı ellerine geçirmek isteyen kim var ki?»

Solo konuyu değiştirmek istedi.

«Formes ne üzerinde çalışıyordu?»

Jerry bir ürperme geçirerek, «Hiç bilmiyorum. Üzerine bu kadar düştüklerine göre çok önemli bir şey olması gerekir, dedi. Siz bilmiyor musunuz?»

«Benim amirim öyle bir adamdır ki beni bir işe evvelâ gönderir ve ben işi bitirip döndükten sonra gerekirse ne olduğunu anlatır. Fakat, tabii, benim bir fikrim var. For-

mes benim arkadaşımdı. Onun bilhassa ne ile yakından ilgilediğini biliyorum. Bu da kimya savaşıydı.»

Kız tekrar bir ürperme geçirdi. Solo kıza bakarak pilot tulumu altında nasıl bir vücut gizlenmiş olacağını düşündü. Uçağın loş ışığından hiç bir şey belli olmuyordu.

«Şimdi , öğrenmek istediğim en önemli noktaya geldik.»

«Evet buyurun.»

«Benim Landry'ye ne zaman geleceğimi ve neler yapacağımı saniyesi saniyesine öğrenmişsiniz. Bunu nasıl yaptınız?»

Kız gülümsiyerek beyaz dişlerini gösterdi.

«Azizim Watson, bizim de kendimize göre usullerimiz var, elbet.»

«Bana bakın. Bana Şerlok Holmes ağzı kullanmakla iş bitmez. Ben de şimdiye kadar söylediklerinizin doğru olup olmadığını anlamak için güzel dişlerinizi ortaya koyan gülümsemenizden başka deliller isterim.»

Kız çıktı. «Bu delilleri vermezsem, ne yaparsınız?»

«Sizi yok ederim.»

Kız gözlerini Solo'ya dikti ve gözlerinde bu sefer tuhaf bir mâna belirdi.

«Bunu yapacağınıza inanırım. Haklısınız. Sizin Enternasyonal otelinde bulunduğunuzu biliyorduk. Le Bourget hava alanına hareket ettiğiniz zaman arkanızda adamlarımız vardı. Bizden birisi sizin Mr. Partridge'inizle sıkı fıkıdır. Anlıyorsunuz değil mi? Yüksek kademede bir kimse olanı ve biteni yine yüksek kademede başka birisine bildirir ve öbür yanda ajanlar bunlardan pek haberli olamazlar.»

Solo başını sallıyarak «Anlıyorum,» dedi.

«Eksik olma.»

«Oberteisendorf için bir plânınız var mı? Sırf Silâhlı Kuvvetler İstihbaratına hoş görüneceğim diye Formes'in cesedini ortadan ikiye filân bölecek değilim.»

Bu ağır şakayı kızı güldürmek için yapmamıştı. Kız işitmemezlikten gelince memnun oldu.

«Görevim sadece sizin yanınızda bulunmaktır. Cesedi teslim alırken bakmak ve kayda değer bir şey bulunup bulunmadığını görmektir. Bundan sonra benim görevim bitiyor. Siz kendi yolunuza ben de kendi yoluma gideceğiz. Cesedin U. N. C. L. E. teşkilâtının malı olduğunu biliyoruz.»

Solo'nun sesindeki acılığı hissederek, «Çok yakın bir arkadaşınızdı, değil mi?» diye sordu.

«Hem de nasıl. Her hususta güvenilecek bir arkadaştı.»

«Cok üzüldüm doğrusu.»

«Üzülmene lüzum yok.» Bunu biraz sertçe söylemişti. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kızın yüzünün kızardığını gördü ve söylediklerine pişman oldu. Aklına yeni bir şey geldi ve konuyu hemen değiştirdi.

«Oberteisendorf'a inebilecek miyiz, acaba?»

Kız başıyla tasdik etti. «Biz tetkik ettik. Kasabanın güneyinde beşyüz dönümlük kadar bir çayırılık var. Bir mesele var. Formes'in cesedini oradan nasıl götüreceksiniz?»

Kaşlarını çatarak cevap verdi. «Ben de hep onu düşünüyorum. Eğer bir uçak bulamazsam trenle göndereceğim. Daha hiç bir plânım yok. Belki yarın şeften yeni bir emir alırım.»

Uçak Fransız, göklerinde yukarda bir nokta gibi yoluna devam ediyordu.

«Söyle bakalım, Kuryakin.»

Waverly karşısında ayakta duran Illya Nickovetch Kuryakin'e bunu sorarken dalgın bakışlarla bakıyor ve belki de ilk defa kenli kendine bu adamı demir perde gerisinden getirtmekle U. N. C. L. E. teşkilâtının ne kadar yerinde bir iş yapmış olduğunu düşünüyordu. Birçok kere Demir Perde gerisindeki memleketlerde iş görmek gerekmiş ve her seferinde de Kuryakin ne değerinde olduğunu göstermişti. Aslında Rus olmasına rağmen adam U. N. C. L. E. nin mükemmel bir ajanıydı. Zeki, becerikli ve yapısı görevine elverişli bir adam olduğu gibi usta bir laboratuvarcıydı da. Şimdi bile Waverly'nin ona karşı beslediği güvene hak kazanırcasına iş görmekteydi.

Başındaki sarışın saçları her zaman dağınık bir adam olan Kuryakin elinde tuttuğu bir tübü kaldırarak, «Evet, Mr. Waverly, dedi, sonuç olumlu çıktı.»

Waverly, üzüntüsünü gizlemek için arkasını dönerek cebinden piposunu çıkarmağa çalışarak, «Yaa... Bir yanlışlık yok ya.» dedi.

«Hiç bir yanlışlık yok efendim. Bu örnek de evvelce analizini yaptığımızın aynı. Bundan da anlaşılıyor ki her ikisi de aynı sebepten ölmüş.»

«Çok fena, çok fena.» Bir taraftan da Kuryakin'in kılıksız kıyafetini tenkid ediyormuşcasına onu yukardan aşağı süzdü. Kuryakin boynu bükük bekledi.

«Solo cesedi getirince bir analiz daha yaparız. Eğer o da aynı sonucu verirse yanlışlık yok demek.»

«Evet efendim, başka çaremiz yok.»

Waverly elindeki pipoyu sinirli sinirli evirip çeviriyordu. İş kötüye gidiyordu. Eğer Ardıç teşkilâtı, onların korktuğu gibi, bu pis işte başarı sağladıysa sonu çok fena ola-

caktı. Diğer taraftan Kuryakin'in elde ettiği sonuca da inanıyordu. Eğer Afrikadaki Utangaville köyüyle İskoçyadaki Spayerwood köyünde ölen iki kişinin kan nümunelerinden alınan sonuç aynıysa, bundan başka bir ispata lüzum yoktu. Bulunan şeyin ne olduğu da malûm değildi. Araştırma laboratuvarındaki uzmanlar her iki kan numunesinde ne olduğunu değerlendiremedikleri bir eleman bulmuşlardı. Uzmanlara göre buldukları eleman yüz milyonda bir insanda da görülmesi ihtimali bulunmayan bir şeydi.

«Mr. Waverly, Solo'dan bir haber varmı?»

«Hiç birşey yok. Fakat Almanya saatiyle saat oniki de ona yarın telefon edeceğim. O zamana kadar gideceği yere varmış olur.»

«Belirli bir zamanda bir yerde bulunması gereken bir insan varsa o da Solo'dur!»

«Öyle mi? Pekalâ, Kuryakin, bu işi başka bir sefer yine konuşuruz.»

«Baş üstüne efendim.»

«U. N. C. L. E. nin kısım I şefi üzerinde bir sürü düğmeler bulunan masasına oturdu ve önündeki raporları ele aldı. Teleprint ve otomatik haberleşme makineleri yine bir sürü rapor almıştı. Waverly her gün bunları tetkik eder ve teşkilâtı ilgilendiren dünya olaylarından günü gününe haber alırdı.

Elindeki pipoyu bir tarafa koyarak işe koyuldu.

Önündeki raporları tetkik ederek dünyada neler olduğunu öğrenmeye çalışırken karşılarında bulunan ve çözüme çalıştıkları önemli soru bir saniye aklından çıkmıyor ve düşündükçe içi burkuluyordu.

Le Bourget hava alanındaki yangın ve Enternasyonal oteldeki patırtı asabını büsbütün bozmuştu.

Solo'yu gönderdiği iş, adam her adımını attıkça, ar-

kası arkasına bir çok olaylar doğuran bir olay haline gelmişti.

«Allah kahretsin,» diye söylendi. Bütün bu olaylar da gösteriyordu ki Formes'in cesedi birisi için önemli olmaya başlamıştı. Sonradan engeller çıkarmak suretiyle cesedi dostlarına vermek istemiyorlardıysa neden başında razı olmuşlardı.

İçinde çıkılmaz bir bilmece olmuştu. Waverly gibi bütün ömrü bu gibi bilmeceleri çözmekle geçmiş bir insan için dahi anlaşılamaz bir bilmece.

Waverly'nin gözleri birden parıldadı ve elindeki raporları masanın üzerine bıraktı.

Neden şimdiye kadar düşünememişti. Yapılacak tek şeyi bulmuştu. Masasının üzerindeki düğmelerden, bu sefer, sarı renkte olanına bastı. Odada madenî bir ses duyuldu.

«Buyurun, Mr. Waverly.»

«Bana hemen Pentagonda Harbiye dairesini bulunuz. Birleşik Kurmay Başkanlıklarında Hava Kuvvetleri Kumandanıyla görüşmek istiyorum.»

«Bekleyin, efendim. Şimdi bağlıyalım.»

Bir taraftan aklına gelen çözüm yolunu düşünürken eliyle masasının gözünden piposunu bulup çıkardı ve ağzını götürüp kuru pipoyu çekmeğe başladı.

Yüzünde dimağını zorlayıp giden soruyu çözmüş bir insanın hali vardı. Telefon bağlanıp da karşısında Hava Kuvvetleri Kumandanının sesini işitince istediğini anlatmağa başladı.

Anlaşıldığına göre U. N. C. L. E. emrine kayıtsız ve şartsız olarak Waverly'yi Paris'e götürmek üzere bir jèt bombardıman uçağı ve oradan da Almanya'da Oberteisendorf'a gitmek üzere bir helikopter tahsis olunmuştu.

Bunlar olurken Öteyanda, Napoleon Solo'nun idare ettiği Beechcraft Debonier uçağı altı bin kilometre uzakta, gecenin Oberteisendorf kasabasını kaplıyan alaca karanlığında inişe başlamıştı.

U. N. C. L. E. İÇİN HAZIRLANAN BİR TABUT

Stewart Formes'in cesedinin bulunduğu cenaze evi gülünç bir şeydi. Oberteisendorf kasabasının bir köyden farkı yoktu. Gecenin alaca karanlığında çayırılığa uçağı ustaca indirdikten sonra ortasından ufak bir dere geçen ve bir iki sıra evden başka bina görülmiyen kasabada Solo nereye gideceklerini biliyordu.

Her Alman şehrinde ve kasabasinda bir belediye başkanı vardı. Başkanın evini kasabanın sözümlü ona ana caddesinde buldular. Dökme bir demir çubuğa asılı sallanan ağaç bir levhada BELEDİYE BAŞKANI yazılıydı.

Solo kapının tokmağını kuvvetli kuvvetli vurarak başkan uykusundan uyandırdı. Kapının bu yolda çalınmasıyla üstte bir pencereden ürkek bir kadın başını uzatmış ve sonra giderek kocasını uyandırmıştı. Araba tekerleklerinin izleriyle girintili çıkıntılı bir halde olan yol üzerinde belediye başkanını beklerken Solo etrafını tetkik ediyordu. Kendisi kemiklerine kadar yorgun ve halsizdi. Yanında du-

ran Geraldine Terry son derece endamlı bir kızıdı. Boyları bir gibiydi. Kızın göğüsleri gösterişli ve vücudu güzeldi. Üzerinde bir pilot ceketi olmasına rağmen olgun bir endamda olduğu belliydi.

Solo, fakirlere ve kimsesizlere bir yardım kurumu olduğunu gösteren U. N. C. L. E. kartını karşılarına dikilen kara kuru ve cılız başkana gösterince adam rahat bir nefes alır gibi oldu. Solo'nun üstüne başına bakan bir kimse onun böyle hayır işleriyle uğraşmaktan zevk alan zengin biri olduğuna hüküm ederdi.

Solo, Başkan Müller üzerinde de olumlu bir etki bırakmıştı.

«Evet. Geldiğimize memnun oldum. Dostunuzu almanın zamanı geldi de geçti bile.»

«Anlamadım.»

«Beni yanlış anlamayınız. Çok kibar bir adamdı. Fakat bizim talimatımıza göre bir ceset iki gün içinde alınmazsa hemen gömülmesi gerekir. Gömülmezse kokar ve çürümeye başlar. Bizde ceset saklamak için soğuk hava deposu da yoktur.»

«Herr Müller, lütfen bizi onun yanına götürünüz.»

Cenaze evi çirkin manzaralı ve yarı taş ve yarı tahtadan yapılmış gecekondı gibi berbat bir yerdi. İçerde kuvvetsiz bir ampül yanmaktaydı. Solo, acı acı cenaze evlerinin dünyanın her yerinde aynı olduğunu düşündü. Bunlar gece gündüz pencerelerinde ışık yakarlar ve yaşayan insanlara ergeç öleceklerini ve şimdiden hazırlık yapmaları lâzım olduğunu hatırlatırlar.

Stewart Formes'in cesedi tahta bir masanın üzerinde yatmaktaydı, üzerinde vücudunu baştan ayağa kaplıyan ince bir örtü vardı. Odanın içinde hafif olmakla beraber hissedilir bir çürüme kokusu vardı. Jerry Terry'ye geride

durmasını işaret ederek Solo kaşları çatık bir halde cesede doğru ilerledi. Üst katta yanlarına çıkmamış olan cenaze evi sahibinin belediye başkanıyla kaba almancayla çene çaldığı işitiliyordu.

Solo yüzündeki ifade hiç değişmeden cesedin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Karşısında herkesin bakamıyacağı bir manzara vardı. Stewart Formes'in cesedi sanki cehenneme girmiş ve çıkmış bir haldeydi.

Açık yüzü çürümeğe bile başlamıştı. Burnun kıkırdaklarında çökme işleri ve dudaklarında çekilme gözüktüyordu. Uzun senelerdir tanıdığı arkadaşının yüzündeki etler dağılma yolunu tutmuştu. Solo'nun midesi bulanır gibi oldu. Bu duruma aklı ermemişti.

Stewart Formes o haliyle aylarca evvel ölmüş gibi görünüyordu. Yüzündeki çürümeye yüz tutmuş ölü dokuların tamamıyla kuru bir hale gelmiş olduğuna şüphe yoktu. Yüzünün çizgileri çürümenin sonucunda ortaya gelen çekilme sebebiyle bozulmağa yüz tutmuştu.

Solo'nun karşısında bu korkunç halden başka garip ve anlaşılmaz bir şey daha vardı.

Stewart Formes'in üzerindeki elbiseler ters giydirilmişti.

Solo gözlerine inanamıyordu. Formes'in çürümeye yüz tutmuş olması nasıl bir hakikatsa elbiselerin ters olması öyleydi.

Üzerindeki ceket, deli gömleği gibi ters giydirilmişti. Gömleğide öyle tersti. Yakasının açık tarafı ensesinde ve kapalı tarafı öndeydi. Papazların gömleğine benzliyordu. Tabii, bu sebepten boyunbağı yoktu. Solo durumdan bir şey anlıyamadı. Biraz daha eğildi ve pantolonun da aynı şekilde ters giyilmiş olduğunu gördü.

Bu ters giyinme işinde yalnız ayaklar unutulmuştu. Formes'in ayakları çıplaktı.

Napoeleon Solo gördüğü şeyden bir şey anlamıyarak geri çekildi. Gördükleri sanki ölüye gifte eza olsun diye yapılmış bir şeydi. Pis ve kaba bir şaka, ölüye son derece saygısızlıktan başka bir şey olamazdı. Hiddetten kafası işlemez bir hale geldi. Hiddetini yenmiye çalışarak işin içinde bir şeytanlık olduğuna karar verdi.

İlk bakışta Stewart Formes'in nasıl öldüğünü gösteren cesedi üzerinde hiç bir ipucu bulamadı. Öyle olmakla beraber Solo'nun gözleri önünde çürüyordu ve bütün elbiseleri ters giyilmişti. Bunların sebepleri neler olabilirdi, acaba?

Jerry Terry titriyerek, «Napoleon gördüklerinin mânası ne olabilir?» diye sordu.

«Anlayamadım. Yukarda çene çalan Alman ahbablar konuşmalarını bitirsinler bakalım. Ömrümde böyle bir şeye rastlamadım.»

O sırada belediye başkanı ortaya çıkmıştı, sinirli bir hali vardı.

«Yukarıdaki aptal Klingenheim erkenden uyandırdık diye kızmış.» Bunları söylerken Solo'nun yüzünü gördü ve birden duralıyarak, «Ne var, birşey mi oldu?» diye sordu.

«Evet Herr Müller. Dostumun cesedine gereken saygı gösterilmemiş. Elbiseleri garip bir şekilde giydirilmiş.»

Belediye başkanı yalvaran bir sesle, «Lûtfen beni dinleyiniz, efendim. Kasabamızda başka imkânımız yok. Elbiselerine gelince, biz onu evinin mutfağında bu halde bulduk. Elimizi hiç birşeye sürmedik.»

«Emin misiniz?»

«Evet Evet, yemin ederim.»

«Laboratuvarı nerededir, lûtfen söyler misiniz?»

«İkinci meydandan sonra. Burada işiniz bitti mi?»

«Hayır sonra gelip başında bekliyeceğim. Çok miktarda buz lâzım olacak. Anladınız mı? Çok buz. Cesedin, Amerikaya varmadan evvel daha fazla çürümemesi lâzım. Herr Klingenheim'a söyleyiniz bir tabut hazırlasın. Bedeli neyse fazlasıyla vereceğim. Bunları yaptırabilir misiniz?»

«Evet.»

«Tamam, hiç kimse elini bir şeye sürmesin. Cesedi ben tabutlıyacağım. Herr Müller bu da anlaşıldı mı?»

«Beni aptal yerine mi koyuyorsunuz, Herr Solo? Tabii, anladım.»

«Mükemmel. Şimdi, lûtfen dostumun Oberteisendorf'ta oturduğu yere bizi götürün.»

Belediye başkanı önlerine düşerek elinde bir gemici feneri alaca karanlıkta iki tarafına yalpa vura vura kötü yollardan yürümeye başladı. Jerry Terry etrafına korkuyla bakarak Solo'nun yanına sokuldu, koluna girdi.

Vardıkları yer ufak bir kulübeydi. Kasabanın alt tarafındaki birkaç evden sonra tek ve تنها bir yerdeydi. Boyaları yer yer dökülmüş ve saçaklarının birçok kısmı kırık harap bir şeydi. Başkan onları kulübenin önüne getirdikten sonra Solo'nun istediklerini yaptırmak için hemen gitmek istedi.

Adam gözden kaybolmadan Solo seslendi, «Herr Müller bakar mısınız? Bu kulübenin sahibi bayan Morgenstern nerededir?»

«Ortada yok. Fecî olaydan sonra görünmedi. Ortadan kayboldu.»

Bu sözleri söyledikten sonra yürüdü gitti.

Jerry Terry elinde olmadan bir titreme geçirerek «Burası uğursuz bir kasabaya benziyor. Pek netameli.»

«Ben de aynı fikirdeyim. Haydi içeri girelim. Dikkat et içerde belki yarasalar vardır.» Kapının yanında elektrik

düğmesini bulup ışıkları yaktı.

Stewart Formes'in bu muvakkat evi sade iki odadan ve bir de çatı arasından ibaretti. Çatı arası lâboratuvar haline sokulmuştu. Solo bir sigara yakarak boyun bağıını gevşetti. Etrafta gördüğü sade eşyaya keskin bakışlarla bakıyordu.

«Haydi bakalım, küçük hanım. Hafızanı kullanma zamanı geldi. Evi baştan aşağı arayacağız. Hiç bir şeyi bırakmıyacağız. Bulmamız gereken bir şey varsa arayıp bulacağız. Formes'in çalışmaları boşa gitmemeli. Bunu önlemek için elimizden geleni yapacağız. Tamam mı?»

Yan yana çalışarak evvelâ iki odayı altına üstüne getirdiler. Solo eline geçirdiği şeker kavanozunu, kahve kutusunu boşalttı ve içindekileri avucunun içinde eliyerek aralarında birşey saklımı diye tetkik etti. Hiç bir şey bulamadılar. Sanki bu evde o zamana kadar hiç bir insan yaşamamış gibiydi.

«Bir şeye rastladın mı, Jerry?»

«Hiç bir şey bulamadım.»

«Çatıya çıkalım mı?»

«Elbette. Formes'in asıl evi orasıydı. Bir şey bıraktıysa başka yerde olamaz.»

Halbuki aradan yirmi dakika geçtiği halde Napoleon Solo onların işine yarayacak hiç bir delil bulunmadığı kabul etmek zorunda kaldı. Bunsen lâmbası, kameller ve araştırmacı bir kimyagerin kullandığı aletler ve takımlardan başka hiç bir şey yoktu. Daha fenası ellerine ne bir not defteri ne de yazılı bir kâğıt parçası bile geçmemişti.

«Solo, tam bir çıkmaz.»

«Belki, Terry, belki. Fakat bana göre değil. Notları ve hem de çok notları olması gerekir. Bu notlar kafasında ve yazdığı kâğıtlarda idi. Onu öldürenler hiç bir şeyi tesadüfe

bırakmamışlar. Notları da alıp gitmişler.»

«Eğer Formes araştırmasında bir şey bulmuş idiyse tabii arkasında bırakmazlardı.»

«Bir şeyler bulduğuna hiç şüphen olmasın. Yoksa neden öldürdüler.»

Kız içini çekerek, «Onun öldürülüp öldürülmediğini kesin olarak da bilmiyoruz ki,» dedi.

Solo kızın yüzüne dik dik baktı. «Miss Terry uçakta gelirken yüksekte uçmamız kafanıza dokundu galiba. Stewvart Formes gibi ajanlar gündüz ortası yüksek tansiyondan gitmiş gibi kütt diye düşüp ölmezler.»

«Belki, fakat ne olursa olsun emin olmak isterdik.»

Solo yorgunluktan bitkin bir halde etrafını bir defa daha kederli gözlerle gözden geçirdi. Kısıp bir sesle, «Bir şeyler bulmuş olduğu muhakkak. Karşıdakiler onu keşfettiler ve ortadan kaldırdılar. Öyle bir şekilde öldürdüler ki vücudu daha şimdiden dağılmağa ve çürümeğe başlamış. Ne aradığımızı da kestiremiyorum ki görünce, tamam bulduk, diyebileyim.»

Terry isteksiz bir gülümsemeyle, «Söylediklerini galiba sesini kendin duymak için konuşuyorsun. Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Yapılacak işimiz Formes'i tabutlamak olacak. Bana yardım etmen gerekecek.» Yanında ayakta duran kızın birden kasıldığını hissetti. Göz göze geldiler.

«Napoleon, yardım etmem sahiden lâzım mı?»

«Muhakkak lâzım değil. Fakat yardım etseydin daha kolay olurdu.»

«Madem öyle, yaparım.»

Solo birden kızı tutarak dudaklarına bir öpücük konurdu ve kız tokat atmadan veya mukabeleye kalkmadan

hemen geri çekildi. Kızın gözleri şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Solo güldü. «Seni burada ve şimdi öpeceğimi biliyordun değil mi?»

İtiraf etti. «Evet, öyle birşey.»

Solo gülmeğe devam etti. «Öyle birşey! Bu konuya tekrar döneriz. Vaadim olsun.»

Kulübeden çıkarak elele Oberteisendorf'un halâ yarı karanlık ve basık havası altında cenaze evinin yolunu tutular. Terry esniyordu. Solo ise uyumamak için çabalıyordu. Gece bir türlü sona ermiyor ve sabah olmuyordu.

Kasabanın öteki ucunda üstüne doğru eğilen ağaçların altında kaybolmuş bir evin kapısını Herr Müller vurmaktaydı. Kapı uzun boylu ve zayıf bir adam tarafından açıldı ve belediye başkanı içeri süzülüverdi. Başkan şapkası elinde ürkek adımlarla çıplak bir odaya girdi. Odada sadece bir fıçı dikine oturtulmuştu, fıçının üzerinde bir mum vardı.

Uzun boylu adam fıçının arkasında ayakta duruyordu. Yüzü yarı karanlıkta seçilmiyordu. Mumun ışığı gölgesini devleştirerek arkasındaki duvara aksettiriyordu. Sırtında pelerin gibi birşey vardı.

Uzun boylu adam alçak bir sesle, «Rapor ver, ne oldu?» diye sordu. Sesi donuktu, adeta uzaktan geliyor gibiydi.

«Cesedi almak için bir adam geldi.»

«Yalnız mı?»

«Hayır. Yanında bir kadın, güzel bir kız var.»

Uzun boylu adam bir küfür savurdu. Mum sönecek

gibi titredi. Herr Müller korkudan yerinden sıçradı.

«Herr Solo senden ne istedi?»

«Tabut. Buz. Çok buz. Cesedin çürüyüp dağılmasını önlemek istiyormuş.»

Uzun boylu adam «Yaa.. Öyle mi? Başka ne oldu?» diyerek güldü.

«O kadar efendim, başka bir şey istemedi.»

Adam gülmeğe devam ederek, «İyi, istediği tabutu ve buzı verin. İstediklerinin hepsini yapın,» dedi.

«Pekiye efendim.»

«Tamam, artık gidebilirsin.»

Başkan telâş ve korkuyla oradan ayrıldı. Boğazı kup kuruydu. Kapı arkasından kapandıktan sonra uzun boylu adam söndürmek için mumun üzerine eğildi. Mum ışığında beliren yüzü bir zebani yüzünden farksızdı. Mumu üfledi. Alev sönünce oda karanlığa boğuldu.

TERS ELBİSELİ CESET

«Solo ne düşünüyorsun?»

«Sen ne düşünüyorsan aynını.»

«Ceseti mi?»

«Evet. Başka bir zaman olsaydı seni düşünürdüm. Fakat Stewart'ın cesedi başımı döndürdü. Akıl almıyacak bir şekilde çabuk çürümesi.. ve üstündeki elbise. Bunların bir mânası olmak gerekir. Elbiseyi tuhafılık olsun diye öyle ters giymedi muhakkak.»

Herr Müller'in evinde misafir odasında yalnız ikisi oturmuş sigara içiyorlardı. Sigaraların dumanları tenbel tenbel yükseliyor ve tavandaki direklere çarpıyordu. Birçok köy evinde olduğu gibi, başkanın evi de tahtadan yapılmıştı. Tavanında kalın direkler bulunuyordu.

Stewart Formes'in evinden ayrıldıktan sonra Solo iki saat deliler gibi çalışmıştı. Tabut işi bitmişti. Bir mumya lahidini andıran çam ağacından darca bir tabut yapmışlardı. Cenaze evi sahibiyle, Jerry Terry'nin de yardımıyla ce-

sedî tabuta yerleştirmişlerdi. Solo Stewart'ın evinde bulduğu plâstik torbalara buzlar doldurularak cesedin etrafına yerleştirilmişti. Böylece cesedin çürümesi birkaç saat için olsun gerilemiş olacaktı. Ondan sonra ters giydiği elbiseleri acaba bir yerinde saklı bir mesaj var mı diye birer birer inceden inceye aramaktan başka yapacağı iş kalmamıştı. Bütün aramalarına rağmen hiç bir şey bulamamıştı. Ne bir kâğıt parçası ve ne de bir ipucu. Bununla beraber, U. N. C. L. E. laboratuvarlarında birşeyler bulacaklarından emindi. Belki de Stewart elbisesine muayyen bir ışık altında gözüken bir madde veyahut bir ecza sürmüş olabilirdi. Gayretlerinin bu şekilde boşa gitmesini arzulamıyordu. Ardıççılar onu böyle ters giyilmiş elbiseyle bulsunlar diye o şekilde giydirmiş olamazlardı. Onlar yaptıkları işlerde ipucu kokusu veren şeyler bırakmazlardı. Hayır, hayır. Ters elbise Stewart'ın işiydi. Amma, neden?

Napoleon bunun cevabını bir türlü çıkaramıyordu.

Odada otururken hissettiği yalnız vücut, kafa ve ruh yorgunluğundan başka bir şey değildi. Karşısında oturan Terry'ye gözleri yarı kapalı bakıyordu.

Kız ona gülüsiyerek, «Konuşmak istiyorsan seni dinlemeye hazırım. Bu halimizle ikimizin de şimdi sıcak yataklarımızda olmamız lâzım, amma, senin zihnini tırmalayan şeyler uykunu kaçırmışa benziyor,» dedi.

«Onun gibi bir şey.»

«Aklına bir şeyler gelmiyor mu?»

Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra, «Birkaç şey geliyor. İnsanın karanlıkta el yordamıyla bir şeyler araması gibi. Stewart Formes'i düşünüyorum. Nasıl bir adam olduğunu düşünmiye çalışıyorum, hatırlıyabildiğim kadar. Onu düşünürken anlıyorum, kendimizi işe o kadar vermişiz ki daha yakın bir arkadaşlık kurmak için

vakit bile bulamamışız.»

«Nasıl bir adamdı?»

«Parlak bir zekâsı vardı. Kore herbinde madalya ile mükâfatlandırıldı. Cornell üniversitesinde kimya fakültesini bitirdi. Sınıfının baştaki bir kaç öğrencisi arasında mezun oldu. U. N. C. L. E. de on senedenberi çalışmaktaydı. Hiç evlenmedi amma bir defasında bir Holivut artisti ona az daha kancayı takıyordu. O maceradan gönlü kırık kurtuldu. Yankee futbol takımını tutardı. Güzel golf oynardı.» Solo birden yerinde doğrularak sözüne devam etti. «Esrarlı polis romanlarına delicesine düşküncü. Eline geçirdiği her polis romanını bitirinciye kadar elinden bırakmazdı. Biz onun bu düşkünlüğü ile hep alay ederdik.»

«Ne oldu? Aklına bir şey mi geldi?»

«Bilmem.»

«İşimize yarıyacak bir fikir mi bari?»

Tuhaf bir hâl oluyordu. Kızın yumuşak sesi onu adeta kamçılamağa başlamıştı. O konuştuğu aklına yeni yeni ihtimaller geliyor ve onları kıza söyledikçe kız bir tecrübe tahtası gibi bu fikirlerin doğruluğunu veya yanlışlığını ortaya koyuyordu.

«Aklıma o kadar çok şeyler geliyor ki, bunların üstünden bir uyku çekmesem içinden çıkamıyacağım.

«Güzel bir fikir doğrusu. Uykuyu nerede çekeceksin. Başkanın fazla yatağı yok. Galiba bu sandalyaların üzerinde pinekliyerek sabahı bekliyeceğiz.»

Solo pencereden dışarı baktı. Gün pek az belirli bir şekilde ağarmağa başlamıştı. Kasabanın meydanı alaca karanlıkta esrarlı bir havaya bürünmüş görünüyordu.

«Bazı yerlerde Alman misafirperverliği hâlâ Nazi havası içinde, dedi. Fazla yatakları olmadığı bir bakıma iyi. İnsan burada kimin naziler zamanında insan kasaplığı

yaptığını, kimin yapmadığını kestiremiyor. Sokakta elini sıktığın bir adamın böyle kasaplardan biri olmadığı nereden belli.»

«Napoleon?»

«Bir yere gitmedim, buradayım.»

Kız birden sandalyasından kalktı ve kayar gibi ona doğru yaklaştı. Bakır renkli saçlı bu kız insanı büyülen bir güzellikte bir peri gibi karşısına dikildi. Odadaki loş ışık altında bronzdan yapılmış bir ilâhe gibi görünüyordu. Ellerini Solo'nun yanaklarına koyarak eğildi, dudaklarından öptü.

«Ödeştik,» diye fısıldadı.

«Yeni nesilden biri, ha!...»

Gözlerini kısarak, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Canın bir şey istedimi elini uzatıp alıyorsun. Yeni nesile bayılıyorum. Kim bilir? Akıllıca birkaç çiftleşme, bir de bakarsın ki gelecek nesil yep yeni bir güzellikte ortaya çıkıverir.»

Kızın yüzü birden kıpkırmızı olmuştu. Alaylı konuşmasını işitince doğruldu, yüzünü başka tarafa çevirdi. Solo gülmeye başladı. Elini uzatarak kızı yaka'adı ve kendine çekti. Ona sım sıkı sarılmıştı. Vücutları adeta bir birine yapışmış gibiydi. Kız ondan kurtulmaya çalıştıysa da Solo onu ufak bir çocukmuş gibi zorluk çekmeden tutuyordu.

Yüzünü kendi yüzüne çevirerek «Bir kompliman olsun diye söyledim. Başka bir mânada anladınsa, özür dilerim. Kafamın karışıklığına bağışla. Sevdiğim insanların birçoğu ölüp gidiveriyor. Bunu için ben öyle her şeyi zaten ciddiye alamıyorum.»

«Pek sünepe bir adamışsın!»

«Zaten sünepeler hep bir araya gelirler. Değil mi, Miss Terry?»

Oturdukları sandalye pek geniş bir şey değildi amma birden bire bir birlerinden hoşlandıklarını gören iki insan pekâlâ dar bir sandalyede de rahatca oturup sevişebiliyorlarmış.

Sabahın sessizliği o kadar fazlaydı ki bütün hayatı boyunca şehirde yaşamış ve şehrin bitmez tükenmez gü-rültüsüne alışmış bir insan için bu sessizlik bir uyku ilâci gibi etki yaratmıştı. Napoleon Solo derin bir uykuda idi. Uyanması gerekiyordu.

Gözlerini açıp ta karşısında gülümsiyen Jerry Terry'yi görünce ayılıverdi.

Kız neşeyle, «Kahvaltı hazır. Domuz dilimi ve yumurta var. Kahve de kaynıyor. Müllerler karı koca Belediye dairesine gittiler ve biran evvel buradan gidebilmemiz için hazırlık yapacaklar.»

Gözlerini oğuşturarak uyandı ve parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirmeğe başladı.

Kız ona dönerek, «Adın sahiden Napoleon mu?» diye sordu.

«Beğenmedin mi?» Solo bunu küsmüş gibi bir edayla sormuştu.

«Bilâkis, çok huşuma gidiyor. Saçlarını da Bonapart biçiminde kestirmişsin. Alnında her zaman siyah saçların sarkık duruyor.»

«Onları ilk fırsatta kastiririm, merak etme,» diye vadedti.

«Kestirirsen bir daha yüzüne bakmam. Haydi kıpırda. Mutfakta Nuh zamanından kalma bir lavabo var, yüzünü orada yıkarsın.»

Hiçbir sıkıntıları yokmuş gibi böyle kaygusuz konuşmaları biraz olsun yüreğini açmıştı. Kafasını tırmalayan süpheler, korku ve üzüntü biraz dağılır gibi oldu. Kahvaltı büsbütün içini açtı. Anlaşılan Herr Müller'in kileri başka zaman olsaydı karaborsacılık yaptığı hissini verecek bir şekilde ağzına kadar doluydu.

Jerry Terry yeni bir gelinin hamaratlığıyla mutfakta masaya tabakları koyuyor, fıncanlara kahve döküyor ve bir taraftan da Solo'ya gülümsüyordu. Hayâl dahi olsa Terry'yi karşısında yeni bir gelin gibi görmesi hoşuna gitmişti. Her yeni şey insana bir tazelik veriyordu.

«Daha kahve ister misin?»

«Lûtfen. Acaba, kasabada telgrafhane var mıdır? Bizimkilerle hemen temasa geçmem gerekiyor.»

«Herr Müller gelince sorarız.»

«Gece uçarken cıvarda demiryolu görmüş müydün?»

Başını salıyarak, «O kadar uzaktan hem gece, hiç birşey göremedim. Herhalde cıvarda yakında bulunması gerekir!» diye kız cevap verdi.

«Tabuta koyduğumuz buz uzun zaman dayanmaz. Çabuk birşeyler yapmak gerekiyor. Öte yandan, hiç te ummadığımız bir şey de olabilir. Bizim Mr. Waverly bazen hiç beklenmedik bir zamanda insanın karşısına çıkıverir.»

«Mr. Waverly de kim?»

«Benim şubenin şefi. Herhalde birşeyler düşünmüştür. Saat kaç acaba?» Bir taraftan da kendi saatine baktı.

«On biri çeyrek geçiyor.»

«Benimki de öyle. Saatlerimiz aynı. Şu kahveyi bitirelim hemen gider Formes işine bakarız. Sonra da göndermek istediğim telgraf işini hallederiz. Telgraf gönderemezsek telefon etmekten başka çare yok.»

Cenaze evinde tabut akşam bıraktıkları gibi duruyordu. Cenaze evi sahibinin, «yine birşey mi var?» diye yarım yamalak ingilizce ile etrafında dolaşmasına aldırımıyarak tabutun kapağını açtı ve Formes'in cesedine yeniden bakmağa başladı.

Zavallı kimyager yine aynı durumda ve üzerindeki elbiseler yine ters giyilmiş bir haldeydi. Başını hayretle yine salladı. Buzların faydası olmuştu. Geceki ağır koku azalmıştı.

Başını cesetten çevirmiyerek, «Jerry, adamdan telgrafhanenin nerede olduğunu öğrenir misin? O yoksa, bir yerden telefon edebilir miyiz?» dedi.

Kız, Solo'nun konuşmasındaki mânayı anlamıştı. Adamın koluna girerek onu dışarı çıkardı. Yalnız kalınca Solo cesedin üzerine yeniden eğildi ve gecekinden daha sıkı bir araştırma yapmağa başladı.

Ölünün elleri kas katı kesilmişti. Üzerindeki etler dökmeye yüz tutmuştu. Formes'in parmaklarında yüzük yoktu. Boynunda da madalyon veya kimlik plâkası gibi birşey yoktu. Başından başlayarak süratle ayaklara doğru her tarafını aradı. Ayaklarına gelince daha titizlikle aramaya koyuldu. Ayakparmaklarını açıyor ve aralarına birer birer bakıyordu. Yaptığı şey mide bulandırıcı bir şeydi amma yapması gerekiyordu. Formes'in ayak parmaklarının etleri Solo'nun parmakları arasında gevşek ve biraz sıkı tutsa kopacakmış gibi bir haldeydi.

Stewart Formes'in ayakları büyüktü. Temiz ve nasırsız bir haldeydi. Tırnakları iyi kesilmişti. Solo nihayet aradığını sağ ayağının dördüncü ve beşinci parmakları arasında buldu. Bulduğunu parmakların arasından çıkarmak mide bulandırıcı bir işti fakat dişlerini sıkı sıkı becerdi.

Avcunun içine düşen şey mini mini ve gümüş renginde

bir kapsüldü. Işığa doğru tuttu ve baktı. Bayağı bir ilaç kapsülüne benziyordu. Acaba ölümünden evvel kaza ile parmaklarının arasına sıkışmış bir şey miydi? Yoksa sonra bulunsun diye birisi tarafından mı konmuştu? Kim koyabilirdi? Formes mi, yoksa başkaları mı?

Fazla düşünmeye vakti yoktu. Terry'nin ayak seslerini işitti, arkasında cenaze evinin sahibi ve belediye başkanı da vardı. Sıska başkanın bir şey canı sıkılmıştı.

«Solo kasabada yalnız üç tane telefon varmış. İki taneyle konuşmak kabil değilmiş. Sahipleri burada değil. Üçüncü ise belediyedeymiş anmma o da doğru dürüst çalışmıyormuş. Telgrafa gelince...» Burada Terry omuzlarını kaldırmakla kaldı.

Solo, belediye başkanın yüzüne dik dik baktı. «Ne âlâ, dış dünya ile görüşmek için ne yapıyorsunuz? Yakınlarda bir yerden konuşmak imkânı yok mudur?»

Başkan ezile büzü'e, «On kilometre ötede Pinzberg var. Arabam, yani kamyonumla sizi oraya götüreyim.» dedi.

«Hiç olmazsa o imkân var demek. Biraz düşüneyim. Bundan da başka ne yapabiliriz, bilmem ki?»

Terry «Uçağı kullanamaz mıyız?» diye sordu.

Solo başını sallıyarak, «Tabutu almaz. Kamyonla da olmaz. Zaten dağılmak üzere. Sarsıntıyla döküüverir. Herhalde başka bir imkân olmalı. Hemen bizimkilerle temas etmeliyim.»

Başkanın gözleri bir parlar gibi oldu.

«Başka çare yoksa burada gömeriz. Çok güzel bir mezarlığımız var. Sonra gelir oradan çıkarır ve Amerika'ya götürürsünüz.»

Solo duraklamıştı.

«Ne mezarlığı?»

Herr Müller göğsünü kabartarak, «Bilmiyor muydunuz? Portakaltepesi Mezarlığı. Bu civarda onun kadar büyük mezarlık yok. Geçen harbte müttefikler yapmıştı. Üç veya dört yüz kadar mezar var. Buradan yarım saatlik bir mesafede. Kara Orman yakınlarında.» diye malûmat verdi.

«Yani, Amerikan askerlerinin mezarlığı mı? Harb anıtı mı?» Solo buralarda öyle bir şey bulunduğunu hiç işitmemişti.

Başkan atıldı, «Hayır, hayır. Amerikan mezarlığı değil. Bizim mezarlığımız,» diye düzeltti. Arkasında duran cenaze evi sahibi de onu tasdik ediyordu. «Bu mezarlık şeye benziyor, hani sizde var ya, adı aklıma gelmiyor. Evet, hatırladım sizin Arlington mezarlığınız gibi.»

Terry Solo'nun yüzüne baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı amma gözleriyle Solo'ya teklifi kabul etmemesini işaret ediyordu.

«Herr Müller teklifinize teşekkür ederim. Fakat kabul edemem. Cenazeyi Amerika'ya götürmem gerekiyor. Hemen yola çıkmamız lâzım. Siz kamyonu getirin ben de bunu hazırlarım.»

Herr Müller üzülmüştü. «Burada gömmeyi neden istemiyorsunuz?»

«Olamaz, yapamam.»

«Fakat, fakat...»

Herr Müller'in itiraz sesi yukardan gelen kuvvetli bir uçak motoru gürültüsü arasında kayboluvermişti. Motorun çıkardığı gürültü evi sarmıştı. Yukarıda bir tabak yere düşmüş ve bir maşrabanın yuvarlandığı işitilmişti. Solo kapıya doğru koşarken Jerry Terry sevinç haykırmasıyla peşine düştü.

Üstlerinde büyük bir helikopter dolaşüyor ve kocaman

motorunun sesi ortalığı cınlatıyordu. Solo dikkatle bakınca Amerikan bayrağını seçti, Hava - Deniz Kurtarma birliğinin armasını gördü. Stewart Formes'in cesedi Amerika yolunu pürüzsüz olarak tutacaktı demek.

İçinden «Mr. Waverly, yine imdada yetiştin. Sağ ol,» diye söylendi.

DEBONAIR UÇAĞININ SONU

Stewart Formes'in cesedi Amerika'ya doğru yoldaydı. Çok geçmeden U. N. C. L. E. laboratuvarlarına teslim olunacak ve oradaki uzmanlar kimyagerin ölüm sebebini inceden inceye araştıracaklardı. Solo için artık düşünecek bir şey kalmamıştı.

Cenazeyi bizzat almak için Mr. Waverly'nin helikopterle kendisinin gelmesine şaşmamıştı. Koca adam işte böyle idi. Solo'nun bir çok U. N. C. L. E. maceralarında, tehlikeli anlarda, hiç ummadığı zamanlarda ve yerlerde yardımına koşmuştu.

Başkanın odasında ikisi karşılıklı oturuyorlardı. Solo'ya karşı her zaman sert ve resmî davranmasına karşılık böyle yardıma koşmasını anlıyamıyordu. Bu kadar tecrübesine rağmen Solo ne zaman Waverly'nin yanında bulunsa kendini mektepte bir imtihan mümeyyizi karşısındaymiş gibi hissederdi. Jerry Terry, Solo, şefiyle görüşürken işlerinin sona ermiş olacağını ve helikopterden sonra on-

ların da hareket etmeleri icab edeceğini düşünerek uçağın başına gitmiş ve uçuşa hazırlamaya başlamıştı. Son harb içinde Amerikan hucum birliklerinin Oberteisendorf'tan geçişlerinden beri kasabada bu kadar hareket olmamıştı. Bütün kasaba halkı dışarda şaşkınlıkla karışık bir merakla olanları seyrediyordu.

Kocaman bir uçak üstlerine gelmiş, yere inmişti. Her tarafta Amerikalı subaylar ve erler vardı. Bu herhalde iki gün evvel kasabada ölen Amerikalı Herr Formes sebebiyle olmalıydı.

«Söyle bakalım, Solo. Raporunu ver.»

«Nerden baş'ıyayım efendim?»

«Başından, başından. İncil bile başından başlar.»

Solo, Denise Fairmount'a rast geldiği andan itibaren olanları birer birer anlattı ve o iğrenç MASER aleti yüzünden çektiklerini tarif etti. O hâdiseyi Waverly'nin bildiğine şüphesi yoktu amma her şeyi en ince teferruatına kadar anlatmaktan kendini alamadı. Stewart Formes'in elbisesinin tersliği üzerinde durdu.

Ufak gümüş kapsüle geldiği zaman bu konuda verebildiği malûmat hep olumsuzdu. «Zehir değil her halde. Radyoaktivitesi de yok. Onu tetkik etmek için elimde olan kısa zaman içinde hiç bir şey keşfedemedim. Zararsız bir şeye benziyor. Fakat görünüşe aldanmamak lâzım. Hattâ Geiger aleti bile yanılabılır. Kapsül laboratuvarın işi, efendim.»

Şef hiç birşey demeden kapsülü alarak yeleğinin cebine dikkatle yerleştirdi. Üstündeki ütüsüz yün elbise karışık alnına ne kadar da uyuyordu. Solo'nun dikkat ettiği bir değişiklik vardı. Waverly'nin elinden düşmiyen piposu ortada değildi.

«Mr. Waverly, beni biraz aydınlatamaz mısınız?»

«Tabîî. Fakat, Formes'in karışık durumuna gelmeden evvel şunu söyleyeyim ki Denise Fairmount'un bir Ardiç ajanı olduğu bizce kati olarak biliniyor. Kız hakkında tam bir dosyamız var. Denise Fairmount asıl adı. Bu adı özel işlerinde kullanır. MASER işinde onu da feda etmek istemeleri dikkat çekici bir hâl. MASER aletinin mevcut olduğu bizce malûmdur. Bu alet bundan evvel bir defa daha bir İsrail'li fen adamı üzerinde kullanılmıştı. Zavallı adam aklını kaybetti. Aletin tam istedikleri gibi bir hale gelmediği de muhakkak. Üzerinde tecrübeler yaptıklarına şüphem yok.»

Solo başıyla anladığına işaret ederek, «Öyle ise Ardiçlar bunu toplu olarak kullanmıyorlar demek,» dedi.

Waverly dudaklarını kısıtı. «Bunun üzerinde durmıyalım, kullanmıyorlar tabîî. Bizi düşündüren başka gizli silâhlar var.»

«Peki, Denise Fairmount ne oldu?»

«Adamlarımız Enternasyonal otele geldikleri zaman kız ortadan kaybolmuştu. Şunu sana haber vereyim ki, Ardiç teşkilâtında kızın rütbesi albaydır. Güzelliği sayesinde Ardiçlara değerli işler becermiştir. Çok güzel bir kız olduğuna şüphen olmasın.»

Solo kızla olan serüvenini düşünerek acı acı güldü.

«Onu öldürmem lâzımdı. Avucumun içindeyken fırsatı kaçırdım.»

Waverly omuzlarını silkti. «Şimdi onu düşünme. Bana verdiğin kapsülü görüşelim.»

Solo Denise Fairmount konusunu bırakmağa çoktan razıydı.

«Size verdiğim şey, o gümüş kapsül (Avanak Askerlere Şeytanca Tuzak) lardan biri olmasın?»

Waverly gülerek başını salladı. «O kadar sade ve ro-

mantik bir şey sanmıyorum. Korkarım çok önemli bir şeydir. Bana bak Solo. Formes'in burda neler öğrendiğini şimdilik bilmiyoruz. Fakat sen onun burada ne işle uğraştığını herhalde biliyorsun. Arkadaşın Kuryakin muhakkak sana bazı ipuçları vermiştir.»

«Evet, onları hatırlıyorum. Bir köyün veya kasabanın bütün halkını toptan sakatlıyan bir ilâç bulunduğunu, Teşkilâtımızın bu ilâcı tecrübe etmek için karşıdakilerin Oberteisendorf'u seçmiş olmaları ihtimali düşündüğünü ve Formes'i onun için buraya gönderdiğinizi biliyorum. Tamam mı?»

«Kısmen öyle. Biraz daha evveline gitmemiz lâzım. Afrikada kimsenin bilmediği Utangaville köyüyle, İskoçya'da trenlerin bile durmadan geçtiği Spayerwood köyü. Geçen yıl bir ay ara ile birbirinden binlerce kilometre uzakta bulunan bu iki köyün ahalisi birden akıllarını kaybetti. Evvelâ Utangaville ve arkasından Spayerwood. Halk konuşmayı unuttu ve düzenli hareket melekelerini kaybetti. Sanki bir anda saçma sapan sesler çıkaran ahmaklara dönmüşlerdi. Her iki köy de ortadan kalktı. Utangaville'deki bütün insanlar iki gün içinde ölüp gittiler. Aradan onbeş gün geçmişti ki Spayerwood'da aynı şey oldu. Utangaville'de üçyüz elli insan vardı. Spayerwood daha ufak bir köydü, doksan yedi büyük ve yirmi yedi çocuk vardı.

«İnsanların neden öldükleri bir türlü anlaşılmadı. Tabii her kafadan bir ses çıktı. (Gizli virüs) dendi, bir çeşit veba gibi salgın bir hastalık üzerinde durdular. Fakat bunlardan hiç bir sonuç alınamadı. Bu iki olaydan sonra bir daha tekrarlanmadı ve ilgili herkes rahat nefes almağa başlamıştı. Derken...» Waverly buraya gelince mânalı bir şekilde durakladı.

«Tekrar olacağından mı korkuyorsunuz?»

«Muhakkak. Bunların Ardıçların işi olduğu besbelli. Bir kerre Spayerwood halkının o kadar kısa bir zaman içinde tamamen ortadan kalkması ancak Ardıçların bir işi olabilir. Benim görüşüme göre bazı kimseler insanları toplu olarak yok etmek için tecrübeler yapıyor.»

«Ardıç teşkilâtı öyleyse.»

«Muhakkak. Formes'in cesedine bakacak olursak tecrübelerine devam ediyorlar demek.» Biraz duraladıktan sonra devam etti. «Her neyse. Formes araştırmalarında birşey bulmuş olacak. Ben teknik terimlerinden pek anlamam. Fakat, o zaman bildirdiğine göre Utangaville ve Spayerwood'la Oberteisendorf arasında bir benzerlik bulunduğuna inanılıyor. Formes bunu fikrinde öylesine idretmişti ki onun gibi mükemmel bir insanı ve kimyageri bu ip ucunu izlemesi için buraya göndermekten kendimi alamamıştım. İşin bu hale dökülmüş olması, tabii, beni çok üzdü. Demek, Formes'in hakkı varmış. Aksi halde öldürülmesine hiç sebep yoktu.»

Solo içini çekti. «Elbisesi de ters giyilmiş olarak. Size verdiğim kapsül bir işe yarasa bari.»

«Hiç merak etme. İşe yarıyacaktır.»

Solo cebinden sigara paketini çıkardı ve Waverly'nin pipodan başka bir şey kullanmadığını bildiği halde dalgınlıkla ona da ikram etmek istedi.

«Özür dilerim. Çok yorgunum. Pipoyu unutmamam lâzımdı.»

«Solo, elbise işine ne dersin?»

«İki şey düşündüm, efendim. Formes'in elbiseyi bize bir şey anlatmak için ters giydiği muhakkak. Ölümünden sonra bize bir ipucu bırakmak istemiş.»

Waverly düşünceliydi. «Elbise üzerinde böyle düşünmenin tuhaf. Bir pusula bırakması daha kolay olmaz mıydı?»

Şifreli bir şey.»

«Zannetmem, efendim. Ardıçlar nasıl olsa böyle bir şifreyi bulurlardı. Hayır, o bize yalnız bizim anlayabileceğimiz bir ipucu bırakmak istemiş. Öyle değil mi? Elbisenin ters giyilmiş olmasının başka ne mânası olabilir? Eğer söylediği, gizli ilâç mıdır nedir, doğru ise başka bir şey yapmaya vakit bile bulamamıştır, zavallı. Belki, ölmeden evvel aklı başındayken son yaptığı hareket elbisesini ters giymek olmuştur.»

«Belki doğru düşünüyorsun, evlât. Aksini iddia edebilecek bir durumda değilim.»

Herr Müller'in penceresinden güneş içeri giriyordu. Waverly saatine baktı.

«Onbeş dakika sonra hareket ediyoruz. Solo, vereceğim emirlere dikkat et. Ben cesetle New York'a döneceğim. Hava Kuvvetleri bize büyük bir yardımda bulundu. Sen Miss Terry ile hemen Paris'e dönersiniz. Uçağınız varmış. Enternasyonal oteline bir daha gitme. Paris'te yerleşir yerleşmez benimle temasa geç. O zamana kadar Formes hakkında alacağımız sonuçları sana söylerim.»

«Miss Terry'ye güveniyor musunuz?»

«Güvenmekten başka ne yapabiliriz. Kendisi hakkında sana verdiği bilgi doğrudur.» Waverly ayağa kalkarak, «Anlaşıldı değil mi?» diye sordu.

«Tamam efendim. Burada Portakaltepesi Mezarlığı diye anılan büyük bir mezarlık bulunduğunu biliyor muydunuz? Meşhur bir yermiş.»

«Hiç işitmedim. Neden sordun?»

«Belediye başkanı Herr Müller cesedi oraya gömmemiz için ısrar edip durdu.»

«Belki iyilik olsun diye söylemiştir. Öyle herkesten süphelenmeye kalkışma. Kötü bir huy haline girer. Doğru

dürüst düşünme yeterliğini kaybedersin.»

«Belki hakkınız var. Fakat bu sefer, pek aklım ermedi.»

«Onun yerine, bu kadar ufak da olsa Oberteisendorf gibi bir kasabada bir cenazeyi doğru dürüst saklıyacak kolaylıklar bulunmuyor, onu düşün. Bu işte bir tuhafılık görmedin mi? Neyse, artık bunun üzerinde de durmaya lüzum kalmadı.»

«Evet, sizin sayenizde.»

Waverly tekrar saatine baktı. «Hava Kuvvetlerini daha bekletmemek lâzım. Allahaismarladık. Solo. New York'ta görüşürüz.»

«Güle güle, Mr. Waverly.»

Waverly gittikten sonra Solo olduğu yerde beş dakika durdu. Kafasında birşeyler belirmeğe başlamıştı. Birşeyler zihnini tırmalayıp duruyordu. Bir türlü parmağını üstüne koyamıyor ve üzülüyordu. Bunun Formes'in elbisesinin ters giyilmiş olmasıyla ilgili bir duyu olduğu muhakkaktı.

İşin içinden çıkamayınca Terry'nin yanına uçağa doğru gitmeye koyuldu.

Çayırın kenarında durarak helikopterin havalanmasını seyrettiler. Kocaman pervanesinin rüzgârı etraftaki çayır otlarını fırtınaya tutulmuş gibi yaptı.

Jerry Terry ikinci vaktinin ılık ve rahat güneşi altında gerinip duruyordu.

«Solo, ne dersin, bir uçak gezintisi yapalım mı?»

«Fena olmaz, Jerry. Pilotluk biliyorsun değil mi?»

«Bir deneyelim bakalım. İstirahata ihtiyacın var. Uçağı ben kullanırım.»

Uçağın kabinesi rahat bir yerdi. Gelirken aynı yerde oturdukları için içeri girince bir alışkanlık duyular. Solo

kendi tarafındaki kapıyı kapadı ve arkaya yaslandı. Yüzünde bir kaygı belirtisi vardı.

«Neyin var sevgilim? Yüzün pek asık.»

«Ne bileyim ben, buradan ayrılmamıza kimse engel olmuyor. Etrafta silâhlar filân patlamıyor. Ekseri, Ober-teisendorf gibi bir yerden ben ayrılmaya kalktığım zaman beni tabancalarla uğurlarlar.» Eliyle çayırın kenarında birikmiş olan insanları ve çoluk çocuğu yadırgayarak gösterdi.

Terry motoru hareket ettirmek için düğmelere basmağa başlayarak, «Aldırma, benim amcam senin amcandan daha kuvvetli.»

«Anlamadım.»

«Sam Amca demek istiyorum, Solo. Onlar biliyor ki bizim arkamızda dünyanın en büyük devletlerinden biri duruyor. Onlardan saygıdan başka ne bekliyebilirsin. Hem sonra burada geçirdikleri en son heyecanlı gün birliklerimizin fırtına gibi gelip geçtikleri gün olacak.»

«Belki de hakkın var. Bak Herr Müller'le cenaze evi sahibinin yüzlerine, sanki bizim ayrılmamıza üzüliyorlarmış gibi bir halleri var.»

Sahiden de başkanın yüzünden düşen bin parça olacmış gibiydi. Cenaze evinin sahibi de ondan aşağı bir halde değildi. Fakat Debonairin motoru hızlanmağa başlamıştı. Terry gaza bastı.

Terry, «Allahaismarladık, Oberteisendorf,» diye söylendi.

Solo da tekrarladı. «Allahaismarladık Oberteisendorf.»

Bir iki saniye içinde çayırı, bekleyen halkı ve çirkin kasabayı aşağıda bırakmışlardı. Doğu tarafta tepesi karlı Bavyera dağları gözükiyordu. Jerry uçağı tatlı bir tır-

manışla bin ikiyüz metreye çıkardı. Solo düşünceli düşünceli ileri bakıyordu. Gök önünde masmavi parıldıyordu.

«Napoleon, hâlâ kaygılı bir halin var, neden?»

Sıkıntıdan pathyacak gibi bir haldeydi. «Bilmem. İnsan bir yerden ayrılırken geride önemli bir şey bıraktığını sanarak üzülür ya işte öyle bir haldeyim. Neden olduğunu bir türlü kestiremiyorum.»

Jerry onun yüzündeki kaygıya bakarak, «İstersen bir kerre kasabanın üzerinden uçalım ve bakalım.» diye teklif etti.

Solo koltuğunda doğrularak «Pek iyi yapalım. Amma neye yarıyacak bilmem ki. Haydi, şu mezarlığı bir görelim. Hava çok açık herhalde buluruz.»

Bunları söyler söylemez Jerry uçağı çevirerek geldikleri tarafa doğru itti. Solo camdan aşağı bakarak yeri aramağa başladı. Havadan aşağısı yemyeşil bir halı gibi gözüküyordu. Beş dakika geçmemiştir ki mezarlığı gördüler.

«İşte orada» diye seslendi. Aşağıda bir düzlükte sıra sıra mezar taşları belli oluyordu.

Jerry, «uçağı biraz indireceğim, yakından görelim, sıkı dur,» diyerek aşağı doğru süzülmeğe başladı.

Debonair bir asansör gibi aşağı süzüldü. Solo'nun yüreği ağzına gelecekmış gibi olmuştu.

Kız uçağın hızını hafif azalttı ve mezarlığın üzerinden kaydıldı. Aşağı doğru kaydıkça mezar taşları onlara doğru yürüyordu. Tam üzerine geldikleri zaman uçağı düzeltti. Solo aşağısını dikkatle seyrediyordu.

Mezarlık sahiden de güzel ve bakımlı bir yerdi. Her taraf çiçeklerle süslüydü. Usta bir mimarın elinden çıkmışa benziyordu. İlerde gözüken ağaçları aşmak için Jerry uçağı yükseltmeye başladı.

«Nasıl, bir daha görmek ister misin?»

«Bir kerre daha bakalım. Ne görmek istediğimi ben de bilmiyorum ya.»

Mezarlığın üzerinden ikinci defa geçerken kaç mezar taşı bulunduğunu hesaplamağa çalıştı. Pek bir hesap yapamadan üzerinden geçmişler ve tekrar havalanıyorlardı.

«Herr Müller'in hakkı varmış. Güzel bir yer.»

«Portakaltepesi. İsmi de güzel.»

«Evet.» Solo hâlâ zihnini tırmalayan şeyin ne olduğunu düşünüyordu. Bir türlü toparlanamıyordu. Vücudu gibi kafası da çok yorulmuştu. «İkiyüz kadar mezartaşı saydım. Müller de o kadar var demişti.»

«Şimdiye kadar hiç bir mezarlık üzerinden uçmamıştım.»

«Bana kalırsa, bu görevde devam edersen şimdiye kadar yapmadığın daha birçok şeyleri yapacaksın, kızım.»

Jerry bir kahkaha attı. «Doğru Paris'e.»

«Lûtfen hiç bir yerde istasyon yapmadan olsun.»

Batiya doğru yükselmeğe başlayınca mezarlık geride ve çok aşağıda kalmıştı. Güneş şimdi kıpkırmızı bir ateş gibi parlıyordu. Ne Solo ve ne de kız güneşin parıltısından birden bire çıkan ve arkalarına takılan karaltıyı farkedemediler.

Kara gölge dalışa geçmiş ve arkalarına düşmüştü.

Solo ve Terry'nin kulaklarına gelen ilk ses kanatlarına çarpan kurşunların çıkarttığı ses oldu.

ARDIÇIN KANATLARI

Jerry Terry sadece bir «Ay» diyebilirdi. Solo bir şey söylemeğe vakit bile bulamadı. Debonairin kanatları üstlerine yağın kurşun yağmuru altında titriyordu. Kara gölge hızla onları geçmiş ve önlerine düşmüştü.

Solo uçağı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu bir MIG avcı uçağıydı. Kore göklerinde gördüğü öldürücü uçak. Onun yanında Debonair bir el arabası kadar yavaş sayılırdı. Sonlarının geldiğini anladı.

«Aşağı in» diye haykırdı. «Hemen, bu yükseklikte bizi biçer gider. Eğer bir kere daha arkamızdan saldırırsa kanatlarımızı koparır.»

Jerry, «Bundan kurtulmak için tek bir çare var. Sıkı dur,» diyerek cevap verdi. Solo kızın en yapmak istediğini anlamıştı. Bir taraftan MIG'i ararken öbür yandan da kızın manevrasını izliyordu. Kızın cesaretine diyecek yoktu. Silâhlı Kuvvetler ajanlığını sadece güzelliği ile elde etmediği anlaşıyordu.

Debonair birden yana yattı. Jerry virile girmişti. Tehlikeli bir manevraydı amma birden bire karşılarına çıkan, ve 50 milimetrelilik makineli tüfeğinin ağzından fışkıran kurşunlarıyla MİG'e nazaran bu tehlike bir şey sayılmazdı.

MİG de yana yatmış ve üzerlerine geliyordu.

Jerry'nin anı kararla virile girmesi ile MİG ikinci savlosunu boşa yapmıştı. Kurşunlar havada zararsız uçup gittiler. Debonairin bir üstünlüğü vardı. MİG'in düz uçuş hızından fazla bir hızla aşağı düşüyordu. MİG'de aynı manevreyi yapmazsa belki kurtularlardı. İçinin kabarmasını gidermek için Solo dudaklarını ısırıyordu. Elinden gelen hiçbir şey yoktu. Jerry uçağın pilotu olarak her şeyi yapıyordu.

Debonair aşağı doğru bir kaya parçası gibi iniyordu. İlk savloda kanatlar yara almış olduğundan yerlerinde sallanıyorlardı. MİG'in pilotu uçağı ustaca bir manevrayla kısa bir dönüş yaptırdı. Tekrar üzerlerine geliyordu. Fakat kendiler de boyuna aşağı düşmekteydiler. Yüzelli metre daha inselerdi MİG yaklaşımağa cesaret edemezdi.

Fakat, kimin olduğu belli olmıyan uçağın pilotu onları her ne pahasına olursa olsun yok etmek için kesin emir almış olacak ki Debonair aşağı indikçe o da peşinden inmeğe başladı. Debonair hızla, döne döne iniyordu, nerdeyse Jerry'nin uçağı düzeltmek zorunda kalacağı ölü noktaya girmek üzere idiler. MİG'in pilotunun son bir deneme için hazırlandığı belliydi.

MİG yine arkalarına geçmişti. Kara bir hayâl gibi son derece bir hızla kırkbeş derecelik bir açıdan üzerine doğru iniyordu.

Solo bağırdı. «Sıkı dur. Yeni bir salvo daha geliyor.»

Jerry cevap verdi. «Sen kendini korumağa bak.»

Ortalık birden makineli tüfeğin patırtısıyla karıştı. Solo bir küfür savurdu. Bu sefer kurtulamıyacaklarını anlamıştı. Sağ kanada üst üste kurşunlar yağıyordu. Herşey gözlerinin önünde oluyordu. Sol kanat sanki bir makasla biçiliyormuş gibi uçağın gövdesine doğru yırtılıyordu. Jerry'ye bağırdı. Geç kalmıştı. Kanat gövdeden kopup gitti. Debonair birden yana yattı ve Solo kızın üzerine düştü. Tek kanatla kalan uçak şimdi kurşun gibi düşmeğe başladı. Jerry bir kerre haykırdı.

Solo bu haykırmayı duymadı bile. Aşağıda yeryüzü hızla onlara doğru geliyordu. Artık vakit te geçmişti. Makine gibi hareket ederek Jerry'nin elinden levyeyi kapdığı gibi bütün kuvvetiyle kendine çekti.

Gök tepetaklak olmuştu. Yeryüzü fıldır fıldır dönüyor ve uçağın çıkardığı ısıklık ortalığı çınlatıyordu.

Fakat, levyenin o şekile kuvvetle çekilmesi ve uçağın tek kanat oluşu dalışın hızını frenleyici bir etki yaratmıştı. Uçak hızından kaybederek tekrar yükselmek istedi. Fakat kopuk kanat buna mani oldu.

Solo gözünü yerden ayırmıyordu. Önlerindeki bir düzlük onlara doğru geliyordu. Debonair tekrar yana yattı ve bir takım sesler çıkartarak aşağı doğruldu.

O zaman Solo kıza sımsıkı sarılarak onu korumaya çalıştı. Kızın başını koltuğun yastığına dayadı. Artık dua etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Debonair yaralı bir kuş gibi çırpınarak aşağı indi ve büyük bir patırdıyla çarptı.

Solo sadece gök gürültüsünü andıran bir patlama ile sanki kafatası açılıyormuş gibi bir uğultu hissetti ve ondan sonra herşey sonsuz bir karanlığa gömüldü.

Kendini kaybetmeden evvel Solo Portakaltepe mezar-

lığına baktıkları için birisinin onları yok etmeğe kalkışacak kadar kızmış olduğunu düşündü.

Stewart Formes'in cesedini Amerika'ya götüren jet bombarduman uçağında ise Waverly, ön bölmede oturmuş önündeki rapor dosyalarına bakıyordu. İri alnında hafif ter taneleri vardı. Elinde, Solo'nun Stewart Formes'in cesedi üzerinde bulduğu ufak kapsülle oynayıp duruyordu.

Altlarındaki Atlantik dalgalıydı. Pencereden aşağı baktıkça Waverly ucu bucağı görünmeyen yeşil denizden başka bir şey göremiyordu. İlerlerde galiba büyük bir transatlantik vapurunun nokta gibi silueti görünüyordu. Vapur, Avrupaya doğru gidiyor olmalıydı. Belki de United States transatlantığıydı. Bunları görürken bir taraftan da Utangaville, Spayerwood ve Oberteisendorf olaylarına fazla zihin yordugunu düşünüyordu.

Uzun uzun içini çekti. O anda New York'ta bürosunda bulunmayı ve laboratuvarındaki uzmanlarla görüşme halinde olmayı ne kadar arzu etmişti. Generalin emirleriyle Amerikan Hava Kuvvetlerinin uçağı ve sonra helikopteri emrine vermeleriyle hakikaten büyük bir işbirliği yapmışlardı. Bunu inkâr etmesine imkân yoktu. Yoktu, amma, o anda uçaktan karşısına alarak zihnini kemiren soruları anlayışla dinliyecek ve ona yardım edecek hiç kimse yoktu. Uçaktaki pilotlar, makinistler veyahut diğer personelle Ardiç konusunu oturup da konuşamazdı. Birisiyle karşı karşıya bu konuda dertleşmek isteğıyle yanıyordu.

Elindeki kapsülü iri parmakları arasında yuvarlıyarak inceledi. Acaba sorunun çözüm noktası elinde tuttuğı şu nesnede miydi?

U. N. C. L. E. geniş teşkilâtına rağmen çok defalar bütün dünyayı ilgilendirecek büyüklükte işler üzerinde karar vermek ve iş görmek yetkisi tek bir kişinin elinde olacak kadar olumsuzdu.

Teşkilâtın uğraştığı konuların sınırı akılları durduracak kadar geniş ve etraflı idi. Yapılan bütün işlerde her zaman milletler arası kavrama vardı. Bazen ufak memleketler yurtları içinde ortaya çıkan bazı özel durumları kendi imkânlarıyla çözemedikleri zaman nasıl NATO'dan yardım istiyorlarsa bunun gibi bazı hususlarda U. N. C. L. E.'den de yardım istedikleri oluyordu. Büyük halk topluluklarını ilgilendiren herşey ve başka memleketlere etki yapan ve bunlardan tepki gören her konu U. N. C. L. E.'nin çalışma alanına girebilmekteydi.

Meselâ, bir memleketten kaza ile komşu bir memleketeye atılan bir füze dolayısıyla NATO içinde tehlikeli bir durum ortaya çıkması kanısı varsa işe hemen U. N. C. L. E. ajanları karışır ve ortalığı düzeltmeye çalışırlardı. Veyahut, bir deneme istasyonundan meselâ bir basil tüpü yanlışlıkla kaybolacak olsa işe hemen U. N. C. L. E. ajanları el koyar ve tüp bulununcuya kadar çalışırlardı. Bir memleketin para siyasetini tehlikeye koyacak herhangi bir hareket karşısında daima U. N. C. L. E. ajanları bulunurdu.

Bu kuruluşundan beri böyle devam edegelmişti. Waverly de hayatını bu teşkilâta bağlamış gidiyordu.

Düşünce zinciri içinde, Waverly teşkilâta bulunmasını haklı gösterecek sebepleri birer birer sayma sırasına gelince durdu ve cebinden kalemını çıkardı. İyisi mi, genel düşüncelere dalmaktansa. New York'a varınca konuşacağı konuları birer birer yazması daha uygundu.

«Mr. Waverly?»

Kafasını kaldırınca karşısında Kaptan Hendrix'i gördü. Kaptan uzun boylu ve ne yaptığını bilen gözünü buaktan sakınmaza benziyen biriydi.

«Kaptan, bir şey mi var?»

«Tabut efendim. Siz de bir defa görseniz.»

Waverly telâşla ayağa kalkarak, «Ne oluyor, söyleyin, dedi, tabuta ne oldu?»

«Ben de anlıyamadım. Tabuttan çok fena bir koku çıkıyor. Tabutu bombalığın arkasındaki bölmeye koymuştuk. Çavuş Peters sık sık gidip kontrol ediyordu.»

Dar koridordan geçerek uçağın arka bölmesine Kaptanın peşinden giderek ufak bir bölmeye geldiler. Burada bir çavuş hazır ol vaziyetinde Formes'in tabutu başında bulunmaktaydı.

Waverly durdu ve bölmedeki havayı kokladı. Çok kötü bir çürüme kokusu vardı. Waverly ne yapacağını şaşırmıştı. Bir yere tutundu ve, «Çavuş tabutun kapağını açar mısın, lütfen» dedi.

İçindeki ceset sıkı sıkı buz keselerine sarılmış bir haldeydi. Kapak açılır açılmaz dalga halinde soğuk bir pis koku etrafa yayıldı. Waverly burnunu tıkadı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Hayatı boyunca böyle bir halle hiç karşı karşıya gelmemişti. Ne diyeceğini ve ne düşüneceğini bilemiyordu.

Yanındaki kaptan sadece «Aman Yarabbim,» diyebilmişti. Onun da ve çavuşun da mideleri alt üst olmuştu.

Kapağın açılmasıyla ceset ortada, etrafındaki buzlara, ölüm müddetine ve teknik bütün kaidelere rağmen bunları inkâr edercesine karşılarında çürüyüp duruyordu.

Stewart Formes'in yüzü, elleri ve ayakları birer iskelet halini almıştı. Bütün etleri kaybolmuş ve altından beyaz kemikler çıkmıştı. Gördükleri manzara imkânsızdı,

şeytanca bir şeydi, korkunçtu.

Gördükleri hâl iki gün içinde olacak bir şey değildi. Korkunç bir durumdu bu. Cesedin dişleri dışarı fırlamış ve göz çukurları bom boş onlara bakıyordu.

Waverly, sükûnetle, «Çavuş kapağı kapat, lûtfen, dedi. Burada yapabileceğimiz hiç birşey yok.»

Waverly New York'ta U. N. C. L. E. deki bürosunda oturuyordu. Karşısında Kuryakin vardı. «Shakespeare'in Hamlette ikinci perdede bir sözü vardı neydi o?»

Kuryakin şaşkınlıkla Waverly'nin yüzüne baktı. «Hamlet mi?»

«Evet Hamlet. Yorick için ne yazmıştı — çürümeden bir insanın cesedi toprak altında ne kadar durur? — değil miydi? Hatırlamıyor musun?»

Kuryakin hatırladı. «Evet, demek istediğinizi anlıyorum. Fakat bizim karşımızda çürüme diye bir şey yok. Bir iskelet haline gelme var, efendim.»

Waverly, kuru kuru gülerek, «Ne olursa olsun, bu senin laboratuvarına düşen bir iş. Ne buldunuz?»

Uzman dudaklarını ısırarak vereceği cevabı düşündü. Kullandığı kelimeleri birer birer seçerek şunları söyledi. «Bir cesedin çürüyerek dağılması için en kadar zaman lâzımdır? bunu kesin olarak söyleyemem. Bu cesedin nereye gömülmüş olduğuna, hangi şartlar altında ve ne kadar zamandanberi gömülü olduğuna bağlı bir haldir. Fakat şunu kesin olarak diyebilirim ki hangi şartlar altında olursa olsun bu üç günden daha çok bir zamana bakar. İki ay kadar bir zaman lâzımdır.»

«Tamam. Formes Cuma günü ölmüş olmasına rağmen Pazar günü sanki iki ay evvel ölmüş gibi bir haldeydi.»

«Konu üzerinde çalışıyoruz. Biraz daha zamana ihtiyacımız var.»

«Solo'nun verdiği kapsül? O neymiş?»

«Kapsülün içinde kimyasal bir madde var. Onu da tahlil etmeğe çalışıyoruz. Kısım II deki bütün araştırma uzmanları herşeyi bıraktılar, onun üzerinde duruyorlar. Bir iki saate kadar bir sonuç alınacaktır.»

Waverly masasının gözünden bir pipo seçerek sordu.
«Solo'dan bir haber yok mu?»

«Teleprinterden hiç bir şey çıkmadı. Ne bir telefon ve ne ne bir telgraf var. Halbuki Solo bu hususta çok dikkatli bir adamdır.»

«Evet Solo bu hususlarda ihmalcı değildir.» Saatine baktı. Formes'in cesediyle New York'a La Guardia hava meydanına ineli üç saat olmuştu. Oberteisendorf'ta Solo'dan ayrı'alı aradan bir hayli zaman geçmişti. Solo'nun şimdiye kadar büro ile temasa geçmiş olması gerekirdi. Hendrix bombardıman uçağını New York meydanına indirmeden çok evvel Paris'e varmış olmalı idi. Bombardıman uçağı koca bir Okyanusu aşmıştı.

Acaba kız mı? Hayır, hayır imkânı yoktu. Kız hakkında Emniyetten etraflı malûmat almışlardı. Acaba, bir aksilik mi olmuştu?

«Efendim?»

«Ne var Kuryakin?»

— «Kapsülün tahlili bitince Paris'e gitmek istiyoruz.»

«Öyle mi? Sorabilir miyim? Neden?»

«Solo'nun belki bir yardımcıya ihtiyacı olabilir.»

«Yanında biri var. Hem de şeytan gibi güzel bir kız.»

«Bazen üç kişi iki kişiden daha iyi iş görebilir.» Kuryakin bunu söylerken gülüyordu. Onun bu halini görenler başındaki karışık sarı saçı ve masum yüzüyle zararsız bir insan sanırlardı.

«Sana burada ihtiyacımız var, Kuryakin. Amma belli olmaz. Biraz bekleyelim. Hiç olmazsa laboratuvarda elinizde bulunan önemli işleri bir sonuca bağlayın hele.»

«Formes'in elbisesi işi çok tuhaf efendim. Bir mânası olsa gerektir.»

Waverly gülmekten kendini alamadı. «Sende mi ona takıldın? Belki hakkınız var. Bir cesede ters giydirilmiş elbise çok tuhaf.»

«Hiç bir fikriniz yok mu, efendim?»

«Birkaç fikrim var amma, şimdi onlar seni ilgilendirmez. Sen bürona dön. Ben de Solo'yu araştırayım.»

«Baş üstüne efendim.»

Kuryakin bürodan ayrılır ayrılmaz Waverly teşkilâtın haberleşme mekanizmasını harekete getirdi. Yirmi dakikaya kadar Solo'nun Paris'e varıp varmadığını öğrenirdi.

Can sıkıcı sersemin Merkezle temasa geçmiş olmaması hayırlı bir haber değildi her halde.

Oberteisendorf'un şaşkına dönmüş halkı yeni bir esrarla karşı karşıya idiler. O gün öğleden sonra gökte harb yapar gibi iki uçak büyük gürültülerle bir birinin peşinde uçmuştu.

Küçük uçağın düştüğünü ve büyük uçağın onun peşinden uçarak ona saldırdığını görmüşlerdi. Ondan sonra yeri sarsan bir gürültü olmuştu. Köyde en meraklı ve en maceracı bir adam olan demirci Goethal hemen hurda kamyonuna atlayarak uçağın düştüğü yere gitmişti. Uçağın Portakaltepesi mezarlığının yakınlarına bir yere düştüğüne emindi.

İki saat sonra dönünce gördüğü feci hali ballandıra ballandıra anlattı.

Düşen uçak iki Amerikalıyı kasabalarına getiren uçaktı. Uçak bir külçe haline gelmişti.

Enkaz arasında iki Amerikalının cesetleri yok olmuştu. Sanki yer yarılmış ve onları yutuvermişti.

İKİ TALİHSİZ

Napoleon Solo sanki bir rüya içindeydi.

Bu rüyasında ne bir acı ve ne de bir iyilik duyuyordu. Duyduğu yalnız tuhaf bir hafiflikti. Sanki hiç ağırlığı yoktu, vücudu var mıydı yok muydu? Onu da bilmiyordu, havada boşlukta duruyor gibiydi. Yarı uykulu yarı uyanık bir halde bu hissettiklerinin bir rüya mı veya gerçek mi olduğunu bir bir türlü kestiremiyordu.

Rüyasında Jerry Terry'yi de görüyordu.

Onu şimdiye kadar bu halde görmemişti. Vücudu cıvılcıplak ve pırıl pırıl parlıyordu. Gördüğü bu manzaradan hoşlanması gerekirken, rüyasında hiç hoşlanmıyordu. Onun yerine üzüntü ve korku hissediyordu. Rüyadan kurtulmak için silkindi.

Onu gözünün önünde vücudu nemli titrek ve adeta bir soru işareti gibi iki büküm görüyordu. Uzun ve ince kollarında deriden birer halka varmış gibiydi. Düzgün vücudu gergin bir haldeydi, başı öne düşmüştü. Arkasında

parmaklık gibi bir şey vücuduna yapışmış gibi duruyordu. Birden irkildi. Bu parmaklıklar şimdi kızın ön tarafına geçmişti. Dumanlı gözlerinin arasından kızın sanki önündeki bir ilâha diz çökmüş gibi bir hali bulunduğunu görüyordu.

Böyle duruşun kıza büyük bir acı vermekte olduğu belli idi. Kaburga kemikleri içeri çökmüş ve göğüslerini başka bir güzellikte ortaya koyan bir çukurluk ortaya getirmişti. Uzun bakır rengindeki güzel saçları omuzlarından aşağı sarkmıştı. Kalçalarından şakır şakır ter sızıyordu. Kızın zor ve kesik kesik nefes aldığını işitiyordu.

Kızın etrafını saran parmaklık gibi şey kafese benziyordu. Arkasında üzerinden su sızan bir duvar görünüyordu. Yakınında bir yerde su damlalarının bir yere damladığını işitiyordu.

Solo gözlerini kırptırdı. Gördüğü şey baştan aşağı saçma bir rüya idi. Fakat bütün ayrıntılarıyla işte yine karşısında durmaktaydı. Başını silkmesine rağmen gözünün önünden silinmiyor ve kaybolmakta direniyordu.

Kıza dikkatle baktı. Evet gördüğü gibi iki büküm ve çok kötü bir halde yarı asılı gibi duruyordu.

Rüyasında kendi durumunu görmek istedi. Aşağı doğru vücuduna baktı.

Kendini de kız gibi çırlı çıplak görünce şaşmadı. Yukardan aşağı doğru bakınca diz kapaklarını görüyordu. O da kız gibi sanki tuhaf bir bale dansı yapıyormuş gibi bir haldeydi. Sırım gibi adeleli vücudu adeta bükülmüş gibiydi. Sanki birisi eline alarak vücudunu başka bir biçimde yoğurmuş bırakmış gibi görünüyordu.

Bütün bu gördüklerine rağmen hiç acı hissetmediğine dikkat etti. Rüyasındaki hafiflik devam ediyordu.

İster rüya ister gerçek, Solo kızın ve kendisinin ana-

dan doğma çıplak ve birer kuş gibi demirden yapılmış birer kafes içinde mahpus olduklarını nihayet anlamıştı. Kafesler vücutlarını alacak kadar büyük olmadığı gibi tam boylarına göre yüksek değildi. Hele uzanmalarına hiç te elverişli değildi. Oturmalarına da imkân yoktu.

Bilekleri, kafesin kenarına yaklaşmasına engel olacak bir şekilde kayışlarla bağlıydı. Bunu sebebi neydi acaba?

Debonair uçağı aklına geldi.

MİG uçağını, kendi uçaklarının kanatlarında açılan büyük yaraları ve sonra fırladak gibi döne döne yere düşüklerini hatırladı. Bütün bunlar kafasında dumanlı bir halde duruyordu. Başlarına ne gelmişti? Rüya mı görüyordu, yoksa kâbus muydu? Bütün hayatınca güzel kadınlara karşı sönmiyen bir sevgi beslemiş olduğu halde şimdi kendini çıplak bir durumda ve çok hoşlandığı bir kız da aynı şekilde çıplak bir az ötede duruyorlardı. Fakat, kızın yanına gitmesine imkân yoktu. Acı bir kahkaha attı amma kahkahasının sesini kendi de duymadı. Eğer bu gördükleri cehennemden bir parça idiyse böyle cehenneme çoktan razıydı.

Gözlerini kapayarak düşünmeye çalıştı.

Bacaklarını oynattı. Kafesin parmaklığına çarptı. Bitkin bir halde olmasına rağmen bacağını hemen geri çekti. Bileklerinin neden bağlı olduğunu anlamıştı. Kafesin parmaklıklarında elektrik ceryanı vardı. Bileklerinden bu şekilde bağlı ve asılı durdukça parmaklıklara değmiyordu. Pekiyi, neden?

Bir müddet sonra bir kapının kapandığını işitti. Tok bir gürültü ile kapanmıştı. Vücudundaki uyuşukluk gitmediği halde kafası biraz açılır gibi oldu. Asılı durmaktan tutuk boynuna rağmen gürültünün sebebini anlamak için ba-

şını çevirmeye gayret etti.

Jerry Terry'nin kafesiyle kendi kafesi arasına bir adam girmişti. Uzun boylu ve üzerinde boynundan aşağı sarkan bir pelerin bulunan bir adam. Her halde bu adam pelerini kendini gizlemek için giymemiş olmalıydı. Çünkü yüzünde maske filân yoktu.

Anlaşılan hâlâ korkulu rüyası içindeydi.

Adamın yüzü korkunç bir şeydi. Başında hiç saç yoktu. Yüzünde hemen hemen hiç et yoktu. Adeta bir iskelet kafasını andırıyordu. Adamın vaktiyle büyük bir yangında yandığı ve yüzündeki lekelerin bu yanıklardan ortaya çıktığı anlaşılıyordu. Burnu alın çıkıntısıyla çirkin bir yarık gibi duran ağzı arasında iki delikten ibaret bir şey gibi görünüyordu. Yüzünde tek hayat eseri, kaş ve kirpikten mahrum, gözlerinde parıldıyordu. Şimşek gibi çakan bu gözlerin ifadesi durgunluk ve zekâdan başka bir şey değildi.

Mağara gibi odanın loş ışığı altında, bir ölü kafasını andıran yüzü bulunan adamın sesi işitildi. «Kuş kafeslerimizi beğendin mi, Mr. Solo? Ortaçağda yaşayan insanların çok ilgi çekici işkence yolları varmış, değil mi? Bu kafeslerde ne oturabilirsiniz ve ne de yatabilirsiniz. Kaza ile parmaklıklardaki elektriğe çarpılmıyasınız diye sizi gördüğünüz gibi askıya aldığımıza şükredin. Kız da aynı durumda. Tabii anlıyacağınız gibi elektrik işini biz ekledik. Bu işkence aletlerini modern bir hale sokmak lâzımdı.» Adamın gözlerindeki parlaklık arttı. «On dakikaya kadar tekrar konuşabilecek bir hale geleceksiniz. Eğer işitmeğe başladıysanız başınızla işaret verin.»

Napoleon Solo yutkunarak başını salladı.

«Güzel...» Adamın sesi de yüzü gibi hayalet gibiydi. Uzaktan geliyormuş hissini veriyordu ve donuktu. Demin

işittiği kapı sesini benziyordu. «Sizi bu çirkin duruma sokmuş olmama rağmen karşı karşıya konuşmamız gerekiyor. Size işkence yapıyormuşuz hissini veren bu halinizi sakın böyle işkencelerden hoşlandığım ve zevk aldığım için yaptığımı sanmayın. Bugünkü dünyada yaşayan medenî bir insan kendini böyle çıırılçıplak bulunca bir nevi aşağılık duygusuna kapılır. Bu bakımdan psikolojik bir silâh olarak kullanılabilir.» Biraz duraladıktan sonra, «Vücudunuzda ağrı var mı?»

Solo başıyla hayır işareti verdi.

«Mükemmel. Verdiğim ilâç her zaman istenen sonucu veriyor. U. N. C. L. E. teşkilâtının bir ajanı olarak bu ilâç işinize pek yarardı amma bir daha Amerika'yı göreceğinizi ummuyorum. Yani, istediğimiz gibi hareket etmezsen göremezsin demek istiyorum. Kız da aynı durumdadır. Vücudu çok güzel. İşimizde bize gereken yardımı sağlayıncaya kadar o vücut üzerinde bir hayli çalışacağız demektir. Fakat konumuzdan ayrıldık, ilâç hakkında konuşuyorduk. Bu ilâcın adı Anakalinine'dir. Bir tableti ses tellerini iki saat için paralyze eder. Çenesi durmadan işleyen mahpuslar veya esirlere karşı bundan daha iyi ilâç düşünebilir misin? Sizin çok şanslı olduğunuz muhakkak. Başkaları olsaydı o uçakta param parça olurlardı.»

Solo'nun çıplak vücudunu uyuşturucu ve yıpratıcı bir ağrı kaplamaya başlamıştı. İlk evvel omuzlarından aşağı doğru dipten gelen ve geçtiği yerleri ateş kaplıyan bir sızı halinde başladı. Bir taraftan da içinde bulunduğu kafes beşik gibi sallanıyor ve rüyada bulunduğu hissini kamçılıyordu. Solo, kafesin tavana asılı olduğuna hiikmetti. Başını çevirince büyük bir acı duymasına rağmen Terry'ninkine baktı. Evet, kafes tavana asılı durmaktaydı.

«Anakalinine aslında acılara karşı uyuşturucu bir et-

kisi olan bir ilâçtır. Dimağ üzerinde de etkisi vardır. İlâcın bunlardan başka daha bizim da iyice anlıyamadığımız başka etkileri de var. Fakat, biz şimdi bunlar üzerinde duracak değiliz. Özür dilerim, ilâcı tarif edeyim derken kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Golgotha'dır. Bilmem, adımdaki inceliği kavrayabildiniz mi? Tabî, biliyorsunuz, Golgotha hristiyan mitolojisinde Hazreti İsanın çarmıha gerildiği kafatası gibi tepenin adıydı. Belki o zaman bile, bu tepe bir ölü kafası gibi insanlara korku vermişti, ama, bunu şimdi kestiremeyiz.»

«Şimdi, işimize gelelim. Uçak yere çarptığı zaman — o sıkışık anda bile kapısını açabilmek imkânını bulduğunuz için — sadece bir şans eseri uçaktan fırlayarak muhakkak bir ölümden kurtulmuş olduğunuz için akibetinizi biraz geciktirmeyi uygun buldum. Şunu bilmeniz gerekir ki biz ilerlemeye başladık. Artık Ardıçlar için başarı yüzde yüzdür. Azizim Mr. Solo, halâ acı hissediyor musun?»

Solo'nun yüzünde iri iri ter taneleri belirmişti. Arkasındaki kafeste, Jerry Terry inlemeye başlamıştı. Ölü kafa kızdan tarafa dönüp bakınca kız korkuyla karışık bir çığlık attı.

Golgotha soğuk bir kahkaha savurdu.

«Bayıldı. Benim yüzümün çirkinliğini ilk görüşte kadınlar hemen bayılıyor. Suratım sizin tiyatrolarınızdaki fantomanın korkunç yüzüne benziyor. Onun filmini çocukken birçok defa görmüştüm. O zaman hiç aklıma gelmemişti ki benim yüzüm de bir gün artist Chaney'in filmdeki yüzüne benziyecek.» Sanki herkesten titizlikle sakladığı bir his oyununu lâfa dalarak bilmeden açığa vurmuş gibi

birden durdu. «Bunun da önemi yok. Dostların Stewart Formes'in cesediyle Amerika yolunda. O cesetten birşey öğrenceklerini hiç umma. Oraya varıncıya kadar ceset bir iskelet haline gelecek. Fen adamlarınız onu bu hale getiren ve dünyada kimsenin aklına gelmiyecek kadar mükemmel olan ilâcın ne olduğunu hiç bir zaman bulamayacaklar. Düşünün bir kere, Mr. Solo, insan vücudunu çürütme işini bitirdikten sonra hiç bir iz bırakmadan kaybolan bir ilâç. Fen adamlarınızın şimdiye kadar karşılaşmadıkları ve çok geçmeden kendileri de yok olacağına göre bundan sonra da karşılaşmalarına ihtimal bulunmıyan harika bir ilâç. Canım, birşeyler söylesenize. Neden susuyorsunuz?»

Solo'dan sadece bir hırıltıdan başka bir şey çıkmıyordu.

«Anlaşıldı. İlâcın etkisi daha geçmemiş. Merak etmeyin birkaç dakika içinde düzelir. O zaman neden konuşamıyordum? diye şaşacaksınız. Demin de dediğim gibi ölmeniz lâzım. Fakat her konuda olduğu gibi ölüm konusu da iki taraflı olabilir. Meselâ, bir hap yutarak acı çekmeden hemen ölmek var. Yahut, yavaş yavaş, işkence altında acıdan ve korkudan bağıra bağıra ölmek var. O kadar ki, bu azaptan kurtulmak için beni hemen öldürün diye yalvaracaksınız. Tabii, tekliflerimi kabul edersen bu azaptan kurtulursun.»

Solo gözlerini kapadı. Vücudundaki sızı artmaya ve sırtından doğru kalçalarına inmeye başlamıştı. Dudaklarını kanatırcasına ısıırıyordu. Golgotha'ya acıdan bayıldığını görmek zevkini ne pahasına olursa olsun vermek istemiyordu.

«Mr. Solo, söylediklerimi işittiniz mi?, Anladınızsa, başınızla işaret verin.»

Solo başını öne doğru salladı.

«Güzel öyle ise. İstedğim çok sade bir şey. Sizin U.N.-C. L. E. teşkilâtınızın bütün ajanlarının adlarını ve nere-lerde bulunduğunu bana bildireceksiniz. Anlıyacağınız gibi bu malûmata ihtiyacımız var. Ardıç teşkilâtı Dünyanın idaresini eline alınca, biz Kurul üyeleri hiç bir yerde kar-şımıza çıkacak kimse bulunsun istemiyoruz. U. N. C. L. E. nin kökünü kazımamız ölüm kalım meselesidir. Teşkilâtı-nızın küçümsemiyoruz. Göğsün kabarsın. Teşkilât ayakta durdukça biz rahat edemiyeceğiz. Anlıyor musun? Öğren-mek istediklerimi bana bildir hemen Anakalinine'in etkisi-ni silecek bir iğne yapayım. Yapacağın iş bu ajanların ad-larını ve yerlerini gösteren bir plân çizmekten ibaret.»

Solo'nun dudakları kıpırdamaya başladı. Bir ses çı-kartabilmek için gayret etti. Golgotha'nın oda içinde çın-layan sesi kulaklarında uğultulu bir ağrı yapıyordu. Böyle sürecek olursa galiba bayılverecekti.

«Ne - ne - ne...»

«Gayret Mr. Solo, gayret. Sesiniz yerine geliyor.»

«Kı - kı - kı.» imkânı yok tamamliyamıyordu. Boğazı kup kuru olmuştu.

«Derin nefes alınız. Gerekiyorsa bağırın ve kendi se-sinizi duymağa gayret edin.

«Kız - kıza ne - ne olacak. O da mı aynı şey...»

Golgotha'nın gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi.

«Tabii, başka ne olabilir. Fakat söz veriyorum. Kim-seye el sürdürtmem.»

Solo'nun sesi fısıltı halinde çıktı. «Kabul ediyorum. Fakat evvelâ uyumalıyım. — Ağrıdan sızıdan aklımı ka-çıracağım.» Bunları kesik kesik bin bir zorlukla söyleyebil-di. Kendi titremesiyle kafes de sallanıyordu.

Golgotha kafese doğru yaklaştı ve önündeki acıdan kıvrılan adamın gözlerine dikkatle baktı.

«Pekâlâ. Bu kararından ötürü pişman olmayacaksın. Fakat lûtfen bilin ki şimdi kabul edip de sonradan sözünü yerine getirmezsen büsbütün pişman olursun. Aklınca belki beni şimdilik kandırıyorsun. Fakat sonra elimden seni hiç bir kuvvet kurtaramaz.»

«Söz veriyorum. — Allah kahretsin. — İğne - iğne artık dayanamıyorum.»

Golgotha ona dikkatle birkaç saniye daha baktı. Pelerinin altından yassı ve siyah bir kutu çıkardı. Elinde ustalıkla birkaç kerre salladıktan sonra içinden bir iğne seçti. Solo adamın hareketlerini gözleriyle izliyordu.

Odanın çıplaklığı Solo üzerinde hâlâ tuhaf bir etki yaratıyordu. Sanki hiç kapısı, penceresi ve deliği yokmuş gibiydi. Dışardan ne bir ses ve ne bir şey sızıyordu.

Golgotha daha yaklaştı ve iğneyi Solo'nun çıplak sağ koluna doğru götürdü. Solo'nun kuvvetli koluna bakarak başını salladı. Yüzü paskalyalarda takılan korkunç maskelere benziyordu. Parmaklıkların arasından insana ürpeti veriyordu.

«Kolun gerilmeden taş gibi olmuş. Bileklerindeki kayışları çözeyim ve kafesin kapısını açayım. Kolunu yumuşatmaya çalış. Biraz oynat ki kan dolaşımı başlasın.»

Solo başıyla anladığına işaret etti, gözleri adeta yalvarıyordu. Golgotha kararlı bir adımla kafesin önüne geçti ve parmaklığın üstünde bir yerdeki mandal gibi bir şeyi kaldırdı. Kapı dışarı doğru açıldı. İskelet kafalı adam şimdi Solo'nun bileklerindeki kayışları çözmeye başladı. Sağ kolunu çözdü. Kol sanki tonlarca ağırmış gibi Solo'nun yanına düştü. Parmaklarında hiç can yoktu, adeta ölü gibiydi. Sol kolu hâlâ bağlı duruyordu. Solo'nun vücudu açılan kapıdan dışarı doğru yarısı içerde ve yarısı dışarda sarkıvermişti.

«Şimdi kolunu aşağı yukarı oynatmaya çalış. Biraz olsun yumuşaması lâzım. Yoksa iğne işlemez. Kasların taş kesilmiş.»

Solo soluyarak, «Şimdi - daha - iyiyim, Lûtfen iğne» diye mırıldandı.

Golgotha gözleri parlıya parlıya ilerledi, Solo'nun yanına geldi.

Ve Solo'nun serbest olan sağ kolu bir balyoz gibi Golgotha'nın boynunun dibine iniverdi.

Bu bir Judo vuruşuydu. Golgotha gık demeden yere yığılıvermişti.

YER ALTINDA KORKU

Solo kendini Ardıç teşkilâtının yüksek kurulu üyesi olarak tanıtmış olan pelerinli ve şimdi yerde bir külçe gibi yatan adama baktı. Bir taraftan da vücudunu bir türlü bırakmıyan sızı ve ağrılarla cebelleşiyordu. Sağ eli serbestti amma sol eli hâlâ kayışla kafesin tavanına asılı duruyordu. Önüne geçilmez bir yorgunluk ve bitkinlik bütün vücudunu ve hattâ ruhunu sarmıştı. Aklında tek bir şey vardı. O da Jerry ile oradan ne yapıp edip kurtulmak çarelerini aramaktı.

Golgotha onu pek küçümsemişti. Aynı yanlışlığı bundan evvel de birçok defa Solo'nun düşmanları yapmışlar ve bu gafletlerini hayatlarıyla ödemişlerdi. Anakalinine ilâcının etkisi geçince vücudunu saran acı herhalde geçecekti. Fakat Solo bu acının kendisini yıkmış olduğu hissini vermek için numara yapmış ve Golgotha da buna inanmıştı. Solo binde bir ihtimalle oynamış ve partiyi kazanmıştı.

Başını silkeleyerek kafasını saran dumanı dağıtmaya

çalıştı. Vücudu terden sırsıklamdı ve ağrıları devam ediyordu. Kafeslerinin tavanına asılı durduğu odayı gözden geçirdi. Odada bu iki kafesten başka hiç birşey yoktu. Gördüğü duvarlar ve bu duvarlardan damlıyan sulardan başka birşey değildi. Sendeliyerek kırık bir bebek gibi kafesin içinde bir yığın halinde duran Jerry Terry'nin yanına gitti. Ellerini kurtarmak için bir hayli uğraştı. Kızın elleri kurtulunca Solo'nun üzerine yığıldı. Ağırlığıyla Solo da yere yuvarlanacak gibi oldu. vücudu buz gibi ve adeta cansız gibiydi. Onu ayıltmak için yanaklarına arka arkaya bir kaç tokat attı. Tokatın sesleri çıplak odada büyük bir patlama gibi duvardan duvara aksetti.

Jerry gözlerini açtı. Karşısında Solo'nun yüzünü görünce birden sevindi. Sonra başlarına gelenler aklına gelince bir çığlık attı ve tekrar kendinden geçti. Solo kızı tokatlamaya başladı.

«Beni dinle konuşmağa vaktimiz yok. Kendine gel. Şimdilik kurtulduk.»

«Solo — bitkinim — kıpırdıyacak halim yok.»

«Terry — ne olur — biraz gayret et. Yoksa halimiz berbat.»

Bunları söyledikten sonra kızı bırakarak yerde yatan adama gitti. Büyük gayretlerle adamın pelerinini kaldırdı ve uzun boylu adamı tetkike başladı. Adamın vücudu yanık izleriyle kaplı idi. Parmaklarıyla arayarak ufak ilâç kutusunu buldu. Düşünmeye çalışıyordu. Ağrılar artık dayanılmaz bir dereceye yükselmişti.

Yerde duran iğneyi eline aldı. Golgotha düşerken kırılmamıştı. Kutunu içine baktı. Başka iğneler de vardı Bunların yanında içinde kehlibar renginde bir su bulunan minicik bir şişe vardı. Hiç duraklamadan iğnenin sıringasına bu sudan çekerek sağ koluna iğneyi batırdı ve suyu

sıktı. İlâcın hemen yayılması için kolunu sağa sola sallamağa başladı.

Sendeliyerek Jerry Terry'nin yanına gitti. Kız yere yığılmış ve kolları ile göğüslerini örtmüştü. Halinde öyle bir bitkinlik ve öyle bir kendini koyuvermiş durum vardı ki Solo, Golgotha'nın istediğini elde etmek için kıza yapmak niyetinde olduğu işkenceyi aklına getirince içi ürperdi.

Koluna batırılan iğneyi Jerry ne gördü ve ne de hissetti. Solo kızın başını yavaşca okşadı. Kız başını kaldırdı. Birbirlerine nemli gözlerle bakiştılar.

«Terry, üstümüzde başımızda ne varsa almışlar.»

«Biliyorum Solo. Oturup ağlıyacak değiliz ya!»

«Yaşa Jerry. Merak etme. Seni buradan kurtaracağım.»

«Vait, vait. Başka hiç bir şey bilmiyorsun.»

Kızın böyle kabadayıca konuşması Solo'ya da tesir etti. Kabadayılık onun anladığı bir şeydi. En ufak bir bas-kının altında kendini kaybeden insanlardan tiksiniirdi. Solo vücudunda bir iyileşme hissediyordu. Demek Golgotha'nın ilâcı iyi geliyordu.

Tekrar adamın yanına gitti ve üzerine eğilerek ne halde olduğuna baktı. Demin indirdiği Judo darbesi onu en az yirmi dakika baygın tutardı. Darbeyi yiyen adamın dayanıklığına göre bazen daha uzun müddet de olabilirdi. Allah onlara yardım etmişti. Golgotha birçok insanın düştüğü bir yanlışlığa düşmüştü. Golgotha'nın üzerinde çeşitli silâhlar vardı.

Pelerinin altına mavi bir gömlek ve mavi bir pantolon giymişti. Bir nevi üniformaya benziyen bir şey. Belinde genişçe bir kayış ve bu kayışın üzerinde silâhlar bulunuyordu. Bunların arasında Solo'nun kabzasında S işareti olan tabancası da vardı. Adamın ceplerini araştırdınca pu-

sulalı saatini ve bir tarafından göz yaşartıcı gaz da fırlatan tükenmez kalemını buldu. Para cüzdanı ortada yoktu, olsa da önemini zaten kaybetmişti. Bunlardan başka bir Luger tabancasıyla üç şarjörünü de aldı. Adamın üzerinde Ardıçlardan biri olduğunu gösteren hiç bir şey bulamadı.

Solo dönerek Terry'nin ne durumda olduğuna baktı. Kızın yüzünün rengi yerine gelmeğe başlamıştı. Bitkin ve düşük halinden de hiç iz kalmamıştı.

«Jerry, buradan çıkarken vuruşmak zorunda kalacağız, herhalde. Var mısın?»

«Buradan kurtulmak için her şeye razıyım.»

«Tabii bu halde ortaya çıkamayız. Onun için şu adamın elbisesinden faydalanmamız lâzım. Ben gömleğiyle pantolonunu giyerim. Sende pelerine bürünürsün. Başka zaman olsaydı bu iğrenç adamın elbisesini değil giymek elimi bile sürmek istemezdim. Çırıl çıplak dolaşmıyacağımıza göre çaresiz onları kullanacağız.»

«Sen ne dersen onu yapmağa hazırım.»

«Tamam. Adamlarının ne zaman ortaya çıkacağı belli değil. Vücudu yanık izleriyle örtülü. Sen başını çevir, ben onu soyarım.»

Kızdan bir cevap beklemeyen Golgotha'nın yanına gitti. Adam hafiften inliyordu. Solo dişlerini sıkarak adamın elbisesini soydu. Bu iş beş dakikasını almıştı. Golgoth'a uzun boylu ve ağırca bir adamdı.

Nihayet adam bir don ve bir gömlekle kalmıştı. Onu yüzükoyun yerde bıraktı. Gömlekle pantolonu giydi. Biraz bolca gelmişti amma kayışı belinde sıkıca bağlayınca bu da oldu. Gömleğin kollarını sıvadı. Pelerin kalınca yünden bir şeydi. Kol yerlerinde delikleri vardı. Terry pelerinin altında üşümekten olsun kurtulurdu.

Jerry içini çekerek, «Allaha şükür bir şeye büründüm. Bu halimizle baloya bile gidebiliriz. Şimdi ne yapacağız?»

«Kapı.»

«Ne kapısı?»

«Buranın elbet bir kapısı var. Dışardan ses sızmadığına göre kalın bir kapı olmalı. Belki de arkasında nöbetçi bile yoktur. Ne olursa olsun dışarı çıkmamış lâzım.»

Çok aramadan kapıyı buldu. Duvarın taşlarının aynı taşıtlardan ve dikkatle bakılmasa kapı olduğu belli olmayacak gibi yapılmıştı. Kıza kapının arkasında durmasını işaret etti. Bu sırada Golgotha yeniden inlemişti. Solo bir küfür savurarak gitti elindeki tabancanın kabzasıyla kafasına yeniden vurdu. Adam tekrar bayıldı.

Kapının yanında biraz durarak dışarısını dinlediler. Hiç ses yoktu. Solo'nun kaşları çatılmıştı. Ortalıkta ses seda olmamasını ve Goltgotha onların yanında olduğu zaman kimsenin görünmemesini hayırlı bir işaret olarak görmüyordu. Belki adam kimsenin ortada görünmemesi için emirler vermişti. Herşeyde kendine güvenen insanlar hep böyleydiler. Her işlerinde sadece (ben - ben - ben) hakimdi.

Jerry Terry'ye biraz geride durmasını söyleyerek kapının kolu olması gereken bir demiri çevirdi. Bir sürgünün açılırken çıkardığı sese benzeyen bir ses oldu. Solo kapıyı yavaş yavaş dışarı itti.

Dışardan içeriye birden serin bir hava girdi. Solo kenardan başını uzatarak etrafa bakındı.

Dışarısı yarı karanlıktı. İlerde, gemici fenerine benzeyen bir şeyden hafif bir ışık sızıyordu. Yere baktı, yer ıslaktı ve çamurluydu. Solo bir an duruladı. Golgotha'nın çizimleri kupkuruydu. Demek başka bir kapı daha vardı. Solo Jerry'ye takip etmesini işaret ederek çıktı. Kız arka-

sından pelerine iyice sarılmış geliyordu.

Tünel gibi bir yerde bulunuyorlardı. Uzunca ve alçak bir tünel. Duvarları ve tavanı direklerle tutturulmuştu. İlerden doğru serin hava geliyordu. Solo arkasındaki kapıyı itti ve kapadı. Sol eliyle Jerry'nin elini tutarak yarı karanlık içinde ilerlemeğe başladı. Bir müddet gittikten sonra tünelin daralınmaya başladığını gördüler. İlerde yol biri sağa biri sola iki kola ayrılıyordu. Birden hangi tarafa sapacaklarına karar veremedi. Aklına bir çare geldi. Parmasını ağzına koyarak tükürüğüyle ıslattı ve havaya kaldırarak hava akımının nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Parmasının sağ tarafındaki nem hemen kurumaya başlamıştı.

«Tamam, bulduk, dedi, yaşasın izcilik.»

Ayaklarının altındaki çamur yapışkandı amma rahat yürümelerine engel olmuyordu. Jerry'nin ayakları çıplaktı. Yürürken şap şap ediyordu. Yapılacak bir şey yoktu. Solo (bunu daha evvel düşünmek lâzımdı,) diye aklından geçirdi.

Solo şaşkına dönmüştü. Ortalıkta sahiden kimseler yoktu. Bu kadar gevşek emniyet tedbirinin mânasını bir türlü anlıyamıyordu. Sakın Golgotha bu işi tek başına yapmış olmasındı? Ardıc kurulunda durumunu kuvvetlendirmek için yapmış olabilirdi de. Amma, böyle bir şeye Solo imkân göremiyordu. Herhalde karşılarında kimsenin çıkmamış olmasının bir sebebi olacaktı. Böyle giderse ellerini ve kollarını sallıya sallıya buradan kurtulacaklardı.

İlerde ışık fazlalaşmaya başlamıştı. Karanlık azalıyordu. Hava daha fazla gelmeğe başlamıştı. Yer yüzüne yaklaştıklarını anladı. Daha ne kadar gideceklerini ve ne kadar derinde olduklarını da kestiremiyordu.

Birden ikisinin de kulaklarına ses aynı zamanda gel-

di. Sanki büyük bir makinenin vurdusu gibi tok ve gürültülü bir sestti. Başlamasıyla kesilmesi bir oldu. Korkudan tünelin duvarına yapışıp kalmışlardı. Gürültüden sonra sesizlik dafa fena olmuştu.

Jerry fısıldadı. «Neydi o gürültü?»

«Türbin veya pistonlu bir makine sesine benziyordu.»

«Belki üstümüzde bir atölye filân var.»

«Ne bileyim ben. Yolumuza devam edelim ve kulaklarımızı açalım.»

Tekrar yürümeye başladılar. Soluyarak yol alıyorlardı. Karanlıkta el yordamıyla gidiyorlardı. Golgotha'nın üzerinde bulduğu kalem el fenerini kullanmaya cesaret edemiyordu. Oraya kadar gelebilmiş olmaları bir şans eseri olsa gerekti.

Yukardaki makine sesi yine başladı. Ses geriden doğdu geliyordu. Demek makinenin bulunduğu yer geride kalmıştı. Öyle olmasına rağmen bulundukları yerde makinenin gürültüsü ve ortalığı sarsan vurgusu onları yine oldukları yerde dondurmıştı. Ses yine birden kesildi. Solo elindeki otomatik tabancayı sıkı sıkı tutuyordu. Her an karşılaşacakları bir tehlike olabilirdi.

Golgotha'yı bulmuşlarsa...

Solo birden önlerinde bir adam gördü. Adamın arkası dönüktü. Solo durunca arkasından gelen Jerry ona çarptı, fakat tetikte olduğundan mı nedir hiç ses çıkarmamıştı.

Duvara yapışarak beklediler. Adam bir şey işitmemişti. Hemen ilerisinden gelen gün ışığına karşı bir gölge gibiydi.

Üzerinde üniformaya benzeyen bir elbise vardı. Belinde bir kemer ve bacaklarında külot bir pantolon ve altında da çizmeler vardı. Başında ise tepesi sivri bir miğfer bulunuyordu. Bunlardan daha önemli olarak kolunda kısa

namlulu otomatik bir tüfek ateşe hazır bir halde duruyordu.

Solo, Jerry'yi iterek «Sen burada dur, bunu geçemeyiz. Hesabını görmek lâzım.» diye fısıldadı.

«Solo, aman dikkatli ol.»

Kızın tasasına gülümsiyerek sessizce adama doğru kaymaya başladı. Adam onbeş metre kadar ilerleydi. Otomatik tüfek şaka götürür bir nesne değildi. Kurtuluş önlerinde onbeş metrelik bir mesafede onları bekliyordu. Adam bir döndü mü hiç nişan almaya bile lüzum kalmadan onları kurşunlarla delik deşik edebilirdi. Adama doğru ilerlerken nefes almaya dahi korkuyor ve her adımını yavaşça atıyordu.

Birden tünelin sessizliği içinde çıt diye bir ses ortalığı çınlattı. Solo birşeyin üzerine basmış ve kırmıştı. Bir dal parçası olmalıydı. Yer altında tünelin içinde bu dal parçasının da ne işi vardı. Hani faka bastı diye bir lâf vardır. Solo işte tam bir faka basmıştı. Acı acı gülümsedi.

Adam durduğu yerde geriye dönüvermişti. Tüfeğini kaldırdı ve tok bir sesle seslendi.

«Kim var orada?» Sesi tünel içinde akisler yaptı.

Napoleon beklemeden elindeki tabancayı ateşledi ve arka arkaya üç defa tetiğe bastı. Karşısındaki gölge gık diyemeden yere yığılıverdi.

Tabancanın sesi tünelin içinde akisler yapıyordu.

İSKELET KAFALI ADAM

Ve birden oracıkta kıyamet kopuvermişti.

Solo üç kurşunun da adama isabet ettiğini ve onun bir külçe gibi yere yığıldığını gördü ve o anda tünelin içi zil sesleriyle boğuluverdi. Her taraftan gelen zil sesleri insanın kulaklarını patlatacakmış gibiydi. Tünelin havası yirtici sesle çınlayıp duruyordu.

Solo, Allahtan, tabancasını ateşlemesiyle beraber ileri doğru atılmıştı. Jerry de peşindeydi. Nöbetçinin yere yığılması tamamlanmamıştı ki yanında bulunuyorlardı. Hemen üstlerinden, zil seslerini bastıran bir gürültü gelmeye başlamıştı.. Solo başını kaldırdı ve yukarı baktı. Tünelin üstünden aşağı doğru kalın bir levha inmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde yol kapanacaktı. Telâşla Jerry'nin kolunu yakaladı ve onu ileri doğru sürükledi. Kocaman ve kalın levha onlar geçer geçmez arkalarından kapanıverdi.

Kapanan bölmenin arkasından zil seslerini hâlâ duyuyorlardı. Solo bunun basit bir düzen olduğunu anladı. Ta-

bancasınsesi tünelin içinde bir mekanizmayı harekete getirmiş ve bir taraftan ziller alarm verirken öbür taraftan levhayı işleterek kaçış yolunu kapamıştı.

Jerry için için ağlıyordu. Geçirdikleri son tehlike onu çok sarsmıştı. Onu ağlamasına bırakarak etrafına bakındı. Bir dağ eteğinde ve bir kayanın ortasında bir düzlükte idiler. İlerde ekilmemiş arazi ve birkaç ağaç görünüyordu. Ağaçların birinde bir karga ötüp duruyordu. Biraz evvelki cehennem patırdısından burada hiç bir iz yoktu. Her şey derin bir sessizlik içinde idi.

«Jerry, haydi kaçmamız lâzım.»

Jerry bir şey demeden onu takibe başladı. İnce ve zarif vücudu Golgotha'nın pelerini içinde bile güzelliğini kaybetmemişti. Gökte parlıyan güneşin ışığı kızın bakır rengindeki saçları üzerinde akisler yapıyordu.

Koşmaya ve aşağı doğru inen bir patikayı takibe koyuldular. Solo bir taraftan koşuyor, bir taraftan da elinde tabancası etrafı kolluyordu. Öyle bir yerde bulunuyorlardı ki her an yeni bir tehlikeyle karşılaşmaları olmayacak birşey değildi.

Patikada bitince kendilerini bir açıklıkta buldular. Önlerinde bir çayır alabildiğine uzanıp gidiyordu. İlerde Baverya Alplerinin etekleri gözüktüyordu. Solo nerede bulunduklarını kestiremedi. Allahın belâsı yerler hep birbirine benziyordu.

Jerry sanki korkuyormuş gibi yavaş bir sesle, «Solo, bak,» dedi.

İğri büğrü ağaçlar yüzünden evvelâ kızın neyi göstermek istediğini anıyamamıştı. Dikkatlice bakınca kızın oracıkta duran MIG avcı uçağını gösterdiğini farkettiler. Uçak yüksek dalların altında burnu çayıra dönük duruyordu. Uçağın bulunduğu yer Solo'yla kızdan yüzelli met-

re kadar bir uzaklıktaydı.

Etrafta kimse yoktu. Herhalde tünelin içindeki ziller çalmaya devam ediyor olmalıydı. Kaybedecek vakit yoktu. Ya önlerindeki imkânı kullanarak kaçabilirler veyahut kapana kısılmış gibi tekrar yakalanırlardı.

«Jerry, beni dinle.»

«Konuşmaya lüzum yok. Ne diyeceğini biliyorum. Koşalım.»

«Haydi. Eğer uçağın yanında nöbetçiler varsa bizi temizlerler. Zaten ölüme mahkûmuz. Jerry seninle tanıştığım çok memnunum.»

«Saçmalama. Kurtulacağız. O konuyu sonra tartışırız.»

Kızı kucaklıyarak hafifçe öptü ve koşmaya başladı. Jerry'nin peşinden koşacağını biliyordu. Başını eğmiş ve bacaklarının bütün kuvvetiyle hayatının en büyük yarışını yapıyormuş gibi koşuyordu. Arkaya bakmakta hiç bir mâna yoktu. Bir an için bile duracak olsalardı otomatik silâhlara yem olurlardı. Sürpriz ve zaman onların tarafına işliyordu.

Solo vaktiyle kolejde yüz metre koşusuna girmişti. O yarışı birincilikle bitirdiği aklına geldi. Şeride göğsünü verip bu dereceyi almadan evvelki son adımlarının verdiği helecânı unutmamıştı. Kalbi yuvasından fırlıyacakmış gibi çarpmıştı. Şeride dayandığı zaman bütün kolejin onu alkışlamasının verdiği zevki de hiç unutmamıştı. Kalbi yuvasından fırlayacakmış gibi çarpmıştı. Şeride dayandığı zaman bütün kolejin onu alkışlamasının verdiği zevki de hiç unutmamıştı.

Şimdiki koşusu da onun gibi bir şeydi.

Ayaklarının altındaki çayır bir şerit gibi geriye doğru uçuyor ve önündeki uçak da ona yaklaşıyordu. Bir ta-

raftan da bir yerden ateş edilmesini bekliyordu. Bütün vücudu gergin bir yay gibiydi. Helecandan neredeyse düşüverecekti. Jerry'nin arkasından onu takip ettiğini hissediyordu. Gözleri ile ancak sağırı ve solunu doksan derecelik bir açı içinde gözliyeabiliyordu. Önünde şüpheli bir şey göremiyordu. Arkasından korkuyordu.

Arka arkaya iki silâh sesi işitildi ve bu seslerle beraber kurşunlar ayaklarının hemen yakınına saplandı. Arkasından iki el silâh daha atıldı.

Son bir gayretle uçağa ulaştı ve arkasına baktı. Jerry tam o sırada ona yetişti ve sendeledi. Solo hemen onu kucakladı. Bir kenara iterek tabancasını doğrulttu. Biraz evvel ayrıldıkları dağın eteğinde iki nöbetçi ellerinde tüfekler nişan alıyorlardı. Tabanca menzilinden çok uzakta olmalarına rağmen Solo silâhı o tarafa doğru boşalttı ve adamların kendilerini yere attıklarını gördü.

Vakit geçirmeden Jerry'yi uçağın kanadına aktardı ve pilot yerine adeta fırlattı. Uçak yalnız bir kişilikti. Şimdi onu hesaplamanın hiç de sırası değildi. Kız içeri yığıldı. Koşmanın verdiği çarpıntıdan başka birşeyi yoktu.

«Ben bu uçağı kullanamam.»

«Senin kullanmana lüzum yok. Ben biliyorum. Bir kenara büzü. Kalkacağız.»

Bir taraftan kendisi pilot yerine geçerken tabancasını yeniden nöbetçilere doğru boşaltmayı ihmâl etmedi. Adamlar şimdi uçağa doğru koşmaya başlamışlardı. Solo telâş etmeden uçağın aletlerini yokladı. Aletlerin üzerindeki yazılar Rusça idi amma uçak uçaktı. Bir iki saniyelik uğraşmadan sonra jetleri ateşliyecek düğmeleri buldu. Allah-tan, Kore'de iken düşen MIG uçakları arasında, Solo bir-

liğinin keşif için bulunduğu Yalu nehri kenarında bir yerde rastladıkları bir MIG'i iyice tetkik etmek fırsatını bulmuştu.

Grav, grav.

Uçağın havalandırırken çıkardığı gürültü arasında patlayan iki silâhın sesi kaybolup gitmişti. Roketler büyük bir gürültüyle çalışırken Solo tabancası ile iyice nişan aldıktan sonra nöbetçilerin üzerine boşalttı ve bir tanesinin elindeki silâhı düşürerek yere yuvarlandığını gördü. Öteki onlara doğru koşuyordu. Solo bütün dikkatini yerden kalkmaya verdi. Jerry Solo'nun bacakları altında yerde büzülmüş duruyordu. Solo gaza bastı. Uçak birden ileri fırladı ve jetlerin gürültüsü herşeyi kapladı.

Uçak bir kaya parçası gibi fırlamıştı. Tekerlekleri yerden kesildi. Güneş Solo'nun yüzünde parıldadı. Önlerinden gökten başka bir şey yoktu.

Aşağıdaki nöbetçi silâhını havaya çevirmiş son bir defa ateş etmek çabasındaydı.

«Jerry, uçağın radyosunu çalıştırabilir misin? NATO radarıyla temasa geçmemiz lâzım. Yoksa havada bir MIG uçağını görürlerse evvelâ ateş ederler ondan sonra sorgu sormaya başlarlar. Ne oluyorsun, Jerry? Birşeyin mi var?»

Dikkatli bakınca kızın elinin kan içinde olduğunu gördü.

«Ne oldu yaralandın mı?»

Kız mırıldanarak, «Önemli bir şey değil,» diyerek yorgun ve bitkin bir halde gözlerini kapadı.

Solo motorun çıkardığı gürültü arasında ağız dolusu küfür savuruyordu.

Golgotha sırtına yeni bir pelerin almış kısa dalga bir

alıcı ve verici radyonun başında idi. Yüzünde büyük bir nefret okunuyordu. Bir insan sesinden başka her şeye benziyen sesinden kızgınlığı belli oluyordu.

Elinden iki esirini kaçırdığı odada kendine geleli bir saat olmuştu. Hırsından kendi kendini yiyordu. Nöbetçilerden Solo ve yanındaki kızın MIG uçağını yakalıyarak kaçtıklarını öğrenmişti. Tüneldeki zil tertibatı ve levha bir işe yaramamıştı. Bu Solo kurnaz bir adamdı. Bunu kendi gözü ile de görmüştü. Zaten o zamana kadar kaç defa Kurula U. N. C. L. E.'nin yabana atılmıyacak bir teşkilât olduğunu söylememiş miydi?

«Tekrar ediyorum ve ısrar ediyorum M plânını tatbik etmek zamanı geldi. Vakit geçirecek zaman yok. Elimizde istersek bütün dünyayı dümdüz edecek bir silâh bulundurduğumuzu Demokrasi dünyasına göstermek lâzım. U ve S tatbikatı yeter olmalıydı amma o kadar ufak yerlerde yapıldı ki istenen telâş doğurmadı. Sadece silâhımızın kuvvetini denememize yaradı. Artık daha büyük hedefleri ele almak zamanı geldi. Bu itibarla Kurula saygı ile ve ısrarla tavsiye ediyorum. M plânı hemen tatbik edilmelidir.»

Radyonun vericisinden bir ses yükseldi.

«Stewart Formes'in cesedi?»

Golgatha keyifli keyifli gülerek cevap verdi. «Cesetten bir şey anlıyamazlar. İskeletten ne öğrenebilirler ki. O taraftan korkulacak bir şey görmiyorum.»

«Üstünde hiç bir yerde bizim ilâçtan saklı bulunmadığına emin misin?»

«Muhakkak. Ölürlen ancak giyinmeye vakit bulabildi. Yalnız tuhaf bir şey oldu. Bizim araştırma uzmanları bir tetkik etseler iyi olur. Herhalde üzerinde tatbik ettiğimiz ilâç dengesini o kadar bozmuş olmalı ki telâşla elbisesini ters giymişti.»

«Anlamadım. Tekrarlar mısınız?»

Golgotha, Formes'in ölürken elhisesini nasıl ters giymiş olduğunu ve Napoleon Solo cesedi teslim alırken bunun ortaya çıktığını etraflıca anlattı.

«Mükemmel, Golgotha, mükemmel. Kurul bu neticeden memnun olacak. Keşfettiğin ilâcın bir sonucu tabî. Belki hakkın var. Plânı tatbik etmek gerekiyor.»

Golgotha'nın iskeletinki gibi gözleri parladı.

«Plân M'nin tatbikini teklif edeceksiniz demek?»

«Evet. Teklif etmem ihtimali kuvvetli. Zaten benim kanıma göre de harekete geçmek zamanımız geldi.»

Golgotha sevinçli bir sesle, «Beni sevindirdiniz. Napoleon Solo işine gelince, ben onun hakkından gelirim. Çok geçmeden ortadan kalkar. Nihayet becerikli bir ajandan başka bir şey değil.»

Radyodaki ses Solo üzerinde durmadı. «Nasıl istersen öyle yap. Yarın bu saatte yine konuşuruz.»

«Allaha ısmarladık.»

«Güle güle, Golgotha.»

Kulaklarının yerinde iki tane yumru bulunan iskelet kafalı adam radyonun kulaklıklarını çıkardı. Ağzını çirkin bir şekilde aralıyarak sırttı. Çok geçmeden onun ne kadar büyük bir dâhi olduğunu bütün dünya öğrenecekti. Ardıç teşkilâtında da Kurul üyeliğine yükselmesi gerekiyordu.

Plân U Utangaville'di.

Plân S Spayeroow.

Plân M Münich olacaktı.

Solo MIG uçağını yere inmeye mecbur etmek için önlerine çıkan iki devriye uçağına çarpmadan konmak için

manevraya başladı. Portakaltepe'den ayrılalı yirmi dakika olamamıştı ki bu uçaklar önlerine çıkmış ve MIG'in iniş geçmesi için işaretler vermeye başlamışlardı. Bunlar Cesna tipi ve MIG'e nazaran daha yolsuz uçaklardı. Solo isteseydi gaza basar ve onları geride bırakırdı. Fakat, bunların hava kuvvetleri uçaklarını harekete getirmeleri ihtimali vardı. Sonra, Jerry baygındı. Hemen doktora ihtiyacı vardı. Bu itibarla radyo daki ses sert bir şekilde aşağıda görünen hava meydanına inmesini emir edince bunu dinlemekten başka çare görememişti.

Meydan Almanya'nın bir yerinde olması gerekirdi. İnce ve uzun iniş pisti gözüküyordu. Solo iniş takımlarını indirdi, uçağın hızını kesti ve beklemeye başladı. İnişler kalkışlara nazaren daima daha ustalık isteyen bir işti. Üç yüz kilometre bir hızla yere doğru inmek çocuk oyuncağı değildi.

Nitekim öyle de olmadı.

MIG yere değince lâstik bir top gibi fırladı. Fakat Solo lâstiklerinden duman çıka çıka uçağı durdurmaya muvaffak oldu. Bundan sonraki herhalde kolay bir iş olacaktı. Durumlarını NATO mensuplarına bir kere anlattılar mı öteki kendiliğinden gelecekti. Pilot yerinden her tarafı tutulmuş bir halde kalktı ve Jerry'yi kalktığı yere oturttu. Bir MIG avcı uçağı tabiidir ki etrafta kaynaşma yaratacaktı. Etrafına bir bakındı. Pistin ucunda bir İdare binası vardı. Yanında da alçak ve oldukça büyük bir hangar bulunuyordu. Burası belki strateji bakımından önemli bir meydan olmalıydı. Fransa batıya düşüyordu. Arkada görünen yüksek sıra dağlara bakarak nerede olduklarını tahmine çalıştı. Daha fazla bakınmaya vakit kalmamıştı. Ufak meydan birden kaynaştı.

İdare binasından ellerinde tüfekler bulunan üniforma-

lı insanlar uçağa doğru koşuyorlardı. MIG'i inmeye mecbur eden iki uçak da arka arkaya inişe geçmişler ve MIG'in yanına gelip biri sağına ve diğeri soluna burunları MIG'e çevrilmiş olarak durmuşlardı. Solo daha beklemeden uçaktan aşağı atladı. Jerry Terry kollarında görüldüğünden ağır geliyordu.

Arkasında silâhların tetiğe alınmasının sesini ve ondan sonra damarlarındaki kanı birden donduruveren tanıdığı bir sesi işitti.

«Mr. Solo tekrar buluştuk, değil mi? Görüyorsunuz ya ben öyle çabuk çabuk ortadan kaybolacak bir kimse değilim.»

Olduğu yerde dona kalmıştı. Sesin sahibini tanımıştı. Ağır ağır o tarafa dönerek, «Vay, vay, dedi. Nasıl yakınlarda yeniden vızıltılı sesler işidiyor musunuz?»

Karşısında duran ve üzerinde resmî bir üniforma bulunan Denise Fairmounttan başkası değildi. Külot pantolon, çizme, belinde Lugar tabanca her şey tamamdı. Bu üniforma altında bile güzelliği göze çarpıyordu.

«Evet Mr. Solo. Bu sefer el bende. Alın içeri götürün. Kız belki baygınlık numarası yapıyordur. Sonra Mr. Solo'yu odama getirin, ona soracaklarım var.

Napoleon tevekkülle omuzlarını kaldırdı.

Yine karşısına Ardıç çıkmıştı. Bu sefer kuzu gibi ellerine düşmüştü.

ÖLMEDEN BENİ ÖP

Solo'nun sorgusu meydana indiklerinden on dakika sonra başladı. Bir taraftan tekrar Ardıçların eline düştüklerine üzülmekle beraber diğer taraftan şükrettiği şeyler de vardı. Bir kerre Denise burada amir bir durumda görünüyordu. sonra Solo'yu yalnız başına sorguya çekmek istemişti.

«Denise, üstündeki üniformaya rağmen bir subay gibi durmuyorsun. Amma, ben seni bu üniforma ile de güzel buluyorum. Fakat, bana soracak olursan lame gümüş renğindeki elbiseni her zaman tercih ederim.»

«Lûtfen, alayı bırak. Biz her ne kadar burada yalnızsak da bir düğmeye basmam kâfi. İçeriye nöbetçiler dolar. Sonra, gördüğün gibi silâhlıyım.»

Solo arkası dik tahta bir iskemleye oturuyordu. Denise onu bina içindeki bu ufak odaya getirmiş ve kendisi masasına geçmişti. Elindeki tabancayı Solo'nun kalbine doğru tutmaktan bir an bile kalmıyordu. İyice hesaplamadan

anî bir harekette bulunmak her halde doğru olmayacaktı. Kız da bunu biliyordu.

Başındaki kasketi çıkarmış ve masanın üzerine koymuştu. Saçlarını başına yakışan bir topuz halinde arkada toplamıştı.

«Paris'te bana albay rütbesinde olduğunu söylemen gerekirdi. (Alaylı bir edâ ile devam etti. «Oteldeki odada askerlik oynardık. Ben sana hep selâm verir ve önünde geçit resmi yapardım.»

Denise kaşlarını çatarak Solo'ya baktı :

«Evet albayım. Şimdiye kadar yirmi yedi kişi öldürdüm. Zamanı gelince seni de öldüreceğim. İcabederse daha da öldüreceğim. Paris'teki otelde beraber geçirdiğimiz birkaç saatlik samimî zamana güvenmemen için bunu şimdiden haber vereyim. Sen o zaman bana verilmiş bir görevdin. Hâlâ da öylesin. Benim için başka hiç bir şey olmadın. Bunu bilmeni isterim Napoleon Solo.»

«Madem ki sen söylüyorsun öyle olsun, albayım.»

Bu konuşmayı yaparken oturduğu iskemle ile kız arasındaki uzaklığı tartmış ve ne yapabileceğini düşünmüştü. Esefle bu büroda bir şey yapabilmek imkânı olmadığını görmüştü. Oda o kadar ufaktı ki Solo'nun en ufak bir hareketinde kızın tetiği sıkması yeterdi. Yirmi yedi kişinin canına kıymış bir kadın için bu hiç de zor bir şey değildi.

«Solo, söyleyeceklerini merakla bekliyorum.»

Solo güldü. «Karşımda beni dinlemeye razı birini gördüğüm için memnunum. Pek iyi, kız ne olacak? Onun birşeyden heberi yok.»

«Kendine geldiği zaman buraya getirecekler. Birbirleriyle ilgili iki esir olunca insan umduğundan fazla şeyler öğrenebilir.»

«Sola, omuzunu silkti. «Kız beni ilgilendirmez.»

Denise Fairmount bir kahkaha attı. «Kim bilir, belki. Fakat bana ikinizi de sorguya çekmem için emir verdiler. Elinden kaçtığınız adam bu fırsatı kullanamadı. Kaçtığınız haberi gelince beklemeye başladık. Senin bu kadar kolay ağımıza düşeceğini ummamıştım.»

«İşte karşıdayım. Ne istiyorsunuz?»

«Bana bildirdiklerine göre bir liste verecekmisin.»

«İstedığınız bu kadar mı? Ben milyonlarca insan ismi biliyorum. Birer birer sayayım. Daniel Boone, George Washington, Dwight Eisenhower, halam Trudy...»

Kız, üniformasının verdiği emniyetten biraz kaybetmiş olarak bağırdı. «Dur. Maskaralıkla bir şey kazanamazsın. Kızı gözünün önünde işkence ile öldürelim mi? Pek hoşuna gidecek bir manzara olmaz.»

«Hoşuma gidecek başka birçok şey var.»

Masanın üzerinde siyah bir telefon vardı. Kızın gözü ikide birde bu telefona kayıyordu. Telefonda bir haber beklediği belli idi. Solo, üzerine atılayım mı? diye aklından geçirdi. Aralarındaki uzaklık çoktu. Delilik olurdu. Başka bir çare bulmalıydı.

«Senin gibi güzel bir kız bu casusluk işinde ne arıyor, kuzum?»

«Yaptığım işin sonuna güveniyorum. Sen de böyle bir amaç peşinde değil misin? Bu başlı başına bir sebep. Sonra günü gelecek...» birden kendini tuttu ve sustu.

«Devam et, devam et. Ne demek istediğini biliyorum. Bugün Avrupayı elimize alacağız ondan sonra da Dünya diyecektin değil mi? Bu söz artık tekrarlına tekrarlına bıkkınlık verdi. Şimdiye kadar kaç kişi bu lâfları etti.»

Kızın gözleri ateş gibi yanıyordu. «Sen aptalın birisin.» Elindeki tabancayı sallıyarak, «Seni şimdi bir kurşunda yere serer ve kaçmağa yeltendi onun için vurmağa

mecbur oldum derim,» dedi.

«Neden yapmıyorsun? İstersen sana yardım edeyim. Masanın üzerinden sana uzanıp seni öpmeye kalkayım.

Denise dudaklarını ısırdı. Yüzüne kan hücum etmişti. «Hayır, yerinden kapırdama. Beni kandıramazsın. Oteldeki maceramızı unut. Senin gibi yüzlerce erkek var. Ben daha çok gencim.»

«Hiç meraklanma, cicim. Bu iş seni vaktinden evvel ihtiyarlatır. Bana inan.»

«Senden istediğim tek şey U. N. C. L. E. teşkilâtının yerleri ve ajanların isimleridir.»

«Özür dilerim. Bugünlerde aklımda hiç isim tutamıyorum.»

«Görürüz.»

O sırada telefonun zili çaldı. Kız ahizeyi yavaşça eline alarak dinledi. «Öyle mi? Pek iyi, hemen şimdi.» Telefonu yerine koydu. Kızın yüzündeki ifadeyi Solo hiç beğenmedi.

«Solo, fikrini değiştirmiyor musun?»

«Ben öyle kolay kolay fikir değiştirmem. Beni kısa bir zamanda da olsan her halde iyi tanıdın.»

Kız ayağa kalktı. Sol eliyle kilot pantolonunu düzeltti ve kemerini oynattı. Tabancayı Solo'nun göğsüne çevirerek emir verdi.

«Ayağa kalk ve şu kapıdan dışarı çık. Sen istediğimiz malûmatı verinceye kadar güzel arkadaşın ne kadar işkenceye dayanabilecek bakalım. Doktorumuz yarasını sarmış ve ayıltmış. Bakalım işkenceye o ne kadar dayanacak.»

«Kancık bir köpekten hiç farkın yok.»

Denise tabancayla işaret ederek «yürü,» dedi. Solo iskemleden kalktı ve ellerini açıkta tutarak kapıya doğru ilerledi.

Kapının arkasında ne bulunduğunu bilmiyordu.

Dışarıda karşılaştığı manzara umduğundan da kötü idi. Kapıdan az ışıklı bir koridora giriliyordu. Koridor ise demin gördüğü alçak hangara gidiyordu. Solo'nun burnuna benzin ve yağ kokuları geldi. Bunlardan başka yanan bir lâstik kokusu da vardı.

Hangarda uçak yoktu. Geniş kapıları ikiyana açık duruyordu. Dışarda alan ve ilerisinde yeşillik gözüküyordu.

İçerde Jerry Terry ile birlikte sadece iki tane asker vardı. Hangarın ortasında bir yarım daire şeklinde duruyorlardı. İlk bakışta ne yaptıklarını görmedi. Denise elindeki tabancayla Solo'yu ileri doğru itince gördü. İki asker Jerry'nin iki yanında kollarına girmiş onu ayakta tutmağa çalışıyorlardı. Kız düşmemek için ayaklarını açmış öyle duruyordu. Yüzü bembeyazdı. Omuzundaki sargıya rağmen etrafına ilgi ile bakıyordu. Gördükleri onu korkutmuş olacak ki ağzı sıkı kapalı duruyordu.

Hangarın ortasında madenden mangal gibi bir yer vardı. Burada kızgın bir sıcaklık veren bir şey yanıyordu. Mangala yaklaştıkça sıcaklık bir dalga gibi yüzüne çarptı. Mangalın içinde sobalarda kullanılan demir ateşten bembeyaz olmuş duruyordu. Demirin sapından çıkan bir elektrik kordonu duvarda bulunan bir prize bağlıydı. Jerry'yi tutan askerlerin yüzleri kaskatı ve ifadesizdi. Solo, bunların terbiye edilmiş birer hayvandan farkı olmadığını düşündü. Jerry gibi güzel ve genç bir kıza kıllarını kıpırdatmadan bıçağı batırmaktan çekinmiyecek kadar vahşi insanlar olduğuna şüphe yoktu. Veyahut, ateşte bembeyaz olmuş demiri alıp kızın derisi üzerinde marka yazar gibi gezdirecekleri muhakkaktı.

Denise Fairmount Solo'nun daha ilerlemesine engel oldu. Onu gözünün önünde tutabilmek için önüne geçti.

«Solo, bu gördüklerinin mânasını sana anlatayım mı?

İstersen bu tarifi Miss Terry'nin alnına ateşle yazalım.»

«Ne yapmak istediğinizi anlıyorum. Ben istediğiniz malûmatı size vermezsem siz de arkadaşım kızı kebab yapacaksınız.»

Jerry Terry sinirli sinirli yutkundu. Başıyla hayır dediye de gözleri ateşten bir türlü ayrılmıyordu.

«Solo, sen zaten benden hoşlanmamıştın. Onun için bana yapacakları eziyet senin kılını kıpırdatmıyacak nasıl olsa.»

Denise Fairmount atıldı ve hırsla bağırdı. «Sen sus aptal. Eğer isterse seni işkenceden kurtarabilir.»

Denise kıza bakarken Solo ona doğru bir adım attı. Kendisine bakan nöbetçilerin önünde daha fazla yaklaşmadı. Denise Solo'dan bir kol boyu ötedeydi. Amma...

Solo öksürdü. «Denise pekâlâ parsayı kazandın. Şimdiye kadar kimseye ihanet etmedim amma...»

Denise hayretten kendini alamıyarak Solo'ya doğru şiddetle döndü. Onun bu kadar çabuk yelkenleri suya indireceğini tahmin etmemiştir. Şaşkınlıkla bir an için olsun dikkati dağılmıştı.

Solo aniden yine bir Judo oyunu ile kızın eline sağ ayağıyla bir tekme savurdu. Tabancanın tam kabzasına vurmuştu. Kızın elinden fırlıyan tabanca havada bir daire çizerek Solonun başı ucundan uçuyordu ki Solo havada yakaladı. Elinde hemen çevirerek kabzasından yakaladı ve parmağını tetiğe dayadı.

Denise bir çığlık atarak yere düştü. Askerler Jerry'yi bırakarak silâhlarına sarıldılar. Silâhları omuzlarında asılı durmaktaydı. Daha ellerini tüfeklerin kayışına dokundurmağa vakit bulamadan Solo'nun elindeki tabanca onlara doğru çevrilmişti.

Askerler körü körüne hareket eden cinsinden adam-

lardı. Solo'nun elindeki tabancanın üzerlerine çevrilmiş olduğunu gördükleri halde yine silâhlarına sarıldılar. Jerry'yi tutan kalmayınca kız olduğu yerde yığıldı. Denise ise duruma tekrar hakim olmak kaygusuyla deli gibi ileri fırladı ve kızgın demire el attı.

Solo'nun birinci kurşunu askerlerden birinin göğsüne girdi. İkinci kurşun ikinci askerin tam alnının ortasına isabet etti. İkisi de daha yere düşmeden ölmüşlerdi.

Ortada Denise Fairmount kalmıştı.

Eğer olduğu yerde dursaydı ve karşısındaki adamın amansız bir nişancı olduğunu ve o kadar yakından nişan almadan bile onu vurabileceğini bir an için olsun düşünebilseydi Solo ateş etmiyecekti. Kızı vurmayı hiç arzu etmedi. Belki ilerde işine yarayabilirdi. Fakat Denise şuuru-
nu kaybetmiş gibiydi. Elindeki demiri kıvılcım saçan bir süngü gibi Napoleon Solo'ya saplamak için ileri atılmıştı. Solo daha fazla düşünmeye lüzum görmedi. Nişan bile almaya vakit bulamadı. Tabancasından çıkacak tek bir kurşun karşısındaki deliyi durdurmaya yeterdi.

Tabancasını bir kere ateşledi.

Solo durdu ve kıza baktı. Denise Solo'nun onu vurmamasını hiç beklemediği için yüzünde bir şaşkınlık ve aldığı yaranın acısıyla karışık bir ifade belirmişti. Elindeki demir yere düştü ve etrafa kıvılcımlar saçıldı. Denise Fairmount elleriyle belindeki kemeri, sanki onu ayakta tutacakmış gibi ve ölmesine mani olacak bir tutanakmış gibi, sımsıkı tutarak yere yığıldı.

Solo, hiç bir ses çıkarmadan onun yerde yatan vücudunun üzerinden atlıyarak Jerry Terry'yi tuttu ve ayağa kaldırdı. Gözü hangarın kapısındaydı. O gün ikinci defadır ki canlarını kurtarmak için kaçmak zorundaydılar.

Çektiği acıya ve şaşkınlığa rağmen Jerry gözlerini

yerde yatan kızıdan ayıramıyordu.

«Solo —kızı öldürdün—»

Sabırsızlıkla cevap verdi. «Konferansını sonra verisin. Şimdi dışarda duran MIG'e binip buradan kaçmak lâzım. Başka bir şey düşünemiyorum.»

Jerry yarı serseni bir halde Solo'nun ne demek istediğini anlamıştı. Onu yarı iter,yarı sürükler dışarı çıkarmasına ses çıkarmadı. Alana geldikleri zaman Solo etrafına bir bakındı. MIG bıraktıkları yerde ve burnu kalkış yönünde duruyordu. Evvelce onları inişe zorlıyan iki uçak ortada yoktu. Alanda kendilerinden başka bir kimse yok gibiydi.

«Kendine geldin mi?» diye kıza bağırdı.

«Evet, evet.»

«Öyleyse durma ve arkana bakma. Şunu unutma ki ya biz, ya Denise'ydi.»

Jerry Terry başka bir şey demedi. Başını eğerek uçağa doğru ilerledi. Solo kızı takip ederken ortalığa kimsenin çıkarak kaçmalarına engel olmaması için içinden dua ediyordu. Ancak uçak havalanınca tehlikeyi atlatmış olacaktı.

Bu duasını yaparken alanın ikiyüz elli metre aşağısındaki bir yoldan ağır bir kamyonun meydana döndüğünü gördü.

Sabırsızlıkla Jerry'yi uçağa doğru itti. Kızı büsbütün korkutmamak için beliren tehlikeden bahsetmedi.

Ne şaşılacak bir talih eseriydi ki yine tam bir selâmete kavuşacakları zaman bir köşeden onları yok etmeğe gelen insanlar ortaya çıkıyordu.

Daha fenası da vardı. Sabahki ağrıları yine başlamıştı. Vücudunu baştan ayağa kadar sarsan bir ağrı. Uçağa

nasıl bindiklerini ve nasıl havalandıklarını hatırlamıyordu bile.

Deniz aşırı Press Kulübündeki Partridge, barda barman Stanley'in hazırladığı içkiyi yudum yudum içiyordu. İçkisini bitirmemişti ki telefonda arandığını söylediler. İri omuzlarını ne yaparsın? der gibi bir kere kaldırıp indirdikten sonra tabureden indi ve telefonun başına gitti.

«Partridge konuşuyor.»

«Evvelce verilmiş bir parolayı kim tekrarlar?»

Birden dikkatini topladı. «Sen verirsin.»

«Milyonların işitmediğini kim söyler?»

«Ben söylerim.»

Karşısındaki sesin Napoleon Solo'nun sesi olduğunu anlamıştı. Bir kere parola oyununa başladıktan sonra sonuna kadar götürmekten başka çare yoktu.

«Kimde ikinci bir bıçak vardı?»

«Birincisi kimdeyse onda.»

Solo, «Billy, acele yardımına ihtiyacım var.» dedi.

«Sırala arkadaşım seni bekliyorum.»

«Bir, Landry'nin meydanındayım. Uçağı parçalandığı için ona bin dolar borçlandım. Yerine bir MIG uçağı getirdiğim halde kabul etmiyor. Fransız hava kuvvetleri Fransa'ya bu uçağı getirdiğim için ateş püskürüyor. İki, yanımda çok hasta bir kız arkadaş var. Eğer hemen bir doktor bulamazsak ölmesi ihtimali var. Üç, dünyanın durumu kötüleşiyor. Amcaya haber ver. Benden haber alamadığı için her halde meraktan ölmektedir.»

«Landry'yi hal ederim. Solo, aferin sana. Amcana haber vereceğim. İki saate kadar oradayım. O zamana kadar beklileyebilir misiniz?»

«Başka ne çaremiz var. Billy sağ ol.»

Partridge güldü. «İşine inançla sarılan insanları Allah her zaman koruyor. Solo, başka bir arzun var mı?»

«Hepsi bukadar. İlk kaygum kız.»

«Yola çıktım bile.»

Partridge telefonu yerine koydu. Elinde tuttuğu martiniyi bir yudumda yuvarladıktan sonra oradan yıldırım gibi fırladı.

Barmen Partridge'nin bu kadar hızlı gittiğini şimdiye kadar hiç görmemişti.

İllya Nickovetch Kuryakin kederliydi.

New York'ta Batı Yakasındaki apartımanındaki odasını bir aşağı bir yukarı arşınıyor ve yapacak bir şey arıyordu. Büroda geç vakte kadar çalışmış olmasına rağmen yerinde duramıyordu. Stewart Formes'in cesedinden birçok şey öğrenmişlerdi. Solo'nun cesedin ayak parmakları arasında bulduğu kapsülün ilk analizinde vardıkları sonuç doğru ise şu zavallı dünyanın başına gelecekler vardı demek.

Kuryakin Napoleon Solo'yu düşünmeye çalışıyordu. Teşkilâтта başka bir ajanla sıkı arkadaşlık kurmak fena bir şeydi. Bir görev sırasında işler sarpa sarmaya başlayınca, insanın o arkadaşının yanında bulunamaması ve ona yardım edememesi kadar üzücü bir şey olamazdı. Kuryakin Rusyada doğmuş olduğundan o millete has olan kötümserlik duygusundan bir türlü kurtulamamıştı. Diğer taraftan Napoleon Solo gibi tecrübeli bir ajan öyle her tehlikeye kolay kolay boyun eğecek bir insan değildi, amma...

Stewart Formes'in cesediyle kapsül işi yine aklına gelince kaşları çatıldı. Bu beklemek işi yok mu, insanı çileden çıkartıyordu. Boşuna vakit geçirmektense bir şeyler yapmak lâzımdı. Bunu şefin de takdir etmesi gerekirdi.

MEZARLIK YOLCULUĞU

Londra'da sis yeni şehrin üzerine çökmüştü. Sisle karışık rutubet binaları kaldırımları, şehrin tarihsel yerlerini adeta sarmış ve yapışmıştı. Başka yerlerde sis arada sırada azalır ve çoğalır oradan oraya geçer durmadan yer değiştirirdi. Halbuki Londra'nın meşhur sisi bir defa indimi çöreklenip kalıyordu. Şehrin büyük otellerinden biri Cumberland oteli sisin en kalın olduğu bir yere düşmüştü. O taraflarda insan burnunun ucunu bile göremez bir hale geliyordu.

Bu otelin dördüncü katında ve birkaç odalı bir daire-sinde Waverly odalardan birinde üstünde cam bulunan bir masanın başına geçmiş adamlarıyla müzakere halindeydi. Waverly'nin üzerinde her zamanki ütüsüz yün elbise bulunmasına rağmen görünüşünde başka bir tazelik seziliyordu. Her halde ceketinin yakasına takmış olduğu kocaman karanfil bu değişikliği yaratıyordu.

Bulunduğu oda modern bir zevkle döşenmişti. Ötede

beride duran koltukların bazılarında sırayla Napoleon Solo, Jerry Terry ve İlyas Kuryakin oturmakta idiler. Solo'nun üzerinde koyu bir elbise ve boynunda koyu mavi ağır başlı bir boyunbağı vardı. Yüzü her zamanki gibi yakışıklı idi. Jerry Terry'nin ise bakır rengindeki saçları kırmızı bir bantla arkadan bağlıydı. Üzerinde güzelliğini ortaya vuran ve vücuduna iyi oturan yünlü bir elbise ile cicibici oturuyordu. Bu görünüşüne zıt bir manzara yalnız koltuklardaki beyaz sargıydı.

Kuryakin'in üstübaşı her zamanki gibi şapşal değildi. Tertemiz ve ütülü gri bir elbise giymişti. Odada bir ah-baplık havası esiyordu. Solo'nun sigarasından yine bol bol duman savruluyordu.

Waverly, Solo'nun söylediklerini şöyle derledi. «Demek en sonunda Partridge seni Fransa'daki zor durumdan kurtardı?»

Solo şefinin sözlerini hemen düzeltti. «Partridge bizi kurtardı.» Solo'nun anlattıkları arasında sıra Golgotha'ya gelince Waverly'nin ilgisi daha artmıştı. Kuryakin bile, Waverly'nin böyle irkildiğini hiç görmemişti.

«Golgotha mı? Bu işte onun parmağı olacağını zaten tahmin ediyorduk. Ardıç teşkilâtının Golgotha gibi karışık bir adamı kullanacağı muhakkaktı.»

Solo, Jerry Terry'ye gülümsiyerek bakıyordu. MIG uçağında geçirdikleri serüveni hatırladıkça ürpermekten kendini alamıyordu. Bilmediği uçuş aletleri arasında, bir eli levyede öteki eli kızın omuzundan akan kanı durdurmak için yarasının üzerinde tampon gibi tutmak zorunda uçağı Fransa'da yere indirinceye kadar çektiği sıkıntıyı kolay kolay unutamıyacaktı. «Şimdiye kadar Golgotha adını işitmemiştim.»

«Kuryakin, bildiklerini anlat.»

Genç Rus uzman Solo'ya ve kıza gülerek döndü.

«Napoleon, Golgotha bizim Formes neyse o da karşı tarafın öyle bir uzmanıdır. Son derece zeki ve bilgili bir kimyagerdir. Dosyalarımıza göre hayatı 1954'de Budapeşte'de çalıştığı bir laboratuarda büyük bir patlama sonunda ortadan kayboluncıya kadar izlenmekteydi. Bazıları onun patlamada yanma sonunda yüzünün ve vücudunun derin yaralar aldığını ve ölümden kurtulduğunu sanıyorlardı. Ardiç'ta ortaya çıkar diye bekleyip duruyorduk. Tam onların işine yarayacak bir tiptir, bilgili, hayata küskün ve kendi alanında isim yapmak hırsıyla yaşıyan bir adam.»

«Utangaville ve Spayerwood'ua insanları ortadan kaldırdığını sandığımız yeni bir ilâcı bulmuş olmasından mı korkuyorsun?»

«Napoleon, şimdiki duruma göre bu inancımı kuvvetlidir. Adam şeytanın biridir. Laboratuarda bulduklarımız bizi korkutuyor. Sana doğrusunu söylemek gerekirse bu ilâçların nerede saklandığını bulamazsak dünyanın sonu geldi sayılır.»

Solo kaygı ile Waverly'nin yüzüne bakarak sordu. «Formes'in üzerinde bulduğum kapsül mü?»

Şef kötümser bir eda ile, «Evet Solo,» dedi. «Korktığımız başımıza geldi. Ardiç teşkilâtı insanlarda kanı çürüten zehirli bir ilâç buldu. Bununla zehirlenen insan aklının dengesi bozularak ne yaptığını bilmez bir hale geliyor. Üzerinde tecrübe yaptıkları artık gün gibi açık olan o zavallı iki köyün halkı kim bilir ne halde öldü. O denemelerden sonra ilâcı daha mükemmel bir hale soktuklarına şüphe yok. Ölen bir insanın normal süre yerine yirmi dört saatten daha az bir zamanda çürümeye başlamasını

sağladılar. Bunun isbatını Formes'in cesetinde gördük. «Şimdi sade bir iskelet kaldı.»

Solo elinde olmadan bir titreme geçirdi. «Kapsülde ne vardı?»

«Kapsülün kimyasal alışımının sana ne faydası var? Sadece şunu söyleyeyim ki şimdiye kadar bilinen bir ilâç değil. Laboratuvarda alışımın elemanlarını parçalamaya çalışıyorlar. Bizim şimdi bildiğimiz, sadece bu zehirin ne yapabileceğidir. Formes'in cesedini gördükten sonra kobaylar üzerinde deneme yaptım. Üç saatte iskelet oldular. Bu zehirli ilâç Ardıçların elinde ise halimiz haraptır.»

Solo düşünceli düşünceli «Demin ilâcın nerede saklandığını bulmazsak demıştin değil mi?» diye sordu.

Waverly, «Evet,» diye tasdik etti. «Bu on'arın usulü. Bütün dünyayı alt üst edecek kadar bu ilâçtan yapıp bir yerde saklamış olacaklar.»

Jerry Terry lâfa karıştı. «Bu kadar ufak kapsülleri insan nereye olsa saklar. İnsan onları bir yerde görse bile ikinci defa bakmaya lüzum görmez. O kadar masum görünüşlü ve alelâde ilâç kapsüllerinden farksızdır!»

Waverly yanında bulunan üç kişiye bir müddet şefkatle baktı durdu. Elinin parmaklarını masa üzerinde birleştirmiş öyle bakarken adeta yumuşak bir hâl almıştı. İş arkadaşlarını çok sevdiği bakışlarından belli oluyordu. Karşısındakiler Waverly'nin o anda duyduklarını hiç bir zaman anıyamazlardı. Formes'in cesedini Amerikaya götürürken jet borbarduman uçağında tabutun kapağını açıp da Formes'i o halde gördüğü zaman geçirdiği şok hâlâ aklında idi.

Solo, «Mr. Waverly, Oberteisendorf'taki o mezarlıkta bir şey olmalı,» dedi. Mezarlığın üzerinden şöyle bir uçalım deyince başımıza gelmiyen kalmadı.»

«Solo doğru söylüyorsun amma, biz o mezarlık işini araştırdık. 1922'de yapılmış. İkinci Cihan savaşında bizimkiler dokunmamışlar. Kötü bir amaçla kullanıldığına dair elimizde hiç bir ipucu yok. Bana bak, Solo, kendi kendine öyle mezarları kazmaya sakın kalkışma. Başın derde girer. İngiltere ana kraliçesi bile kolay kolay bir mezarın açılmasına izin veremez.»

(Not : İngilizce de kraliçe karşılığı **QUEEN** kelimesidir. Mer. Waverly konuşurken bu kelimeyi kullanmıştır.)

Napoleon yüzünde bir irkilme izi belirterek «Queen mi dediniz?» diye sordu. Waverly Solo'nun yüzündeki ifadeyi görerek ilgi ile ona baktı. Gülümsiyerek, «Solo, Queen lâfını söz misali kullandım, dedi. Yoksa aklına bir şey mi geldi?»

«Durun biraz.»

Kuryakin arkadaşı ajanın kafasının nasıl işlediğini bildiği için araya karıştı. «Napoleon, ne var? Bir şey aklına geldi, nedir?» Jerry Terry şaşkınlıkla onların yüzüne bakıyordu. Üç erkeğin hallerinde birden bir elektriklenme olmuştu.

Waverly, Solo'nun üzerine fazla düşmemeğe çalışarak, «Napoleon, QUEEN sözünü edince hatırına bir şeyin geldiği muhakkak, dedi. Nedir? İyi düşün.»

«Durun, durun. Tabii, QUEEN sözünü edince aklıma birden bir fikir saplanıverdi. QUEEN, QUEEN. Tabii, başka bir mânası olamaz.» Heyecanla ayağa kalktı. «Polis romanları. Stewart Formes polis romanlarına ne kadar düşkündü, biliyorsunuz. Elinden düşürmezdi. Hatırladığıma göre bunların arasında en sevdiği yazar Ellery QUEEN idi!»

«Solo, devam et, devam et.»

Otel odasında bir aşağı bir yukarı dolaşan Solo'nun ayak seslerinden başka bir şey işitilmiyordu. «Bekleyin. Biraz düşüneyim. Aklıma gelenleri birer birer söyliyeyim. Belki bu şekilde bir sonuca bağlayabilirim. Elimizde ipucu olarak ne var? Stewart'ı elbiselerini ters giymiş olarak bulduk, değil mi? Cesedi o şekilde bulmamız bir tertip işi değil, tamam mı? Bu itibarla elbisenin bu şekilde ters olması onlarca hiç bir mahzur teşkil etmiyordu demek. Öyle olmasaydı, arkadaşımızın öldükten sonra bize bir mesaj vermek için böyle yaptığına hükmeder ve elbiselerini düzeltirlerdi. Şimdi anlamaya başladım. Ardıçlar elbiselere dokunmadılar, çünkü böyle ters giyilmiş olmasını Formes'in bunu ilâcın tesiri altında ne yaptığını bilmeden hareket etmiş olmasına bağlamışlardı da ondan. Böyle muhakkak. Yoksa elbiseleri öyle bırakırlar mıydı? Siz de anlıyorsunuz değil mi? Son dakikalarını yaşarken Stewart her halde çıplaktı. Belki de banyoda yıkanıyordu. Her halde bunu onlar biliyorlardı. Bir taraftan ölümle pençeleşirken zavallı adam bir taraftan da arkasından bize bir ipucu bırakmak için elbiselerini ters giymeye çalışıyordu. Onlarsa bunu akıl dengesini kaybetmesine bağlamış olacaklar. Halbuki, Stewart bu hareketleri yaparken akli yerinde bir iş görüyordu.»

Solo'nun heyecanı şimdi ötekilerine de sıçramıştı. Onu dinleyenler Solo'nun düşünme silsilesini bozmamak için nefes almaya bile korkuyorlardı.

«Stewart kendisinin polis romanlarına ne kadar düşkün olduğunu bildiğimi biliyordu. Hele Ellery Queen'in romanlarına düşkünlüğünü özellikle biliyordum. Keşfettiği şeyi bu yolla göstermek için yapılacak tek şeyi yapmıştı. Ayak parmaklarının arasında bulduğum zehirli ilâç kap-

sülünü bulmuştu. Eğer o elimize geçmiyecek olursa bu kapsülleri nerede bulabileceğimizi kendine göre açıkça bize anlatmış oluyordu. Bu şekilde hareket etmekle Stewart adeta kumar oynamıştı. Fakat attığı zar işte tutmuş oluyordu.»

Waverly sabırsızlıkla öksürdü. Solo gülüyordu.

«Sizi daha bekletmiyeceğim. Belki biliyorsunuzdur. Ellery Queen'in yazdığı polis romanları arasında en çok okunanı olan roman elbiseleri ters giydirilmiş bir cesedin ortaya çıkmasıyla başlar. Katil ölen adamın bir papaz olduğunu saklamak için yapmış. Cesedin elbiseleri arasında bir boyunbağının bulunmamasını öldürdüğü adamın elbiselerini ters giydirmek suretiyle polisi başka yollara götürmek için bir oyun olduğu sonradan anlaşıyor.»

Waverly sabırsızlandı. «Solo, papaz — boyunbağı. Bunların bizimle ilgisini anlamıyorum.»

«İzin verinde bitireyim. Dedğim gibi Ellery Queen'in bu kitabı çok meşhurdur. Binlerce defa basıldı. Dünyanın her tarafında kapış kapış satıldı. Önemli olan nokta. Stewart bırakmak istediği ipucunu bulmamızı istemiş. Bu kitabın adı..»

Jerry Terry elinde olmadan atıldı. «ÇİN PORTAKALLI ESRARI.»

«Tamam. İşte Stewart ilâçların nerede saklı olduğunu ve burasının yerle bir edilmesi gerektiğini bize bu yolda anlatmış.»

Odayı birden bir sessizlik kaplamıştı.

Kuryakin heyecanlı bir sesle söylendi. «Portakal. Ne karışık bir davranış, yarabbim.»

Waverly'nin ağzından son söz çıktı. «Portakaltepe Mezarlığı.»

Obertesendorf'tayız.

Kasaba karanlık içinde. Tek tük ışık yanıyor. Koyunlar ve inekler ahırlarında. Sabahın saat beşinde bir köy ıssızlığı hüküm sürmekte. Hava yarı kapalı bir halde ve arada sırada bir veya iki tane yıldız görünüyor.

Bütün bu sessizliğin içinde yalnız belediye başkanının evinde bir hayat eseri var. Odalarından birinde, perde arasından ışık sızıyor. Herr Müller'in bir misafiri var. Başkalarının sadece Herr diye tanıdığı ve yüzü korkunç bir iskeleti andıran bir adam.

«Lûtfen efendim, benden şimdi ne istiyorsunuz?»

Golgotha'nın sesi duyuldu. «Dostlarımdan biri öldü. Hemen gömülmesi lâzım.»

Tek elektrik lâmbasının ışığı altında Herr Müller'in yüzünde korku vardı.

«Bir ölü daha mı efendim?»

«Evet. Zavallı tümörden öldü. Beyin tümörü. Kurtulmasına imkân yoktu. Öldü ve kurtuldu.»

Herr Müller elindeki bardaktan şarap içerken, «Ya vah, vah,» diyordu. Karşısındaki bu korkunç ve pelerinli adamla böyle sabaha karşı konuşmaları onu çok korkutuyordu. Adamın verdiği para yabana atılacak kadar değildi. Onun emriyle daha ilk işi yaptığı zaman eline gıcır gıcır yüzbin yeni alman markı vermişti. Amma, şimdi, bu para bu adamın yüzünü görmeğe değer mi? diye düşünüyordu.

«Tabut sabahleyin arkadaşının cenaze evinde bulunacak. Her şeyin istediğimiz gibi yapılmasına dikkat edersiniz. Portakaltepe mezarlığına öğleden evvel varmanız lâzım. Anlaşmamız öyleydi, biliyorsunuz.»

«Evet, bundan evvel olduğu gibi.»

Golgotha kuru kuru güldü. «Ne o Herr Müller terli-

yorsun. Sıcak mı bastı?»

Başkan mırıldandı. «Evet efendim, biraz sıcak bastı. Zaten yorgunum. Yorulunca hep böyle sıcaklık geliyor.»

«Anlaşıldı.»

Başkan telâşla haykırdı. «Sakin yanlış anlamayın. Size bağlılığımı biliyorsunuz.»

«Bu bağlılığın bozulmaması senin için iyi olur.»

Golgotha'nın sesinde başkanı korkudan bayılacakmış gibi eriten bir tokluk ve tehdit vardı.

«İstediğiniz yapılacaktır, efendim.»

«Aksamasın. Başka tabutlarımızda var, hem de çok. Bazen bunları sahiden ölümler için kullandığımız da oluyor. Bunu da hatırlardan çıkarma.»

Başkan sap sarı kesilmişti. «Unutmam efendim.»

Golgotha ayağa kalkınca kocaman gölgesi yere bir hayalet gibi düştü. Ufacık odada sanki bir dev büyüklüğündeymiş gibi görünüyordu.

«Herr Müller, Oberteisendorf'un adı bütün dünyaya yayılacak. Meşhur olacaksınız. Bir gün gelecek insanlar birbirlerine haritada kasabanızı göstererek —İşte burada, bu kasabada baş'adı her şey— diyecekler. Oberteisendorf meşhur olacak. Anlıyor musun, Herr Müller? Şan ve şöret. Bunu hiç bir zaman aklından çıkarma.»

«Çıkarmam, efendim.» Başkan karşısındaki korkunç adamın geldiği gibi sessizce gitmesini istiyordu. O yanında durdukça büsbütün alçaldığını hissediyordu.

«Mükemmel. Saat onikide orada olacaksınız. Bir tabut. Portakaltepe mezarlığı. Tamam mı?»

«Geceniz hayırlı olsun Herr.»

Golgotha pelerinine iyice sarılarak oradan ayrıldı. O çıktıktan sonra Herr Müller bir istavroz çıkarmaktan kendini alamadı. Bunu adamla konuştuğu her zaman elinde

olmadan yapıyordu. Bardağını tekrar şarapla doldurarak bir yudumda içti.

Sabah o iğrenç işi yeniden yapmak zorundaydılar demek. Bunu durdurmak için elinden bir şey gelmediğini de biliyordu. O güzelim mezarlıklarına bu adamlar ne gömüyorlardı acaba?»

Herr Müller bunu bilemiyordu. Bildiği bir şey var o da Herr için yaptırdığı bu tabutların hiç birisinde ölü bulunmadığı idi. Cenaze gömme izin kâğıdında ne yazılı olursa olsun ve her gömülen tabutun başına ne biçim mezartası dikilirse dikilsin bu tabutlarda ölü bulunmadığı muhakkaktı.

Portakaltepe mezarlığı artık ölülerin mezarlığı olmaktan çıkmıştı.

BOMBALANACAK GÜZEL BİR HEDEF

Hazırladıkları cüretli bir plândı. Öyle olması gerekiyordu. Olaylar öyle bir dereceye gelmişti ki başka bir çözüm yolu yoktu. Waverly bu plânı yerine getirmeden fikir alması gereken hangi makamla görüştüyse hepsi aynı şeyi bildirmişlerdi. Zaten çözüm yolu en üst kademeden gelmişti : (Portakaltepesi mezarlığı hakkında ne biliniyorsa bir araya toplayın. Kendinizden emin olunca duraklamadan bu mezarlığı ortadan kaldırın. Bundan sonrasını bize bırakın.)

Böylece, bir hafta sonu, sisli bir gecede Amerikan Hava Kuvvetlerine bağlı bir C-47 tipi uçak Avrupa üzerinden Oberteisendorf'a doğru yol almaktaydı. Yolcu kompartımanında Napoleon Solo vardı. Bu sefer her zamanki gibi titizlikle giyinmiş bir halde değildi. Üzerinde paraşütle atlayış yapmaya elverişli bir elbise vardı. Başında başlık, gözlükler, pilot ceketı ve tulum pantolon, her şey tamamdı. Üzerindeki en önemli şey U. N. C. L. E. de X - 757 ola-

rak bilinen ve patlayınca dayanılmaz bir ısı çıkartan bir madde idi. X - 757 teşkilât tarafından icat edilmişti. Çıkarıldığı ısı düştüğü veya patladığı yerde dört metre derinliğine kadar ne varsa bir anda yok edecek bir kuvvette idi. Portakaltepe mezarlığında ustaca yerleştirilirse patladığı zaman mezarlıktan hiç bir eser kalmıyacaktı. Mezarlıktaki her şey, taş, toprak, tabutlar ve bilhassa içindeki kapsüller kül yığımına dönüşecekti.

Solo sanki bir savaşa gidiyormuş gibi hazırlanmıştı. Harita, tabanca ve komple bir ateşleme takımı. Bu takım da iki buçuk kiloluk Nitra macunu da vardı. Solo bu macunu ufak parçalara ayırarak vücudunun başka başka yerlerine yerleştirmişti. Bu macun bir araya getirilip bir tereyağı kalıbı gibi hazırlandıktan ve buna ateşleme kapsülü bağlanıp da ateşlendikten sonra tehlikeli bir patlayıcı olurdu.

Solo'nun karşısında merakla Solo'ya bakıp duran Jerry Terry, yanında ise Illya Kuryakin oturuyordu. Onun üzerinde de aynı elbiseler vardı. Yüzünden çok keyifli olduğu görülüyordu. Tabiatı kararsız oturup beklemek için uygun bir adam değildi. Hareket adamıydı. Şu mezarlık işi tam ona göre bir şeydi. Elbisesine takılı ufak kazma ve küreği sevgi ile okşuyordu. Jerry Terry önünde bulunan el telsizini ayar etmekle meşgüldü. Solo da ve Kuryakin'de de bu aletlerden birer tane vardı. Uçağın görüş alanında olması şartıyla altı kilometrelik bir daire içinde yerle uçak arasında telsizle konuşmak bu aletlerle ka-bil olacaktı.

Uçağın içindeki cıparlörden bir ses duyuldu. «On dakika kaldı.»

Jerry Solo'ya merakla baktı. Solo ona gülümseyerek meraklanmasını gidermek istedi, amma gayretinin boş ol-

duğunu biliyordu. Çünkü, kız Solo ve arkadaşının atıldıkları işin, U. N. C. L. E. nin insanlığa hizmet amacıyla yapılacak bir işi olmasıyla birlikte adeta intihara hazırlanır-casına son derecede tehlikeli bir iş olduğunu biliyordu.

Waverly, plânın hazırlıklarının bitmesine kadar Londra'da kalmıştı. Her zamanki babacan haliyle onlara şu öğüdü vermişti. «Unutmayın. Paraşütle mezarlığa en yakın bir yere atlamaya dikkat edin. Bir mezarı açar ve bakarsınız. Eğer içinde ölü bulunmuyorsa durumu hemen uçağa telsizle haber verip oradan çekilmeğe bakın. Yapa-cağınızı biliyorsunuz. Eğer bir aksilik çıkacak olursa uçakta Almanya'da bir yere manifestolu eşya bulunacağından uçağın uçuşu normal bir uçuş olarak devam edecek.»

Solo, o zaman işin sanki güzel bir bayanın evine çaya gidiyorlarmış gibi kolay olmyacağını aklından geçirmemiş değildi.

Jerry, «Telsizler iyi çalışıyor,» dedi. «Birer birer kontrol ettim.»

Kuryakin «İyi» diye cevap verdi. «Haberleşme çok önemli olacak.»

Jerry anı bir kararla Kuryakin'in kulağına eğildi ve «Pilotlar ne yapıyor gidip bir baksana,» dedi.

Kuryakin işi anlamıştı. Hiç bir şey olmamış gibi yüksek sesle, «Gidip bakayım. İçecek kahve var mı, acaba?» diyerek kalktı ve ön tarafa doğru kayboldu. Arkasındaki paraşüt onu kanbur gibi gösteriyordu.

Jerry hemen yerinden kalkarak Solo'nun hanına geçti. Solo gece karanlığında uçağın kanatlarına bakıyordu. Yanına birisinin oturduğunu görünce döndü.

«Düzenbaz!»

Solo alaylı cevap verdi. «Kim, ben mi?»

«Rolüne devam et. Sırt. Atıldığın bu işin sonunda ölüm olabileceğini bildiğin halde oturmuş sırtıyorsun. Kahramanlık rolü mü yapıyorsun? İskelet kafalı adamın aşağıda oturmuş seni beklemediği ne malûm? Hal böyle iken senin bu kaygusuz oturuşun beni çileden çıkarıyor.»

«Kim ben mi?» Solo'nun gülümsemesi bu sefer artmıştı.

Kız ona sarılarak, «Ohhhh, Napoleon. Sen neye bu kadar dayanılmaz bir insansın?» Kızın kırgınlığı gitmişti. «Seninle karşılaşmadan evvel rahatım yerinde idi. Kimseye metelik vermiyordum. Erkeklerle hiç bir zaman aram hoş olmamıştır.»

«Yok canım öyle miydi?» Solo eğilerek kızın alına bir öpücük kondurdu.

Jerry ne söyleyeceğini şaşırmıştı. «Evet, yani, Hayır. Canım ne demek istediğimi pekâlâ anladın, işte.»

«Jerry, beni dinle.»

«Eğer bir kahraman gibi hareket etmemi söyleyecek olursan avazım çıktığı kadar bağırırım.»

«Yok canım. Öyle bir şey demiyecektim.»

Solo'yu biraz ileri iterek, «Pek iyi ne söyleyecektin? Napoleon haydi söyle bakalım,» dedi.

Solo, Jerry'ye basit bakışlarla bakarak şunları söyledi.

«Stewart Formes benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Onu benim gibi daha bir çok kimse seviyordu. Onun başladığı bu işi bitirmem lâzım. Anladın mı?»

«Evet — Anlıyorum.»

«Ondan sonra, benim hiç de ölmeye niyetim yok. Seni nasıl inandırayım. Ben hayatıma çok bağlıyım. Sigara, kahveden ve hele kızlardan hiç bir zaman ayrılamam.»

Alaylı bir halde söylemiş olmasına rağmen Jerry So-

lo'nun ne demek istediğini anlamıştı.

«Herşeye rağmen düzenbazın birisin.»

«Elbette canım.»

Oparlör yeniden seslendi. «Beş dakikanız kaldı.»

Birbirlerine sarıldılar. Kısa süren bir öpüşme oldu. Jerry eliyle Solo'nun yüzüne inen saçlarını düzeltti.

Tam o sırada Kuryakin özür dileyerek içeri girdi, paraşütünü ve aletlerini son bir defa kontrol ederek yerine oturdu.

«Özür dilerim,» dedi. «Vakit yaklaşıyor.»

«Bir dakikanız kaldı.»

Ayağa kalktılar ve atlama kapağının yanına gittiler. Atlama kordonları kapının üstünde gerili bir ipe takılı beklediler. Oparlördeki ses saniyeleri saymağa başlamıştı. Solo kıza bakmaya cesaret edemedi. Kapıdan dışarıya karanlığa bakmaya devam etti.

Kuryakin hemen arkasında duruyordu. Rusçaya benzeyen bir türkü mırıldanmakta idi. Uçağın rüzgârı Solo'nun elbisesini vücuduna yapıştırıyordu. Bütün dikkatini oparlördeki sese verdi.

«Dokuz, Sekiz, Yedi, Altı...»

Atlamalarına altı saniye kalmıştı. Ya Formes'in esrarını çözecekler veya bir daha dönülmez bir yola çıkmış olacaklardı.

Beş Saniye... Acaba ters elbiseyi doğru mu halletmişti? Yoksa bir oyuna kurban mı gidiyorlardı?

Dört saniye... Üç saniye. Ölüm veya başarıya üç saniye kalmıştı.

«İki... Bir!...»

Kendini dışarı koyuverdi. Paraşüt ipi paraşütü açmıştı. Aşağısı zifir gibi karanlıktı. Uçak hızla uzaklaşmıştı. Solo şimdi aşağı doğru, kim bilir hangi akibete doğru

düşüyordu.

Solo hafif bir sallantı ile bir tepeciğin üzerine inmişti. Şans eseri sağda solda bulunan ağaçların hiç birine takılmamıştı. Yere iner inmez bir iki kere yuvarlandı. Aşağıda rüzgâr vardı. Rüzgâr paraşütüne girerek onu şemsiye gibi şişirmişti. Solo paraşütün iplerini çekerek zorlukla toplayabildi. Hemen sırtından paraşüt kemerini çıkardı ve rüzgâr alıp götürmesin diye paraşüte ayaklarıyla bastı.

Göğe bakarak Kuryakin'i aradı. Gökte göremeyince aşağılara baktı, bulunduğu yerden yüz yüzelli metre ötede Kuryaki'nin yere indiğini paraşütünün beyazlığından farketti. Her ikisinin de kazasız belâsız iniş'lerinden memnun olarak paraşütünü derleyip topladı ve arkadaşına doğru hızlı hızlı yürüdü. Paraşütle atlamanın ne sonuç vereceği hiçbir zaman belli olmazdı. Son anda bir aksilik çıkması ihtimali her zaman vardı.

Solo yanına yetişinceye kadar Kuryakin de paraşütü derlemiş ve toplamış bulunuyordu. Sağ salım yere indikleri için birbirlerini tebrik ederek hemen paraşütlerini gömmeye koyuldular.

Yukarda Rusya sınırına doğru onbeş dakika uçarak geriye dönecek olan uçağın sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Dönüşü de onbeş dakika sürecekti. Tam üstlerine geldiği zaman uçakla telsiz aracılığıyla temasa geçeceklerdi. Solo ile Kuryakin'in mezarlığı bulmak, bir mezarı kazıp içinde ne var ne yok anlamak için tam yarım saatlik bir zamanları var demekti. Bu yarım saat içinde Oberteisendorf civarındaki sırtta sessiz sessiz yatan mezarların içindeki esrar çözülmüş olacaktı.

Kuryakin gömdükleri paraşütlerin yeri belli olmasın

diye toprağı ayağıyla iyice bastırdı. Küreğini yanına as-
tıktan sonra «Solo, bundan sonrası sana düşüyor. Düş
önüme bakalım,» dedi.

«Elimizdeki pusulaya' göre mezarlık kuzeyimize dü-
şüyor. Tahminime göre beşyüz metrelik bir mesafede. Bu
kadar zifiri karanlığa rağmen fena iniş yapmadık.»

«Tanıdığın bir şey var mı?»

«Karanlıkta söylemek zor. Fakat, burası hiç de yaban-
cı gözükmüyor. Yürüyelim bakalım.»

«Yürüyelim. Senelerdir, hiç mezar kazmamıştım.»

Solonun kolundaki pusulaya göre kuzeye güçlük çek-
meden ilerlediler. Yürüdükleri yer dümdüzdü ve üzerinde
fundalık, girinti veya çıkıntı gibi bir şeyler yoktu. Ay ışı-
ğı olsaydı kendilerini bir aşk randevusuna giden iki aşı-
ğa benzetebilirlerdi. Fakat ortalığın zifiri karanlık olması
onların yararına bir şeydi. Ne de olsa düşman toprakları
üzerinde, Golgotha'nın çalışma alanı üzerinde bulunuyor-
lardı. Mezarlığın civarında tuzakların, mayınların veya
alarm tesisatının bulunup bulunmadığını da bilmiyorlardı.

Karanlıkta bir engele rastlamadan ilerlediler. Her gör-
dükleri gölgeyi acaba bir düşman mıdır? diye kolhiyarak
yollarına devam ettiler. Solo'nun elinde otomatik tabanca-
sı bulunuyordu. Bir keresinde bir gece kuşu öttü. Bunun
bir işaret olması ihtimalini düşünerek bir müddet sessiz
sessiz oldukları yerde beklediler. Bir şey çıkmayınca yol-
larına devam ettiler.

Üzerinde yürüdükleri arazi bir aralık daraldı ve bo-
ğazımsı bir yere geldiler. Bir yokuş çıktıktan sonra arazi
yine düzleşti. Burada Solo tanıdığı yerler görünce doğru
yönde ilerlediklerini anladı. Evet tam yerine gelmişlerdi.
Önlerinde betondan alçak bir set çıktı. Bu setin arkasında
sıra sıra mezartaşları gözükiyordu.

Kuryakin heyecanla, «Napoleon,» diye fısıldadı.

«Evet burası. Hemen bir mezar açalım.»

«Şansımız buraya kadar iyi gitti. Önümüze çıkan ilk mezarı kazalım.»

Üzerlerinde asılı bulunan kazma, kürek gibi eletleri bir yere çarparak ses çıkarmamaya dikkat ederek seti aştılar. Çizmeleri yumuşak toprağa basmıştı. Önlerinde, on onbeş metre ilerde mezartaşları başlıyordu.

Portakaltepesi mezarlığının ne kadar ıssız bir yerde olduğu geceleyin daha iyi anlaşılıyordu. Sanki toprağın altındakilerin erişmiş oldukları sonsuz sessizlik toprağın üzerine de vurmuş gibiydi. Solo, Portakaltepesi mezarlığını havadan görmüş olduğu için büyüklüğünü daha iyi takdir edebiliyordu. Fakat şimdi edindiği itniba dünyanın her yerinde bulunan milyonlarca mezarlık gibi burası da, hele karanlıkta, ufacık görünüyordu. Kilometrelerce uzunluk, karanlıkta, sanki onbeş yirmi metre ötede bitiyormuş hissini veriyordu. Eğer önlerinde sıra sıra uzanan mezartaşlarının aksettirdiği aydınlık olmasaydı kendilerini bomboş bir arazide sanacaklardı.

Etrafta mezar bekçisi evi gibi bir şey göremediler. Herhalde bir gece bekçisi de bulunması gerekti. Bununla beraber her an karşılarına birinin dikilmesi ihtimali de vardı. Bunu göz önünde tutarak ve gerektiği takdirde silâhlarına sarılarak kendilerini kurtarmak zorunda bile kalmaları icabedeceğini de düşünerek hiç ses çıkarmadan işe koyuldular.

Solo en yakın mezara seyirtti. Taş yassı bir mermerden yapılmıştı. Diz boyunda bir kare şeklinde olan bu taşın iki tarafında granit taşından iki ufak kemer vardı.

Solo belindeki küreği çıkararak, «Bunu kazalım. Mezarın ufak olması daha iyi,» diye fısıldadı.

Kuryakin de küreğini çıkararak Solo'nun karşısına geçti. Solo kalem gibi el fenerini eliyle siperliyerek taş altına tuttu. Üzerinde Godik harflerle şu kitabe yazılıydı :

Wilhelm Vanmeyer

1919 - 1959

Huzur içinde yatsın.

Solo ve Kuryakin birbirlerine bakıştılar. Kuryakin «Almanca ile Latince hiç gitmemiş,» dedi.

Solo, «Şimdi yazıları tetkikten ziyade içindekilere bakmamız daha önemli. Haydi kazalım,» diyerek küreğini yumuşak toprağa daldırdı.

Dişlerini sıkarak toprağı kürekle aktarmaya başladılar. Toprak umduklarından sert çıkmıştı. Solo bunu evvelden düşünmediğine üzüldü. Çünkü genel olarak mezarlıklarda giriş yerlerine ve duvarlara yakın toprak ortalarına nazaran daha sert olurdu. Giriş yerlerinde büyük lahitle rin bulunması her halde buralarını zenginlerin tercih etmesinden ziyade toprağın zor kazılmasına bağlamak gerekiyordu. Toprak sert de olsa önemli bir engelle karşılaşmadan kazacaklarını umuyorlardı.

Küreklere sarılarak kazdıkları toprağı mezarın iki yanına yığmağa koyuldular. Çok geçmeden Solo'nun küreğı bir tahtaya çarptı. Bu sesi işidince gayretlerini arttırdılar. Biraz sonra tabutun kapağı ortaya çıkmıştı. Tabut öyle korktukları gibi derinde değildi. Toprağın elli atmış santim derinliğine gömülmüştü.

Kuryakin şaka ile, «Eğer tabutta bir ölü varsa, ben hemen Rusya'ya kaçırım» dedi.

Solo da şunları söyledi. «Ben gider New York'taki Macy mağazasının vitrininde Noel gecesi mankenlik yaparım. Kapağı açalım, hazır mısın?»

«Hazırım.»

Elleriyle kapağa asıldılar. Solo bir demir parçasını kapakla tabut arasındaki aralığa sokarak kanırdı. Kapak bir gıcırdı ile açıldı. Solo el fenerini tabuta çevirdi. Gözlerinin önünde, içinde ağzına kadar Solo'nun Formes'in ayak parmakları arasında bulduğu kapsül gibi kapsüllerle dolu bir tabut vardı. Sanki, makinelerde kullanılan yatak bilyalarının ufaklarından binlercesi tabutun içine istif edilmiş gibiydi. Solo bunların öyle bilyalar gibi zararsız nesneler olmadıkları pekâlâ biliyordu.

«Tamam, aradığımızı bulduk.»

Tam bu sırada Kuryakin'in sesini işitti. Seste üzüntü vardı. «Napoleon, sakın, anı bir harekette bulunma. Basıldık. Etrafımızı sarmışlar.»

Solo, okkalı bir küfür savurarak elindeki feneri söndürdü ve kendini yere attı. Daha yere değmemiş ki mezarlık kuvvetli ışıldakların ışığıyla aydınlanıverdi. Bu ışıldakların hepsi William Vanmeyer'in mezartası üzerine çevrilmişti.

Golgotha'nın bir mezar bekçisinin sesini andıran sesi ortalığı cınlattı.

«Yerinizden kımıldamayın ve olduğunuz yerde durun. En ufak bir hareketiniz ölümünüze sebep olur. Sizinle tekrar konuşmak isterim.»

GOLGOTHA TEKRAR SAHNEDE

Işıldakları gözlerini kamaştırıyordu. Saklanacak ve kaçacak hiç yer olmamasından Solo ve Kuryakin, ışıkların içinde sip sivri kala kalmışlardı. Gözleri ışığa alışınca gerideki adamları birer karaltı gibi görüyorlardı.

Solo ağzının kenarıyla Kuryakin'e «Sen sesini çıkar-
ma,» diyerek elini havaya kaldırdı. Bir taraftan da ışığa alışmak için gözlerini kırıştırıyordu. Üzerindeki aletler, boynuna asılı el telsizi ve üzerindeki pilot elbisesiyle bir hayalet gibi duran Kuryakin başıyla anladığına işaret etti.

Solo seslendi. «Golgotha, beni işitiyor musun? Söyliyeceklerime dikkat et.»

Işıkların geldiği taraftan birtakım mırıltılar geldi. Arkasından Golgotha'nın madeni sesi duyuldu. Almanca «Susun» diye emir verdi.

«Evet seni işitiyorum, Mr. Solo. Ne söyleyeceksin?»

«Adamlarına emir ver ateş etmesinler. Üzerimizde me-

zarlığı olduğu gibi, içinde sizle ve biz olduğumuz halde, havaya uçuracak kadar patlayıcı madde var. Bir daha tekrarlıyorum. Bize ateş ederseniz siz de ölürsünüz. Bir daha tekrarlayım mı?»

Ortalığı bir kahkaha cınlattı.

«Yok canım. Mr. Solo, kendini tiyatrotada mı sanıyorsun. U. N. C. L. E. için ölmeye o kadar hazırsın, demek?»

Solo omuzlarını silkmekle yetindi. Dudaklarında soğuk bir gülümseme peyda olmuştu.

«Canınız nasıl isterse. Haydi emir ver, ateş etsinler. Biz buraya geldiğimiz zaman yapacağımız için tehlikesini biliyorduk. Fakat unutma ki biz ölürken senin o kadar us-taca şu mezarlığa gömerek saklayıp ve plânınızın temeli olan ilâçlarınız da yok olacak. Haydi ne duruyorsun. Sene-lerdir verdiğin emeğinin verimini yine kendi elinle ortadan kaldır. Ne duruyorsun?»

Üzerlerine çevrilmiş ışıklardan birkaç tanesi birden söndü. Onların sönmesiyle üzerlerine çevrilmiş olan ışık da azalmıştı. Şimdi etraflarını biraz daha iyi görebiliyorlardı. Sanki uzun bir zaman denizin altında kalıp da birden suyun yüzüne çıkmış gibi oldular. Solo, şimdi geriye kalan ışığın arkasında Golgotha'nın vücudunu mezardan dışarı fırlamış bir hayalet gibi görebiliyordu. Bundan daha önemli olarak, Golgotha'nın iki tarafında ikişer metre aralıkla ellerinde makineli tüfekler yalnız dört kişi bulunduğunu seçmişti.

Solo'nun yanında duran Kuryakin sabırsızlıkla bir şeyler homurdanmaya başlamıştı. Solo onun lüzumsuz bir harekette bulunmasından korkuyordu.

Golgotha seslendi. «Solo sana inanıyorum. Söyle bana

ne pazarlığı yapmak istiyorsun? Sizi serbest bırakmamı mı istiyorsun?»

«Demin herhalde üstümüzde uçan bombardıman uçağını işittin. Biz o uçaktan atladık. Eğer on dakikaya kadar bizden bir haber alamazlarsa yakalandığımızı anlıyarak hedefi bombalıyacaklar. Bunun ne demek olduğunu senin takdirine bırakıyorum.»

Golgotha'nın kızgınlıkla soluduğu onlara kadar geliyordu. Hiddetle kollarını havaya kaldırdığı görüldü. Solo adamın karakterini iyi tahmin etmişti. Uzun seneler emek sarfettikten sonra biraraya getirdiği ilâçlarını elinden çıkırma tehlikesi adamı deliye döndürüyordu. Böyle bir felâketi önlemek için Golgotha'nın onları serbest bırakmaya bile razı olacağını hesaplamıştı.

«Solo, söyle bana? Amerika böyle sessiz ve huzur içinde bulunan bir yeri bombalamak için ne bahane uydurabilir?

Bu sefer Solo bir kahkaha attı.

«Çocukluğu bırak Golgotha. Mezarlıktaki tabutlarda biriktirdiğin kapsülden bir tane elimize geçti. Bombardıman uçağı burasını ne kadar yerle bir etse durumu incelemeye gelecekler dünya için bir felâket olacak kapsüllerden bir kaç tane nasıl olsa bulacaklardır. Bunlardan başka Utangaville ve Spayerwood olayları aydınlığa çıkmış o'acak. Ne duruyorsun? karar ver. On dakika geçmeye başladı.»

Kuryakin Solo'dan bir işaret almadan boynundaki el telsizini çıkardı ve antenini uzatmağa başladı.

Golgotha haykırdı, «Durun.» Solo parsayı kazandığını anlıyarak rahat bir nefes aldı. Golgotha tereddüt içindeydi. Acaba Solo'nun blöfünü yutacak mıydı?

Daha hiçbir harekette bulunamazlardı. Golgotha'nın

yanında ellerinde makineli tüfekli adamlar oradayken en ufak bir hareket ölümle bitebilirdi. Her şey onlara emir verecek olan sapık adama bağlıydı.

«Solo.»

«Dinliyorum.»

«Uçakla konuşun. Yanıldığınızı söyleyin. Mezarlıkta bir şey bulamadığınızı haber verin. Gelip sizi alınmalarını söyleyin.»

«Eeee. Sonra ne olacak?»

«Ondan sonra pazarlık ederiz.»

«Nasıl pazarlık edelim. Ben sana Birleşik Amerika'yı vereyim sen de bana Rusya'yı verirsin. Olmaz mı?»

«Aptallığa lüzum yok. Yüksek amacın ne olursa olsun hayatın herhalde her şeyin üstünde olmalıdır.»

Solo, tereddüt eder gibi göründü. Tereddüt ettiğini karşısındaki görmesini istiyordu. Dudaklarını ısırды ve Kuryakin'e yan gözle baktı. Rus aldırmadığını omuzlarını silkerek belli etti. Solo tekrar Golgotha'ya döndü. Bütün bu hareketlerini biraz daha vakit kazanmak için yapıyordu.

«Pekalâ. Uçakla konuşacağım. Golgotha oyuna kalkayım deme. Uçak silâhlı askerle dolu. Bunlar ölümü görmüş insanlardır, haberin olsun. Eğer aklından bir oyun geçiriyorsan; şimdiden söyleyeyim, vaz geç.»

Bunları söyledikten sonra el telsizini boynundan çıkardı ve önüne yere koydu. Fakat Golgotha bulunduğu yerden ileri gelmişti. Bir elini kaldırarak Solo'yu durdurdu. Tam bu sırada uçağın sesi işitilmeye başlamıştı.

Golgotha soğuk bir sesle, «Bir dakika, dedi, onlara ne söylediğini dinlemek istiyorum.»

Solo cevap verdi. «Yaklaş öyle ise. Bunu sen teklif ettin.» Bunu söylerken Golgotha'yı yanına çağırıyormuş gibi

kolunu salladı ve ceketinin kolu içinde bulunan kısa bıçak avucunun içine düştü.

Golgotha «Evet, dedi, geliyorum. Fakat ben de sana ihtar edeyim. Sakın bir oyuna kalkayım deme. Ölümünden hiç bir suretle korkmadığımı bilmeni isterim. En ufak hileli bir hareketin karşısında kendimi de feda ederim. Herşey havaya uçar diyorsun. Ben buna tamamı tamamına inanmadım. Bir kere öyle olsaydı paraşütle atmamaya cesaret edemezsiniz. Böyle olmakla beraber işi bir kumar haline sokmak istemiyorum. Bunun için pazarlığına razı oldum. Şimdilik kaybedeceğim tek şey zamandır. Bu hususta da hiç acelem yok. Sonra, senin gibi değeri büyük olan bir ajanın durumunu kesin olarak bilmeden uçağın burasını bombalayacağına da inanamıyorum. Fakat dedim ya göreceğiz. Uçakla konuş. Unutma ki adamlarım ellerinde silâhlar bekliyorlar.»

Bunları söyledikten sonra bir mezarın etrafından dolaşarak bir hortlak gibi ileri geldi ve onların iki metre kadar yanlarına sokuldu. Eliyle uçağı göstererek, «Haydi konuş,» dedi.

Solo telsizi çalıştırdı. Aletten vızıltılı bir ses çıkmaya başladı. Solo aletin üzerindeki düğmeyi çevirerek uçakta bulunan Jerry Terry'yi aramağa başladı.

Aletin mikrofonuna ağzını dayayarak alfabe koduyla «Brova, Sierra'yı arıyor,» diye seslenmeye başladı. Uçakta Jerry onu işitmiş ve cevabını vermiş olcaktı. Fakat Solo'nun elindeki telsizden onun sesi çıkmıyacaktı. Çünkü mikrofona söylediklerini verdikten sonra düğmeyi alıcıya çevirmemişti. Golgotha ve hempalarının bu aleti bilmediklerini tahmin ediyordu. Bu itibarla aletin hâlâ vericiye ça-

hıştığını ve alıcıya çevrilmediğini her halde farketmiyeceklerdi.

Sesine bir telâş edası vererek yeniden aradı. «Brova Sierra'yı, Brova Sierra'yı arıyor. Beni işitiyorsanız, bildirin. Beni işitiyorsanız bildirin.» Kuryakin'nin oyunu anladığına emindi. Golgotha'ya dönerek, «Ne oluyor anlamıyorum. Uçağı bulamıyorum.» dedi.

Arkadan Kuryakin «Bir de hendeki telsizi deneyin,» diye seslendi.

Golgotha sinirlenmeye başlamıştı. «Beni aldatmaya mı çalışıyorsunuz?» Gözlerini havaya kaldırarak uçağı görmeye çalıştı. Uçağın sesi onlara geliyordu amma daha gözükmiyordu. Solo ona döndü ve kollarını uzatarak,

«Sersemik etme,» diye bağırdı. «Eğer bizi işitmezlerse birkaç dakika sonra burasını bombalıyacaktı. Kuryakin saat kaç?»

Kuryakin telâşlı bir sesle, «Daha üç dakikamız var, dedi. Beni meşgûl etme, uçakla konuşmaya çalışıyorum.»

Gerginliğin insan sinirleri üzerindeki etkisi gariptir.

Solo böyle bir gerginlik yaratmağa çalışmıştı. Bu yolla Golgotha ve adamlarının sinirlerini yıpratmağa çabalıyordu. Biliyordu ki bu çabasında başarı elde eder ve karşılarındakilerin sinirlerini en son haddine kadar gerebilir-se Kuryakin'le sağ ve salim kurtulmaları ihtimali o nisbette artmış olacaktı. Golgotha dünyaya hâkim olmanın rüyası içindeydi. Bu emeline varmak için arkasında Ardıç teşkilâtı vardı. Fakat, şimdi bu adamlar bir mezarlığın içinde, onları emellerine kavuşturacak olan ilâçlarını sakladıkları yerde birkaç dakikaya kadar onları bombalamak

için havada dolaşan bir Amerikan bombardıman uçağının sesini sinirli sinirli dinliyorlardı. Solo insanların zayıf noktalarını biliyordu. Neredeyse içlerinden biri daha fazla dayanamıyarak bir şeyler yapmak isteyecekti.

Sahiden de silâhlı adamların bulunduğu yerden telâşlı bir ses yükseldi.

«Lûtfen efendim, bunlar boyuna vakit kaybediyorlar.»

Golgotha hiddetten sesi titreyerek o tarafa döndü ve bağırdı. «Sus. Emrimin dışında kim konuşuyor öyle.» Peleriniyle arkasını onlara dönünce bir an için makineli tüfeklerle Solo ve Kuryakin'in arasına girmişti. Onlar bu fırsatı kaçırmıyarak ikisi birden atıldılar. Solo Golgotha'ya doğru atıldı. Kuryakin yanında asılı bulunan el bombalarından birini alarak askerlere fırlatmağa hazırlandı. Askerler telâşla bağııştılar. Fakat, önlerinde Golgotha bulunduğundan ateş edemediler.

Solo elindeki bıçağı Golgotha'nın ensesine dayayarak, dizini beline yaslayıp onu geriye doğru çekti. İlk amacı Golgotha'yı bir siper olarak kullanmak ve bu siperin arkasından yürüyerek oradan çekilmektir. Fakat şimdi bunu yapmağa lûzum kalmadığını gördü. Golgotha şiddetle bağırmıştı amma karşıdaki silâhların hiçbirisi ateş açmamıştı. Solo bunun sebebini birden anladı. Askerler ateş etmeğe korkuyorlardı. Ateş ettikleri takdirde hepsinin havaya uçması tehlikesi vardı. Kuryakin ise yanında bir şeyler yapıyordu.

Yumurta şeklinde bir el bombası havada uçarak askerlerin arkasına düşmüştü. Solo Golgotha'yı da çekerek yere yattı. Fakat adam bir kedi gibi onu tırmalamağa ve mücadele etmeğe başlamıştı.

Golgotha Solo'nun gırtlığına sarılmağa çalışıyordu.

Solo elindeki bıçağı savurdu. Bıçak bir madene çarpmış gibi bir ses çıkardı. Solo bir küfür savurdu. Yangında yanmış olan bu adamın boynunda madeni bir yaka bulunduğunu unutmuştu.

Düşünmeye de vakit kalmamıştı.

Bir el bombası mezarlığın sessizliğini yırtarak patlamıştı. Bir adam acıyla haykırdı. Arkasından bir makineli tüfek sesi işidildi. Kuryakin'in bağırmasını işitti. İkinci bir el bombası patladı. Ortalığı cam şakırtıları kapladı, yer sarsıldı. Solo sersemler gibi olmuştu. Golgotha ağır vücuduyle onu yere bastırmıştı.

Karanlık içinde Kuryakin'in ona doğru koştuğunu işitti. Soluyarak, «Solo bir şeyin var mı?» diye yanına geldi. Tam o sırada bir tabanca yanında patladı ve Kuryakin'in yaralandığını anladı.

Bir gayretle ayağa fırladı. Patlamaдан kulakları hâlâ çınliyordu. Alaca karanlıkta Golgotha'nın koşarak kaçtığını gördü.

Kuryakin ayaklarının dibinde yatıyordu.

«Solo, herifin peşinden koş, yakala. Benim yaram omuzumda, önemli değil. Ben uçağı arayacağım,» dediğini işitti ve Golgotha'nın arkasından fırladı. Karanlıkta onun mezarların üzerinden atlıyarak kaçtığını görüyordu. Dünyayı kana boğmak için icadettiğı ilâcı bir depoda saklar gibi mezarlıkta depolayan bu adamı elinden kaçırmak istemiyordu.

PORTAKALTEPE MEZARLIĞI

O karanlıkta bile önünde koşan Golgotha'yı gözünden kaçırmıyordu. Birden önüne çıkan bir çukura yuvarlandı. Ayağa kalktığı zaman Golgotha ortadan kaybolmuştu. Sanki mezarlığın üzerinde son dakika'arda çöken hafif sis ve karanlık onu yutup almıştı. Solo kendi kendine kızarak etrafı aramaya başladı. Fakat, adam birden yok olmuştu. Mezarlıktaki birbiri arkasına dizilmiş mezartaşları sanki onunla alay ediyormuş gibi gözüktüyorlardı. Belki ayak izlerinden nereye gittiğini bulabilirim diye yeri araştırdı. Bundan da bir şey elde edemedi. Solo, Golgotha'nın nereye kaçtığını tahmin ediyordu. Muhakkak o yer altındaki kapısı bir levha ile birden bire kapanıveren tünele sığınmış olacaktı. Fakat, bu karanlıkta ve hele nereye bakacağını bilmeden bu tünelin kapısını bulmak kolay değildi.

Çaresizlik, başarısızlığın verdiği bitkinlikle geri döndü. Zaten fazla vakit kaybetmeye de gelmezdi. Golgotha belki yeni kuvvetler çağırmaya gitmişti.

Başına toplıyacağı yeni kuvvetlerle tekrar ortaya çıkmıyacağını kimse bilemezdi.

Yukarda bombardıman uçağının gürültüsü devam ediyordu. Kuryakin'i bıraktığı yere koştu. Yapacağı ilk iş şu kötülük dolu yeri iyice mayınlamak ve havaya uçurmak için hazırlıktı. Golgotha'nın ilâçlarını yok etmek lâzımdı.

Kuryakin'in yanına geldiği zaman bir ilâç kokusuyla karşılaştı. Evvelâ deminki askerlerden sağ kalan var mı diye bir kontrol etti. Sonra Kuryakin'e baktı. Arkadaşının yüzü sapsarı olmuştu. Yanındaki ilk yardım paketinden bir kompresi omuzundaki yaranın üzerine bastırmış olduğunu gördü.

«Omuzun nasıl.»

«Sulfamid ve morfin koydum. Acele bir durumum yok.»

«İyi yapmışsın. Ben de ölü suratlı ahababımızı mezarlıklar arasında kaybettim. Mezarlardan birisinin onların yeraltı mahzenlerinin kapısı olması gerekir. Hangisi olduğunu keşfetmek için gece sabaha kadar uğraşmak lâzım. Şimdi onunla uğraşacak vaktimiz yok. Sen ayağa kalkabilecek misin?»

«Gayret ederim.»

«Uçağı aradın mı?»

«Evet. Konuştum. Üzerimizde daha yirmi dakika dolacaklar. Tam saat 21.00'de bizi almak için büyük çayırığa inmiş olacaklar. İşimizi o zamana kadar bitiririz. Bana kalırsa ateşlemeyi beş dakika üzerinden ayar etmek doğru olur.

«Tamam. Haydi öyle ise.»

Kuryakin ayağa kalkarken sendeler gibi oldu. «Ardıçlar bu mezarlığı mayınlamamakla aptallık etmişler.»

«Pek yapamazlardı. Tehlikeli bir şey olurdu. Her

halde kasabanın gençleri mehtaplı gecelerde sevgilileriyle buraya gelmeyi adet etmişlerdir. Sonra Ardıçlar bir şeyden şüphelenmiyorlardı ki.. Stewart Formes'in onları böyle kurnazca ele vereceğini akıllarına bile getirmemişlerdir.»

«Belki doğru söylüyorsun, Napoleon. Haydi vakit geçirmiyelim. Ben biraz kan kaybettim. Bayılırım diye korkuyorum.»

İki arkadaş ne iş yaptıklarını bilen insanların alışkanlığıyla çalıştılar. Üzerlerindeki nitrogliserin pastalarından topraklar yaparak mezarlığın dört köşesine yerleştirdiler. Bu topaklara ateşleme kapsülleri koyarak bunları elektrik kablosuyla birbirlerine ve sonra hepsini mezarlığın tam orta yerine yerleştirdikleri saatli ateşleme kutusuna bağladılar. Nitro topakları yalnız başlarına arzu ettikleri yer derecede yapamıyacakları için her topağın yanına bir miktar X - 757'den yerleştirdiler. Bu patlayıcının 150 gramı dört katlı bir binayı yerle bir edecek kudrette idi. Yarım kilosu mezarlığı tamamiyle ortadan kaldırabilirdi.

Solo ateşleme saatini ayar etti ve mezarlıktan çıkmadan tabuttaki kapsüllerden bir avuç cebine attı.

«Eğer bunlardan götürmezsen Mr. Waverly benim derimi yüzer.»

Kuryakin sabırsızlıkla saatine baktı. «Mezarlıkta bu ilâçtan ne kadar var Allah bilir? Tabutlara binlerce koymuş olmaları ihtimali var. Sonra...» Sözüünü bitiremedi. Omuzu birden acıdı.

Solo ona bakarak, «Kuryakin.» dedi. «Buradan kaçabilmemiz için sana beş dakika yeter mi?»

«Yeter, haydi koşalım.»

«Haydi, arkadaşım.»

Bir saniye kaybetmeden gelirken üzerinden aştıkları alçak duvara doğru koştular ve onu aşarak uçakla bulu-

şacakları çayır-lığa doğru seyirttiler. Uçağın sesi artık kuvvetli gelmeye başlamıştı. Bir aralık Kuryakin sendeler gibi oldu. Solo hemen onun koluna girdi.

Karanlıkta çizmelerinin çayıra bastığını hissettiler. Araziyi kaplıyan karanlık hava biraz açılır gibi olmuştu. Yukarda bulutlar ve aşağı inen hafif sis tamamiyle kalkmamıştı. Koşarken ikisinin kulakları arkada bıraktıkları mezarlıkta idi. Mayınları patlatacak olan saatli alet ya bozulursa halleri ne olurdu? Böyle aletlerin başka zamanlarda bozuluverdiği olmuştu. Nihayet bir insan yapısıydı. Belki Golgotha bir yerde saklanmış onları gözetlemişti. Onlar çekilince gidip telleri koparmadığını kim söyleyebilirdi.

Şimdi daha sert bir toprak üzerinde koşuyorlardı. Vakit de durmadan ilerliyordu. Beş dakikaya ayarlanmıştı. Mezarlıktan ayrıldıklarından beri beş dakika geçmiş olmalıydı...

«Napoleon?»

«Konuşma, ilerle.»

«Bak uçak orada.»

Hakikaten bir müddet evvel içinden paraşütle atladıkları uçak ilerde kara bir hayalet gibi duruyordu. Dönmeye devam eden pervanelerinin havası yerdeki otları yam yası ediyordu. Solo, Kuryakin'i uçağa doğru itti. Bir taraftan da kulağı mezarlıktaydı.

Acaba mayınlar patlıyacak mıydı?

Uçağın kapısı açıldı. Başında miğfer bulunan bir subay Solo'ya uçağa binmesini işaret ediyordu. Solo, subayın arkasında Jerry Terry'yi gördü. Kız ona heyecanla bakıyordu.

Kuryakin'i de çekerek koşmaya başladı. Önündeki uçağı o anda en büyük isteklerinden de değerli bir şey olarak görüyordu. Golgotha'nın kocaman hayalinden de önemliydi.

Jerry Terry seslendi. «Solo siz misiniz?»

Kuryakin yanında kaygılı bir sesle, «Napoleon,» dedi. «Altı dakika oldu. Bir aksilik oldu galiba. Ne yapacağız?»

Solo güldü. «Daha merak etme. Ben saati yedi dakikaya ayar ettim.»

«Seni düzenbaz seni. Bana...»

Kuryakinin sesi gırtlığında kaldı. Arkalarından doğru üzerine bastıkları yeri şiddetle sarsan büyük bir patlama olmuş ve arkasından gözleri kamaştıran bir ışık parlamıştı. Yer adeta yerinden oynamıştı. Büyük bir hava dalgası onlara çarptı. Gecenin karanlığını bir cehennem havası kaplamıştı.

Portakaltepe sanki büyük bir meşaleymiş gibi aydınlığa boğulmuştu.

Jerry Terry Solo'nun kollarına atılırken bir taraftan gülüyor bir taraftan da ağlıyordu.

Uçak mürettebatı onların uçağına çıkmalarına yardım etti.

Yüzü çil dolu bir çavuş sırtarak, parmağıyla ışığın geldiği tarafı göstererek, «Orası mı?» diye sordu.

Kuryakin kelimeler ağzından zor çıkarken, «Evet, dedi. Orası.» Fakat gözlerinde bir parlaklık vardı.

Solo da tasdik etti. Kollarıyla Jerry'yi sarmıştı. «Evet orası. Fakat bu aynı zamanda başka bir şeyin sesidir.»

Çavuş hayretle sordu. «Neyin sesi?»

Solo artık gülmüyordu. Yüzüne bir durgunluk gelmişti.

«Bu aynı zamanda Stewart Formes adlı bir adamın son gülüşünün sesidir.»

Çiçek bozuğu çavuş gülerek, «Son gülen, çok iyi güler derler» dedi.

«Her zaman değil, çavuş, her zaman değil.»

Uçağın kapısı kapanmış ve havalanmışlardı bile. Şimdi burnu doğuya doğru yükseliyordu. Motorları büyük gürültü çıkararak aşağıda yerle bir olan Portakaltepeyi arkalarında bırakıyordu.

Jerry büyük bir ciddiyetle, «Solo,» dedi. «Senden özür dilerim.»

Solo gözlerini Portakaltepe'nin havadaki kızıl aksinden gözlerini ayırmadan sordu. «Niçin?»

«Fairmount konusunda çocuk gibi hareket ettiğimi anlıyorum. Senin doğru hareket ettiğine şimdi inanıyorum.»

«Eksik olma Jerry. Sen de az pek yürekli değilmişsin. Bizim işimizde çalışan insanlar her an ölümle karşı karşıyadır. Kendilerini korumak için öldürmek zorundadırlar. Böyle hallerde karşıdaki erkek olmuş, kadın olmuş fark etmez. »

«Beni affettin mi?»

Gözlerini hâlâ Portakaltepe tarafından ayıramıyordu. Şimdi ışık göğü de sarmıştı. Her taraf gündüz gibi aydınlanmıştı.

Napoleon Solo içinden söylendi. «Cehennemin dibine kadar Golgotha.»

SOLO'YA YENİ BİR GÖREV

Paris'teki Denizaşırı Press Kulübünün barında Partridge yanında içen Solo'nun kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu. «Amma yaptın, Solo, şu Portakaltepe işini bana pekâlâ anlatmana bir engel olmasa gerekir.»

Solo, her zamanki gibi omuzlarını kaldırarak cevap verdi. «AP ajansı bunun hakkında yeter bilgi vermedi mi?»

Partridge yüzünü buruşturdu. «Evet verdi. Almanya'daki mezarlıkta sebebi anlaşılmıyan bir patlama olmuş. Mezarlık yerle bir olmuş. İlgililer bu patlamanın neden ortaya çıktığını anlıyamamışlar, v. s. Solo, benimle alay mı ediyorsun?»

«Alay da ne demek, Billy?»

«Anlıyorum. Tabii hakkın var. Benim içerlediğim nokta benim gibi bir masaya bağlı olmayan siz ajanlar hep

böyle heyecanlı işlere atılıyorsunuz, biz ise pinekleyip duruyoruz. Yaşımın ilerlemiş olmasına ve sağımda solumda ağrılar bulunmasına rağmen arada sırada festivale ben de katılmayı ne kadar arzu ederdim. Böyle heyecanlı işler insanın guddelerini harekete getirir.»

«Bana kalırsa ben güzel kızları harekete getirmeyi tercih ederim.»

«Hani senin Silâhlı Kuvvetler ajanı kız gibi, değil mi?»

«Ne o seni de mi sarmaya başladı?»

Partridge acı acı güldü. «Her halde senin kadar değil.»

Bu sırada Solo tabureden inerek, «Biz lâfını ederken bizim hanım kızımız da çıka geldi işte,» diyerek gelen Jerry'e döndü.

Kapıdan içeri Geraldine Terry diye anılan ilham kaynağı geliyordu. Üzerine hokka gibi oturan bej yün bir elbise, kızıl saçları omuzlarına sarkmış uzun endamıyla içeri giriyordu. Barda bulunan herkes gözünü kızdan ayırmıyordu.

Partridge gözleri parlıyarak kızı karşıladı. «Miss Terry, hoş geldiniz. Size içki ikram edebilir miyim?»

«Teşekkür ederim, Bill, lûtfen.» Solo'ya gülümseyerek, «Geç mi kaldım?»

Numara olsun diye saatine baktı. «Tam üç saniye.» Partridge iki ajan arkadaş arasında böyle hafifliği hoş görmediğini homurdanarak anlatmak istedi. Böyle olmakla beraber Jerry için martini ısmarlarken kızın son derece mevzun vücudunu yan gözle izlemekten de kendini alamıyordu. Zevkine göre biraz zayıfçeydi. Amerikalılar gü-

zel görüneceğiz diye kendilerini açlıktan öldürüyorlardı.

Ciddî bir edayla, «Solo,» diye başladı.

Solo'nun kara gözlerinde alaylı bir bakış vardı. Ne söyliyeceğini bekledi. Allahın cezası yine kafayı bir hayli tütülemişti.

«Aldırma, Solo, aklımdan bir şey geçmişti de.»

«Bana bak, sana herşeyi sonra yazarım. Söz.»

Jerry Terry gülerek martininin içindeki zeytini kürdanla alarak ağzına attı.

«Bir şeyin şerefine içelim.»

Partridge bardağını kaldırarak, «Ben biliyorum,» dedi.. «Yaptıkları işi arkadaşlarından saklıyan ve ağızlarından bir tek kelime çıkmıyan ajanların şerefine içelim.»

Solo güldü. «Vay canına.»

Üçü de bardaklarını diktiler. Partridge, Geraldine Terry'ye bakıyordu.

«Sen, küçük hanım, Amerika'ya mı döneceksin?»

Kız bir an için düşünceli durdu. «Maalesef, evet. Cuma günü Pentagon'da rapor vermem gerekiyor.»

Solo kıza dönerek, «Öyleyse,» dedi. «İki kocaman günümüz var demektir. Birbirinden hoşlanan iki insan için bazen iki gün bir hayat boyuymuş gibi gelebilir.»

Kız buna bir cevap vermeye vakit bulmadan beyaz ceketli bir garson yanlarına gelip durmuştu.

Partridge garsona sordu. «Ne var evlât?»

«Özür dilerim efendim. Bayın adı Napoleon Solo mudur?»

Solo birden irkildi. Birden etrafındaki dünyanın yeniden daralır gibi olduğunu hissetti. Başına gelen dertler gün saat tanımadan geliyordu.

Zoraki bir sesle kendisi cevap verdi. «Evet Napoleon Solo benim.»

Garson gülümsiyerek, «New York'tan telefon, efendim,» dedi. «Mr. Alexander Waverly adında biri. Çok aceleymiş...»

U. N. C. L. E. ajanı yanındaki Jerry'nin yanağına bir öpücük kondurarak telefona doğru yürüdü.

S O N

Türkiye'de yayın hakları yalnız ALTIN KİTAPLAR

YAYINEVİ'ne ait olan 3 kitap

007

JAMES BOND

ROYAL KUMARHANESİ

GOLDFİNGER

ÖLÜMDEN BETER

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 4. Kitabı

SİBİR YADAKİ AJAN

**OSS. 117
JOHN PRATT**

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 5. Kitabı

Dehşet, mâcera ve heyecan dolu nefis bir roman

AMERİKAYA TUZAK

**OSS 117
JOHN PRATT**

F. : 5 TL.

Casusluk ve Mâcera Serisinin 6. Kitabı

KAHREDEN FİRAR

ALISTAIR MAC LEAN'ın nefes kesen romanı

F. : 5 TL.

Tehlikeli Ajanlar Dizisinin 2. Kitabı

**Ö L Ü M Y A T A K T A
B E K L E M E Z**

FIATİ 6 LİRA

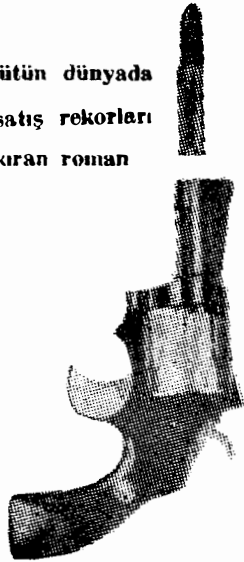
JAMES BOND · un

Yerini deđdurabilen tek ajan

Diři BOND

ÇIKTI...

Bütün dünyada
satış rekorları
kıran roman

**Nefesleri kesecek kadar heyecan dolu
yepyeni bir mâcera...**

TANCADA RANDEVU

**OSS 117
JOHN PRATT**

F. : 5 TL.

KORKU ÇİZGİSİ, Amerika-da hâdise yaratan bir serinin ilk kitabıdır. Diğerleri de bunu takip edecektir.

Amerikan televizyonu aylardır seri halde **NAPOLEON SOLO**'yu oynarken, MGM. ilk üç kitabı derhal ayrı ayrı filme almıştır.

Kitapların her biri ayda üç-dört baskı yapmakta, **BOND**'lara bile nasip olmayan bir rekora koştaktadır.

Elinizdeki bu kitap casusluk romanlarındaki büyük yeniliği yansıtmaktadır.